

Ráng Chiều Tà – Tôi Là Bà Nội Khang Hy

Contents

Ráng Chiều Tà – Tôi Là Bà Nội Khang Hy	1
1. Chương 1: Chuyển Xuyên Không Xúi Quẩy	2
2. Chương 2: Đám Con Vua Cháu Chúa Của Tôi	6
3. Chương 3: Hoàng Đế Là Phải Bồi Dưỡng Như Đây	8
4. Chương 4: Tôi Đã Uy Hiếp Quân Thần Thế Đây	10
5. Chương 5: Gặp Lại Cổ Nhân Xưa	13
6. Chương 6: Cuộc Sống Hai Mặt	16
7. Chương 7: Vốn Đã Có Duyên	18
8. Chương 8: Vô Tình Bất Tự Đa Tình Khổ	21
9. Chương 9: Tình Bà Cháu	25
10. Chương 10: Minh Chủ Hữu Hoa	27
11. Chương 11: Xuân Đến Rồi	29
12. Chương 12: Ngày Làm Mưa Làm Gió	31
13. Chương 13: Cuộc Sống Bình Đạm	34
14. Chương 14: Kinh Biên	37
15. Chương 15: Phán Xuyên	41
16. Chương 16: Nhật Ký Tóm “chồng”	44
17. Chương 17: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu	48
18. Chương 18: Gạo Nấu Thành Cơm	51
19. Chương 19: Xuyên Rồi Lại Xuyên	56
20. Chương 20: Con Cá Heo Bơi Qua Lợn Lại	60
21. Chương 21: Chiếc Hộp Pandora	64
22. Chương 22: Đường Như Chẳng Có Gì Xảy Ra Cả?	69
23. Chương 23: Chả Biết Vứt Mặt Đi Đâu	72
24. Chương 24: Một Màn “kinh Hãi”	76
25. Chương 25: Là Vàng Thì Thẻ Nào Cũng Phát Sáng	80
26. Chương 26: Tôi Là Nữ Thần	85
27. Chương 27: Đâu Đã Vào Đây [hoàn]	88

Ráng Chiều Tà – Tôi Là Bà Nội Khang Hy

Giới thiệu

Câu cửa miệng của tôi là: Thề làm việc ác đến cùng. Câu chuyện tình này chẳng vương phong nguyệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-chieu-ta-toi-la-ba-noi-khang-hy>

1. Chương 1: Chuyển Xuyên Không Xúi Quẩy

Tôi tên Lâm Tử Thanh, giới tính nữ, năm nay mười tám, biệt danh ‘Thiên hậu’, chẳng phải do tôi phổ độ chúng sinh, từ bi bác ái, mà là vì khi phát ngôn, tôi luôn bắt đầu với cụm từ ‘con mẹ nó’, lại luôn kết bài bằng cụm từ ‘ông già mày’, nên mới nhận được biệt hiệu ấy*.

(*): Thiên hậu bên ấy gọi là ‘ma tổ’ có nghĩa là ‘mẹ tổ’.

Cũng chẳng trách tôi được, ai khiến cô dì chú bác hai nhà nội ngoại đều sinh con trai, một nhành hoa vừa chớm nở như tôi phải lớn lên giữa sự hỗn tạp, chung đụng cùng một bầy con trai trốc đầu, vô tình đã dưỡng nên thói tục tàn. Chờ đến khi tôi ý thức được giới tính của mình, nó đã là thói quen khó sửa, may mà thời đại này thịnh hành một cá tính, cả đám nam nữ lại có thể chơi chung với nhau, trở thành một bọn bạn thối.

Xưa giờ, tôi đã chẳng xinh đẹp như hoa, cũng không có tài văn xuất chúng, là một người bình thường thôi, học lực trung bình, phẩm chất chẳng tốt chẳng xấu. Duy chỉ có một điều đặc biệt là, tôi rất có vận cực chó, thí dụ như nếu ngã thì chắc chắn sẽ nhặt được tiền; bốc thăm thì thể nào cũng trúng thưởng; làm việc xấu thì luôn có người gánh tội giùm; lúc thi, người khác đều làm được trên chín mươi, tôi chỉ đạt sáu chín điểm thôi, không đạt chuẩn, dù thành tích của tôi trung bình thế đấy, nhưng tôi vẫn có thể giành được suất đỗ đầu đại học, khiến bố mẹ mừng đến mức lên chùa thấp hương cúng vái tận ba ngày.

Xếp xong hành lý, không chờ bố mẹ tiễn, tôi tự mình bắt tàu Bắc tiến, đến Bắc Kinh rồi, trước báo bình an, sau tìm trường, báo danh, nộp tiền, tìm ký túc xá... cuối cùng cũng ổn thỏa. Lại đánh điện cho bố mẹ, đầu dây kia, mẹ khóc, còn tôi bên này vẫn đang đắm chìm trong sự phấn khích của “chim sổ lồng”, chỉ qua loa vài câu, may rằng chỉ trò chuyện bằng điện thoại, họ không thấy biểu cảm của tôi, chẳng đã mắng tôi thiếu lương tâm rồi.

Sướng thật, rốt cuộc cũng chờ được đến ngày này, xung quanh không có đến một người biết mình, tôi có thể bắt đầu thay đổi bản thân. Trước đây ở quê nhà từng thử thay đổi, ngật nổi giống kẻ nghiện muốn cai thuốc nhưng bốn bề nhan nhản bọn buôn ma túy, từng giờ từng phút dụ dỗ bạn tái nghiện. Nên sau N lần thử nghiệm thất bại, tôi bỏ cuộc, đến khi thi đại học, tôi bỏ ngoài tai lời chèo kéo của lũ bạn thối, kiên quyết vào trường Bắc Kinh cách thật xa chúng nó, thực hiện kế hoạch thực nữ của mình.

Trong kỳ nghỉ hè, tôi đã gặm một đồng thi từ ca phú, nền tảng văn học xem như cũng vững chắc. Khi nhập học, Đường thi Tống từ* (thơ Đường văn Tống) được tôi trưng dụng thành sách gối đầu giường, rảnh rỗi liền ngâm vài câu dưới trăng, vả lại thường ngày luôn nhớ kỹ đạo lý “nói nhiều sai nhiều”, “im lặng là vàng”, tôi lại là kiểu mẫu ‘con gái cưng’ trong gia đình, nên chẳng bao lâu sau, tôi đã gây dựng nên hình tượng tài nữ thùy mị.

Có vài soái ca bắt đầu chú ý đến tôi, nhưng mẹ từng nói không nên xuôi theo quá sớm, tuyển lựa nhiều mới có thể chọn được hàng tốt nhất, vì thế tôi vẫn chống đỡ để không sa lưới, cố giữ mình trong sạch, soái ca chú ý tôi cũng càng lúc càng nhiều, tôi thậm chí hê, cẩn thận bảo trì bộ mặt giả dối, gắng không để lộ sơ hở.

Dĩ nhiên, kìm nén lâu ngày sẽ tổn hại đến sức khỏe, vì thế, thỉnh thoảng tôi sẽ chọn một bộ điện thoại ở nơi vắng vẻ nhất trong trường, đánh điện cho lũ bạn thói, phun vài lời thô tục, chửi bậy, ừ thì thành La Mã cũng chả phải chỉ ngày một ngày hai là xây được, vậy nên muốn trở thành thực nữ, cũng phải cứ từ từ!

Trong dạ hội tất niên của khoa, tôi đã tìm được ‘hàng’ tốt nhất. Anh ấy hơn tôi hai khóa, dáng người cao to khôi ngô, vừa nhìn đến anh, tôi thấy tim mình kích động lạ thường, hai tai đầy tiếng tim đập “thình thịch”, mọi thứ xung quanh đều thất sắc, tôi chỉ có thể chăm chú quan sát anh ấy. Nhưng chung quanh anh đã có rất nhiều kẻ muốn xoi ‘hàng’, người nào cũng ngon nghề, với anh mà nói, tôi chỉ là đối tượng tồi nhất mà thôi, dù gì, anh ấy cũng sẽ không tán tôi đây.

Tôi cuối cùng cũng ném trái hương vị của mối tình đến muộn, vậy mà chưa bắt đầu đã vội kết thúc. Đạo ấy, tôi buông thả mọi kiềm nén, chẳng muốn chuyện trò, không cả hứng thú giả sấu giả bi dưới trăng. Tôi thấy mình giống chuột chù, chỉ có thể trốn trong bóng tối, ngửa mặt lên nhìn anh ấy.

Vẫn may, sắp đến kỳ nghỉ đông, chửi lộn cùng đám bạn thói ít lâu, tôi đã lại dồi dào sinh lực. Về trường, tôi tiếp tục đối trắng ngăm thơ. Sau đấy, có một món ‘hàng’ cỡ vừa muốn theo đuổi tôi, tôi vẫn đang lưỡng lự có nên ưng cậu ta hay không.

Hôm nay, lại đến lúc bùng nổ, tôi chửi nhau với bạn thân qua điện thoại, được một nửa thì hết tiền, tôi đành nhét thêm vài đồng, vẫn không nói mấy được, tiền cũng chẳng phòi ra. Tôi vừa chửi thề mẹ nó, vừa vỗ bôm bốp vào khe nhả tiền, máy vẫn im lặng, bất động. Nhìn bốn bề không có người, tôi liền phi ột cước, hậu quả là “Ào” một tiếng, máy phun ra cả đồng xu, tôi quát “Ông già mày, quả không đập cho vài phát thì chả chịu thức thời.” xong khom lưng nhặt tiền vào túi.

Bỗng thấy trước mắt hiện ra đôi chân, thanh âm cổ nhện ý cười truyền đến: “Cần tôi giúp không?” Ngắc đầu, tôi liền hoa mắt đến độ ngồi bẹp xuống đất. Là anh ấy, ‘hàng’ tốt. Nét mặt anh hơi biến dạng, vươn tay kéo tôi đứng dậy, lại hỏi: “Tiền này là của bộ điện thoại, đúng không?”

Tôi choáng, ngờ nghệch hỏi: “Anh từ đâu nhảy ra thế?” Anh ấy chỉ tay về phía khoảnh sân nhỏ gần đó: “Tôi đang làm thí nghiệm trong ấy, nghe thấy tiếng ồn bên ngoài, ra xem thử.” Ặc, sao tôi không phát hiện ra bên đấy có cái cửa chứ, thôi xong, không biết anh nghe được bao nhiêu rồi? Mặt tôi lúc bấy giờ phỏng chừng nóng đến độ rán được trứng, ba chân bốn cẳng chạy đi, anh gọi với theo: “Vẫn chưa nhặt hết tiền kìa.” Tôi vẫn cắm đầu chạy, anh ấy cất tiếng cười to.

Tôi lại bắt đầu buồn bực, lần này xong rồi, chắc chắn anh đã khép tôi vào thể loại phá hoại của công, ham chút hơi nhỏ, là gái hư hành xử thô lỗ, tuy tôi rất muốn anh ấy biết mình, nhưng chả phải bằng cái cách để tiếng xấu muôn đời thế này đâu. Tôi lại mất hứng thú với trăng, biến thành chuột chù lần nữa, tránh đến những nơi có mặt anh ấy.

Chớp mắt đã đến ngày một tháng năm, trường tổ chức lễ hội giải trí, ký túc xá chúng tôi có một người phải lên biểu diễn, lúc diễn tập, cô bạn ấy lôi tôi đến hậu cần ỉnh, tôi lại thấy anh, vẫn tỏa sáng như thế. Tôi rụt người vào góc phòng, cố gắng đồng hóa với nền nhà. Kết quả là tôi nguy trang rất thành công, thành công đến nỗi bạn đi cùng tìm không thấy, nó gọi to: “Lâm Tử Thanh, Lâm Tử Thanh, bản nhạc của tớ đâu?” Đợi đến lúc tôi bong ra khỏi nền nhà, ánh mắt mọi người đều tập trung chiếu tới, bao gồm cả anh.

Anh ấy nhìn tôi bằng ánh mắt có chút kỳ quái, chờ bạn tôi cầm bản nhạc lên sân khấu rồi, anh đến bên cạnh, nói: “Tiêu hết tiền chưa? Tôi vừa tìm được một bộ điện thoại nữa đấy.”

Ặc, anh nhận ra rồi, tôi xoay người định chạy, anh ấy đuổi theo: “Cái bộ kia vẫn còn hư!”

Tôi nóng nảy: “Liên quan gì đến tôi, từ đầu nó đã hư rồi!”

Anh vẫn chậm rãi nhả từng chữ: “Tôi có thể làm chứng, là em đập nó một cái, dấu chân vẫn còn trên ấy.”

Tôi liền khóc: “Anh, anh, anh muốn gì chứ? Tôi, tôi không có tiền đâu.”

“Tôi, tôi, tôi đâu muốn gì”, anh nhại lại, “Tôi chỉ thiếu một chân chạy việc thôi.”

Vậy đấy, tôi trở thành Tổ trưởng thể dục của Hội sinh viên, được gọi là tay sai chuyên trách của Sở Y Phàm – cái tên ‘hàng’ tốt kia, cuối cùng, tôi đã hiểu cái gì gọi là ‘khoảng cách sinh sắc đẹp’ rồi. Sau khi chung đụng, tôi mới biết anh ta là người ‘ngoài thiên sứ trong ác quỷ’, lúc nào cũng sai tôi làm này làm nọ, thời

gian dư dả của tôi đều tiêu hết cho anh ta. Lúc tôi sắp bùng nổ, tên ấy lại dùng chuyện bắt điện thoại để uy hiếp tôi, ảo tưởng của tôi về anh ta đã hoàn toàn biến mất, bây giờ, cứ nghĩ đến anh là tôi muốn chửi tục.

Theo anh ta đến làm quen bạn cùng lớp, có người rằng: “Ồ, giọng em quen lắm nha, khi trước, lúc bọn anh làm thí nghiệm luôn nghe thấy một cô gái hay chuyện điện thoại ngoài đó, ngữ khí rất mạnh mẽ, nếu em không dịu dàng ít nói như này, anh còn nghĩ người đó là em ấy chứ, mà nghĩ lại, cũng lâu lắm rồi không được nghe, hơi lạ lắm.” Người nọ bùi ngùi vụn vặt, tôi xấu hổ chết đi được, tên họ Sở đứng đối diện cười như không cười nhìn tôi: “Dịu dàng ít nói? Ồ?” Tôi cắn răng nhẫn nhịn.

Hội trưởng Hội văn nghệ tên Giang Tuyết Thanh, cũng là một trong số mỹ nữ hàng khủng. Từ khi tôi bị ép buộc trở thành ôsin kẻ nào đó, cô ta liền không thèm cho tôi ánh mắt hòa nhã. Hôm nay lại chạm mặt ở Hội sinh viên, cô ta vẫn khinh thường lườm tôi một cái, nói: “Với thứ mà mình chẳng thể nào có được ý, thì đừng cố lãng phí thời gian, thứ tốt nhất chưa chắc đã là thứ phù hợp nhất đâu.” Không dừng lại nói bóng nói gió tôi dây dưa cùng tên họ Sở nọ, bấy giờ có quần chúng gần đây, tôi không tiện trở mặt, đành phải nhát giọng đáp lại: “Chớ chê mèo lắm lông.” Người ngoài giễu cợt, sắc mặt Giang Tuyết Thanh thoát đỏ thoát trắng.

Sau này, tôi càng nghĩ càng thấy tức, tuy tôi từng có suy nghĩ lệch lạc với gã Sở ấy, nhưng chẳng phải đã ‘dùng cương trước vực’ rồi đấy thôi, sao vẫn bị kẻ khác đồn ra thổi vào, đều nhờ tên kia hại!

Tối trời, tôi đến sân thể dục, lúc ấy, tôi đã lĩnh hội toàn vẹn nghĩa của câu ‘tai vách mạch rừng’, thế nên luôn chọn nơi trống trải để vứt mặt nạ. Lúc tôi gào thét trút nỗi lòng xong liền trốn vào chỗ tối, nhưng tiếp tục bị một người lạ cản trở.

Tôi sợ người trước mặt nhận ra mình, không dám ngẩng đầu, chuyển sang hướng khác, thế mà gã lại tiến lên chặn lối, tôi sợ hãi, chả nhẽ là yêu râu xanh học đường? Tôi đứng thủ thế: “Muốn gì? Tôi biết võ đấy!” Người nọ cười cười đi ra, tôi hơi nhũn người, là tên họ Sở.

Tôi hỏn hển hỏi: “Anh là măng non à? Hơi một tý lại đâm chồi bật gốc, mưa xuân còn chưa đến đâu!” Thôi dù sao đáng về tệ hại nào cũng đều bị anh ta thấy hết rồi, tôi chả cần tốn sức nguy trang làm gì.

Anh ta cười: “Nghe đồn em có ý với tôi?”

Tôi lập tức nhảy dựng lên: “Mẹ nó, ai đặt chuyện thế?”

Anh ta thở dài, lắc đầu: “Sao trước mặt tôi, em không thể dịu dàng được thế nhờ?”

Tôi cho anh một đạp: “Đừng dài dòng nữa, nói mau lên, là đứa nào phao tin này?”

Anh ta hỏi: “Không phải em?”

“Tôi?” Tôi cao giọng: “Là ai nghe thấy vậy? Tai nó bị ảo hử? Tôi đi cắt tai nó đây, tiên sư nhà chúng nó!”

Anh chặn tôi: “Còn chửi tục nữa à, chẳng phải em mắng Giang Tuyết Thanh ‘chó chê mèo lắm lông’ ư? Cả một phòng toàn người đều nghe được, ai cũng biết cô ta có ý với tôi, từ đó suy ra, em cũng thế.”

“Anh, ai có ý với anh chứ?” – Tôi lại nhảy dựng lên.

Anh ta tiếp tục tự kết luận: “Được rồi, tôi nhìn em giả dịu dàng thôi cũng thấy mệt giùm. Bỏ đi, em đừng thế nữa, tôi rừ lòng tốt chấp nhận em vậy, tránh để em lại hại đời người khác. Về sau ấy, đêm hôm khuya khoắt đừng đến những nơi như này, rất nguy hiểm.” – Nói xong kéo tôi đi.

Sau lưng, tôi găng giãy giụa, nhưng sức anh ta rất lớn, tôi duỗi chân đá anh, xém vấp, đành phải chuyển sang mắng liên thanh: “Mẹ nó, ai muốn anh chấp nhận chứ, anh nghĩ mình là ai? Tiên sư anh...”

Anh ta bỗng dừng lại, xoay người, tôi phanh không kịp liền nhào vào lòng anh ta, anh ôm lấy, sau đó, môi tôi bị phủ lên. Lát sau, anh nhận xét: “Xem ra ngoài mắng chửi người khác, miệng của em cũng có thể làm được vài việc đứng đắn.” Tôi vẫn còn đang chìm trong nỗi kinh hoàng mất nụ hôn đầu, vừa kịp phản ứng thì đã bị lôi đến trực đường chính đèn đuốc sáng trưng, hệ thống mặt nạ giả dối của tôi tự khởi động, thế là đi tong cơ hội báo thù.

Đờ đẫn tới cửa ký túc xá, anh ra lệnh: “Năm giờ chiều mai, chờ anh ở cửa Tây.” Sau đó liền ung dung rời khỏi. Tôi tự đạp anh ta mấy phát trong đầu, rầu rĩ đi vào.

Một đêm trần trọc, càng nghĩ càng thấy buồn cho tương lai, anh ta lại chơi trò gì vậy? Nhiều gái đẹp thế mà không yêu, anh có thể tốt đến mức cứu vớt đời tôi à? Không được, tôi chả thể để cái tên sách nhiễu người khác tự do áp bức mình được, tôi phải phản kháng, tôi vẫn muốn tìm ‘hàng’ tốt nhất mà.

Hôm sau, tôi tạt ngang qua bất điện thoại nhìn thử, hờ hờ, sửa xong rồi, bằng chứng phạm tội được vùi lấp rồi, tên kia hết đường không chế tôi rồi!

“Tôi cầm cây roi da, húng chí, shi shi shi* (tiếng cười gian xảo bựa đời của em nó thôi...), hớ hớ hớ, quất nát bấy gã luôn...” Tôi vênh váo đắc ý trôi lên trước mặt anh: “Biết tôi vừa đi đâu không? Mới đi đánh điện đây, à, chất lượng âm thanh cực tốt đó nha!”

Anh ta cũng cười: “Em là hươu cao cổ hả? Một tháng trước chân dẫm vào nước, đến bây giờ mới phát hiện ra?”

Cũng đúng... Tôi thấy hơi mất mặt, ủ rũ xua tay: “Vây, núi xanh cứ trú, nước biếc chảy dài, sau không gặp lại.”

Một cái đuôi theo tôi trở về, phía sau tôi, anh ta vừa đi vừa cười: “Thôi thì, em cứ đến đập hư nó thêm lần nữa để khỏi uống công.”

Tôi bịt kín tai, phớt lờ gã, buồn bực đi trước, chợt nghe anh quát to “Cẩn thận!”, vươn tay muốn kéo tôi lại nhưng không kịp, tôi bị một chiếc mô tô lạng lách đụng phải, bất tỉnh.

Tôi tỉnh dậy, toàn thân đau nhức, sao lại tối thế này? Cúp điện à? Sao phải thấp nển? Tôi đang ở đâu đây? Bệnh viện hẳn là trắng muốt mới đúng chứ? Họ Sở kia mang tôi về nhà? Xem ra anh ta nghèo thật, lại ở một căn nhà cũ đến vậy, cả song cửa sổ bằng nhôm cũng chẳng trang bị nổi! Nhưng có nghèo đến đâu cũng không nên đem mạng tôi ra đùa, đến bệnh viện cũng chẳng dám đưa tôi đi, hừ, nhất định tôi sẽ đồn thổi nhiều vào, xem xem sau này còn ai dám tán anh ta!

Tôi hét lớn nhưng chỉ có thể phát ra từng tiếng thều thào: “Tên họ Sở chết tiệt!” liền thấy vài bóng người liên tục chạy lại, ồn ào réo gọi “Thái hậu đã tỉnh, mau truyền thái y...”

Cái gì mà rất dày rất mỏng* (Thái hậu cũng có nghĩa là rất dày) cơ? Tôi còn đang nghi hoặc, một phụ nữ trung niên phục trang quái gở đến bên giường: “Thái hậu, Người sao rồi?”

Tôi ngờ vực đáp lại: “Ừm, chán này hơi dày thật, thím hai à, thím là ai? Sở Y Phàm đâu?”

Bà kia bắt đầu méo máo: “Thái hậu, em là Tô Mạt Nhi mà, Người sao thế? Sở Y Phàm là ai?”

Tên họ Sở kia lại chơi trò gì vậy? Ngay cả bệnh nhân cũng không tha? Anh ta đi đâu tìm diễn viên vậy? Diễn đến rất thống khổ bị trắng nha. Tôi lèm bèm vài tiếng: “Thế thì bà đây là Đại Ngọc Nhi này!” Hừ, khinh tôi không có kiến thức lịch sử à, dù gì tôi cũng từng đọc qua “Hiếu Trang bí sử” đấy nhé!

Diễn viên nọ càng sợ hãi lần nghi hoặc: “Đấy vốn là nhũ danh* (tên mụ) của Người mà!”

Tôi trực tiếp mặc kệ bà ta. Ngọc nguyệt muốn ngồi dậy, bà ta đến dìu, còn dùng gối đệm lưng cho tôi. Ừm, phục vụ cũng tốt thật, nhưng sao đầu tôi lại nặng như này? Giơ tay sờ, tóc tôi dài ra lúc nào vậy, tôi kéo mạnh một hơi, đau. Tôi kinh hãi, “Gương đâu, mau mang gương đến đây!”

Tô Mạt Nhi liền sai: “Mau đi tìm gương!”

Chốc lát sau, gương được mang đến, Tô Mạt Nhi nâng lên trước mặt tôi, một người khác cầm nền đưa lại gần. Bà ta, bà ta là ai? Trong gương là một phụ nữ rất đẹp, ừm, một phụ nữ đẹp đang độ xé chiều, tôi nhú mày, bà ta cũng nhú mày, tôi bĩu môi, bà ta cũng bĩu môi... Mất đảo một vòng, sau lưng có đệm tựa, chẳng thể về châu trời được, thôi thì cứ bất tỉnh đã.

Ánh nắng sớm mai đánh thức tôi, ngáp một hơi, ánh mặt trời thân thuộc xiết bao, ác mộng đêm qua thật rất đáng sợ, tôi thế mà lại mơ mình biến thành một bà già, cũng may chỉ là mơ. Bây giờ có người bước đến: “Thái hậu, Người đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Á!” Tôi hét lên thảm thiết “Bà, bà sao có thể chui ra từ giấc mơ thế?” Tôi lại hôn mê lần nữa.

Qua vài lần ngất rồi tỉnh mà vẫn về lại đây, cuối cùng tôi đã hiểu, mình xuyên không rồi.

Tôi đọc “Dao hoa”, “Bộ bộ”, từng rất hâm mộ bọn họ, từng tưởng tượng chính mình cũng xuyên về quá khứ, gặp gỡ vài vị A ca, Bối lạc, v.v..., nhưng sao lại thành như này chứ? Tuy vẫn khốp với định luật ‘Xuyên không nhất định gặp được vua chúa’, nhưng xuyên thành một bà lão thì làm ăn được gì nữa?

Hu hu, Tứ Tứ, Bát Bát, Cửu Cửu, Thập Thập... đáng yêu của em, em trở thành bà cố tổ của các anh rồi, em chỉ có thể nhìn các anh mặc tả thôi, hực... Có phải vận cực chó của tôi hết hạn sử dụng rồi không, sớm biết thế này, lúc nhặt được tiền tôi sẽ mang quỳn góp, tôi chả đi bốc thăm làm chi, làm việc xấu cũng không đổ trách nhiệm cho người khác nữa đâu... Bây giờ tôi bắt đầu làm việc tốt có còn kịp không? Hu hu hu...

Khóc được vài ngày, tôi đành tiếp nhận sự thật này, tôi không dám tự tử, ngộ nhờ cơ thể ở thế giới bên kia cũng đã biến mất, thế thì chẳng phải hạ màn sớm luôn à? Chết vinh không bằng sống nhục, thế nên tôi lại ‘ngựa quen đường cũ’, giả mất trí, thêm thất vài lời vô nghĩa, cuối cùng cũng biết được, chủ cũ của thân thể này bị ngã một lần, hôn mê hai ngày, tỉnh lại thì trở thành tôi, chả biết bây giờ bà ta có phải đang sống bám cơ thể tôi hay không, đúng vậy thì lỗ chết tôi rồi! Lỗ đến hai mươi mấy năm ấy chứ! Hức...

Bây giờ là năm Thuận Trị thứ mười sáu, bà ta, bây giờ là tôi, có mấy đứa cháu trai. Trong số đó, Huyền Diệp đã sáu tuổi, tôi nhớ rõ ông ta đáng cơ lúc tám tuổi, nói cách khác, tôi đang góa chồng, hai năm sau lại chết một đứa con, tôi đã hoàn toàn hết hi vọng rồi.

Tôi lại khóc, trời ơi là trời, nếu bắt buộc phải xuyên không, sao chả cho tôi xuyên sớm một chút? Ít nhiều gì cũng phải để tôi gặp Hoàng Thái Cực chứ, nếu vẫn không thể, thôi thì gặp Đa Nhĩ Cổn cũng được vậy! Bây giờ thì tốt thật, tôi vẫn chưa nếm thử mùi vị đàn ông, thế mà đến con cũng sinh luôn rồi, tất cả trải nghiệm đời người đều đã trải qua hết luôn, chỉ còn mỗi việc nuôi dưỡng con của người khác thôi. Ôi số nó khổ... Ngày trước họ Sở kia hôn tôi, chả hiểu sao tôi lại chẳng chăm chú thưởng thức một tý, bây giờ hồi tưởng lại, có muốn về như trước kia cũng chả được nữa rồi...

2. Chương 2: Đám Con Vua Cháu Chúa Của Tôi

Phải sống, gạt nước mắt, vượt qua quá khứ, phía trước là bầu trời rộng bao la.

Trước đây, tôi chỉ cần nhả ra vài giọt nước mắt – vũ khí kết liễu thì cả bọn anh họ nội ngoại đều buông khí giới đầu hàng mặc tôi xâu xé, nhưng xưa đâu bằng nay, khoác lên bộ mặt bà già này, tôi chẳng thể bỏ nhào vào lòng ai mà than thở rằng ‘Con nhớ hai người lắm bố mẹ ơi, hu hu...’ được; nên sau một tháng dây dưa cùng chiếc giường, cuối cùng tôi phải bình phục.

Khoảng thời gian đó, tôi đã xem xét cân nhắc tình hình; trong cung, tôi là chị đại cầm đầu đám phụ nữ này, bọn họ luôn phải nhìn sắc mặt tôi mà làm việc, không cần lo lắng. Còn đàn ông à? Ày, cứ lập mưu tốt một tý, chẳng chừng còn có thể ăn chút đậu hũ, hưởng chút phúc lợi.

Nói về đàn ông trong cung, nhiều nhất ấy chính là thái giám, một bầy đàn ông chả phải đàn ông, đành rằng không nên kỳ thị khiếm khuyết trên cơ thể người khác, khổ nỗi tôi tôn thờ chủ nghĩa duy vật, bây giờ, Vi Tiểu Bảo phỏng chừng vẫn còn bé, ý định trông mai giải khát cứ thế mà vứt thôi! Rồi thì nhìn đến đám A ca kia, đứa lớn nhất mới tám tuổi, nhỏ nhất vừa cai sữa, con đường trưởng thành còn xa, xa mãi..., tôi lại chẳng có hứng thú gì với việc giảng giải chuyện chăn gối, bỏ qua! Sau này, vì Thuận Trị tin Phật, thỉnh thoảng sẽ có vài tên hòa thượng tiến cung, đây lại là một đám đàn ông vứt bỏ công dụng của bản thân, còn tôi á, không dám ‘bá hậu ngạnh thượng cung’ đâu, thôi pass! Về phần thị vệ ngoài cung, với tôi, họ chỉ như vài bộ áo giáp được trang hoàng theo phong cách cổ phương Tây, mặt mũi từng người mờ nhạt, vả lại khoảng cách quá xa, cầu kết chung thì tốn sức lắm, chả đáng tính vào. Còn mỗi ông lớn – Hoàng đế Thuận Trị, giờ mới khoảng hai mươi, vẫn đang độ sung mãn, nghe đồn rằng ‘Thân tựa thân linh, vẻ như mặt trời, dung mạo rộng phượng, bộ dáng tao nhã’, tôi không hứng thú với loạn luân, nhưng để dành ngắm đường mắt cũng ổn, thế nên, sau khi suy đi nghĩ lại, tôi bắt đầu mong chờ người đàn ông “tại chức” duy nhất trong cung, vị con trai đương nhiệm tên Phúc Lâm này đến thỉnh an.

Cứ ngắm sao thường trăng nhân rồi như vậy, cuối cùng cũng đến ngày tôi ‘diện kiến’ Phúc Lâm – kẻ được ca tụng là Thiên tử trong tâm mang Phật, tôi lại phải than trời trách đất ôi sao số mình khổ quá, quái gì vậy, sao có thể thốt ra ngàn vạn lời ca tụng cái thứ ‘phân’ này chứ? Có lẽ trước đây anh ta đẹp trai thật, nhưng bây giờ á, tôi chỉ nhìn thấy một người da bọc xương khô quắt queo thôi; tôi cũng chả phải học khoa giám

nghiệm pháp y, chẳng thể căn cứ vào khung xương khôi phục nguyên trạng. Thế là thất vọng, cực kỳ thất vọng. Hơn nữa, thần sắc anh ta ảm đạm, xương gò má nhô cao, mày nhọn hoắt, sự tàn độc lóe lên trong mắt, vừa nhìn đã biết tính tình cực kỳ xấu, chửi trách người ta thường nói ‘Gần vua như gần cọp’. Lần này xong rồi, ngay cả ý nghĩ dâm loạn cũng biến tướng thành nhiệm vụ bất khả thi, khổ quá... (Xin đọc câu này bằng giọng kinh kịch)* (kinh kịch cũng gần giống cải lương ở nước mình đây...)

Anh ta vừa đến liền hành lễ, dùng ngữ điệu lạnh tanh, đặc sệt lý tính thưa với tôi: “Cung thỉnh Hoàng ngạch nương thánh an...” Tôi trộm thở hắt ra một hơi, may quá, vẫn chưa trực tiếp gọi tôi là ‘nương’ hoặc ‘mẹ’; ôi, đây đúng là thử thách tâm hồn còn ghê hơn cả đứa con chính mình đứt ruột đẻ ra mà, thôi chẳng thêm so đo với thái độ của anh ta nữa. Tôi chẳng biết nên tự xưng là “ai gia”, “bổn cung” hay “ta”, đành phải âm ỉ âm ỉ, cho anh ta đứng dậy. Lại sợ ‘bộ xương’ này gãy vụn ra, tôi vội bảo Tô Mạt Nhi dọn chỗ. Anh ta ngồi xuống, ánh mắt bắn thẳng về phía tôi, ôi mẹ ơi, lạnh như này chẳng giống như đang nhìn mẹ mình tí nào, giống miệt thị kẻ thù hơn. Tôi sợ đến run cầm cập, bất giác rụt người; bỗng nhớ ra bây giờ mình là Hiếu Trang, chẳng cần phải ‘cáo mượn oai hùm’, tôi cũng có da hổ vậy, sợ gì anh ta chứ? Thế là vội thẳng lưng lại, hung hăng lườm đáp trả; hờ, may mà giờ đương bệnh, ai cũng cho rằng tôi đang suy nhược, không thì lộ mất rồi. Anh ta thấy tôi nanh ác lên thì sực khí thế xuống, phỏng chừng Hiếu Trang vẫn thường chiếm thế thượng phong, tôi lại an tâm hơn một chút, thử mà bà đây dư thừa nhất chính là kiêu ngạo. Anh ta bắt đầu ân cần thăm hỏi tình trạng sức khỏe của tôi, sợ nhiều lời thì lời đuôi, tôi đáp qua loa hai câu, lấy có thân thể vẫn còn hư nhược, cho anh ta “Quy an” xong tổng cổ về; cũng bởi lo cho sức khỏe anh ta, tôi dặn sau này chẳng cần đến đây nữa; chịu thôi, thị giác bị kích thích mạnh mẽ quá mà, dù gì thì tôi cũng có phải mẹ anh ta đâu, chẳng thể thực sự xem anh ta như con mình để diễn như thật được.

Sau này tôi mới biết, mẹ con nhà này đã có hiềm khích từ lâu, từ khi Thuận Trị lên ngôi đến lúc tự mình chấp chính, cả hai đều chia cung mà ở, vài tháng mới gặp mặt một lần, tất nhiên không hề thân thiết. Về sau, Hiếu Trang vì củng cố địa vị của Phúc Lâm mà lấy Đa Nhĩ Cổn, lại khiến Thuận Trị bất mãn. Sau nữa, Phúc Lâm muốn phế hậu tôn Đồng Ngạc phi – người anh ta yêu nhất lên, mâu thuẫn giữa mẹ con họ càng sâu thêm. Năm Thuận Trị thứ mười bốn, không lâu sau khi Đồng Ngạc phi sinh hạ Hoàng tứ tử, Hoàng thái hậu bỗng “thánh thể không hòa hợp”, dụ lệnh phi tần hậu cung cùng toàn thể thân vương đại thần đến Nam Uyển ngoại thành vấn an thăm viếng, bao gồm cả sản phụ Đồng Ngạc phi; khi ấy đang độ đông giá, Đồng Ngạc phi ngồi xe kiệu* hơn hai mươi dặm đường, lại bị hạ độc vào thuốc tắm bổ, cuối cùng dung nhan tiêu tụy, thân hình gầy ốm, yếu ớt mảnh dẻ. Ba tháng sau, Hoàng tứ tử chết không rõ nguyên nhân, đồn rằng Thái hậu bị tình nghi nhiều nhất, vì thế mà Đồng Ngạc phi bệnh liệt giường. Thuận Trị một thân phần hận, như nước lửa với mẹ mình. Thế nên khi tôi bệnh, anh ta chỉ đến hai lần cho có lệ, một trong số đó là vào lúc bà ta hoặc tôi còn hôn mê.

Ôi thật là, sao bà già kia nỡ bỏ lại cho tôi cục diện rối rắm như vậy, hủy hoại con dâu, hại chết cháu trai, kết thù oán với con mình, đá tôi vào cái hồ cung đấu nước sôi lửa bỏng đến nhường này chứ? Tôi lại khóc than cho số phận truân chuyên của mình. Vì thế, không lâu sau khi gặp Phúc Lâm, vào một ngày mưa đông, tôi đến nơi ở của bọn tạp vụ, đứng trước hiên trở tay lên trời mắng: “Mẹ nó, giáng sét mạnh mạnh tí đi! Tốt nhất là có thể khiến bà mày sương ấy! Đưa bà về! Tiên sư mày!” Kết quả “âm âm” – một đạo chớp bổ xuống bên hoa cạnh chân, tôi “vụt” một phát lùi vào phòng, xác định luôn mình là loại người tham sống sợ chết.

Thôi đành nghĩ theo hướng tốt vậy, như này kể cũng đỡ hơn xuyên vào người Giang tỷ hoặc bị sét đánh nát vụn, bạn bảo tôi hèn nhất à? Ừm thì hèn nhất, xin lỗi lịch sử, nếu không hèn thì thật có lỗi với bản thân. Tuy Hiếu Trang hơi già chút nhưng dù gì cũng thuộc tầng lớp đặc quyền – đỉnh cao nhất của kim tự tháp, là giai cấp bóc lột; nhớ lại Lâm Tử Thanh tôi – một công dân bình thường ở thời hiện đại – nằm dưới đáy kim tự tháp, có lết hơn vài chục lần hai mươi năm cũng chẳng bò nổi lên đỉnh, mà cho dù có với tới đỉnh rồi ấy, sống trong chế độ xã hội chủ nghĩa, muốn bóc lột kẻ khác phải bí mật tiến hành, không để ý một tý liền bị chuẩn mực xã hội cán nát đôi người ngay, và tôi thì trước giờ khinh nhất cái kiểu đứng đường đến phường thờ* (mèo khóc chuột) này. Còn ở đây, bà đây muốn cưỡng đoạt trai nhà lành, muốn vợ vệt của cai nhân dân, muốn tàn sát quần chúng thì cứ mặc sức tùy ý; nghĩ lại, cuộc giao dịch này xem như cũng không lỗ vốn lắm.

Tôi quyết định tiếp nhận số phận, nếu không thể nở rộ rực rỡ như hướng dương đầu hạ, thôi thì khô héo mĩ lệ tựa lá phong cuối độ thu về, tôi vẫn thích chết già trên giường mà.

Chả trông cậy được con mình, tôi đành phải chuyển sang ngóng đợi cháu trai, lập kế hoạch nuôi dưỡng mỹ thiếu niên, vì chính mình mà mua sẵn bảo hiểm, mưu cầu hạnh phúc cho tương lai. Tôi đã gặp Phúc Toàn, Huyền Diệp, và cả Thường Ninh – ba cháu trai của mình. Phúc Toàn lớn nhất, là một đứa trẻ xinh xắn giản dị, rất giống em họ tôi, lòng tôi thoáng chốc đã nghiêng về phía nó, dù sao cũng là gương mặt quen thuộc, cứ xem như nín giữ lại chút bóng hình mờ nhạt của kiếp trước vậy. Huyền Diệp tuổi mụ là sáu, trông cũng tốt mã, mặt vuông tai dài, chỉ tiếc da mặt có rỗ hơi mất cảm tình, là một đứa trẻ nghiêm túc đứng đắn, cẩn thận tỉ mỉ dập đầu thỉnh an như một người máy nhỏ bé được lập trình sẵn; tuy vậy, tôi biết tương lai rộng dài sẽ trải sẵn trước mắt nó nên tỏ ra thân mật nồng nhiệt hơn, cậu bé hơi có vẻ choáng ngợp cùng thụ sủng nhược kinh, chả biết trước kia đã bị bà già này trêu chọc như nào nữa. Thường Ninh vẫn chưa lên ba, người mập núc ních, dễ thương nhất chính là lúc này, còn ai đáng yêu hơn bé chứ!

Đám phụ nữ trong cung ngày ngày đến thỉnh an. Trong đó, hoàng hậu – theo bối phận là cháu đằng xa, em gái Thực Huệ phi của cô ta, cháu ruột Phế hậu Tĩnh phi đều là họ hàng gần của tôi, đây đã phạm luật hôn nhân ở hiện đại, may mà bọn họ vẫn chưa có con, nếu không, chả biết sẽ sinh ra thứ quái thai gì nữa. Cũng chẳng rõ họ tính bối phận như nào, tôi chả phải cô thì là bà, còn bọn họ – bác và cháu gái thờ chung một chồng, rối rắm đến độ quấy đầu tôi thành một cục hồ đặc sệt. Huyết thống hoàng gia loạn như này mà lại được ca tụng là dòng máu cao quý, cổ nhân thật hạn hẹp, đến lai giống ưu thế cũng chả biết, thật đáng khinh bỉ, dù bây giờ tôi cũng là một trong số bọn cổ nhân này.

Cả hai chị Hoàng hậu đều rất thật thà, nghe đồn Phế hậu trước kia rất kiêu ngạo ngang ngược, bây giờ chắc nhận được bài học kinh nghiệm thực tế rồi nên sa sút tinh thần; ôi, đều là những người đáng thương bị vùi dập bởi lễ giáo phong kiến. Tôi thấy Đồng phi – mẹ của Huyền Diệp có bộ dạng rất đáng thương, vẻ mặt như có khổ đại thù thâm* (thù hận sâu nặng), giống một cọng cải xanh yếu ớt vật vờ; trước giờ tôi ghét nhất cái loại khiến đàn ông phải thương xót này nên đối xử lãnh đạm với cô ta. Còn Đồng Ngạc phi độc sủng hậu cung kia cũng là một nhân vật lớn, chỉ tiếc giống ngọn nến trước gió, thổi qua liền phụt tắt. Tuy cô ta đau bệnh nhưng vẫn phát ra khí chất đoan chính trời sinh, trong mềm mại lại chứa cương nghị, chẳng chút dắc sủng mà kiêu, thái độ khiêm tốn đúng mực, tiến lùi hợp lẽ, chả hiểu sao Hiếu Trang lại tàn nhẫn với cô như thế? Tôi cười hiền hậu, cô ta rõ ràng sợ run cầm cập, ôi đúng là một đứa bé bị chinh đến nỗi chim sợ cành cong. Tôi không đành lòng hù dọa nữa, liền dặn dò cô ấy dưỡng bệnh thật tốt, không cần mỗi ngày đều đến thỉnh an. Sau đấy hậu phi cùng nhau trò chuyện rôm rả, không có gì đáng kể.

Bọn cung tỳ trước mặt tôi đều rất thận trọng dè dặt, chẳng biết bình thường bà già này hung ác đến mức nào nữa? Người duy nhất dám bày tỏ ý kiến là Tô Mạt Nhi, cô ta từng hỏi dò tại sao tính cách tôi lại thay đổi, tôi bảo ngă một lần liền biết sinh mệnh rất mỏng manh, đã thông suốt tất cả, đã biết phải bắt đầu tận hưởng lạc thú trước mắt. Cũng may cô ta sùng bái Hiếu Trang đến mù quáng, thêm nữa, bề ngoài tôi chả có gì đáng nghi, cứ ba hoa một hồi là qua ải, hơn nữa còn gắng sức yểm trợ cho tôi mỗi khi bị lộ sơ hở. Tôi rất yêu thích cô ta, quả là một cấp dưới vô cùng xuất sắc, luôn có thể tự điều chỉnh bước chân chậm hơn tôi nửa nhịp; bất luận tôi làm gì, cô ta đều mặt không biến sắc mà dọn dẹp mớ lộn xộn hộ tôi; cuộc sống của Hiếu Trang hiện tại, trên cơ bản đều do một tay cô thu xếp; có thể xem như đây là món quà tốt nhất mà bà già kia để lại tặng tôi.

3. Chương 3: Hoàng Đế Là Phải Bồi Dưỡng Như Này

Bởi Tô Mạt Nhi quá tháo vát nên tôi nhàn rồi, tạm thời không muốn tiếp xúc với nhiều người, tránh lộ sơ hở. Thế nên rất buồn chán, tôi đành phải soạn sách, sau này kể chuyện đêm khuya. Kế hoạch ban đầu của tôi là bồi dưỡng những cậu bé xinh đẹp kia.

Tóc máu* (tóc trẻ sơ sinh) của Thường Ninh hãy còn chưa rụng hết, chỉ cần hai viên kẹo thì đã dụ dỗ được* (nghĩa là bé trẻ con nên dễ dụ ấy), rảnh rỗi tôi liền gọi bảo mẫu ôm bé đến chơi đùa, dạy bé chữ người ta bằng tiếng Anh, đến nỗi có một lần Thanh Nhược Vọng* (một vị quan châu Âu làm việc dưới hai triều Minh – Thanh) nghe được, cứ khẳng định kiếp trước Thường Ninh là đồng hương ông ta, đặc biệt rất thân thiết với bé.

Phúc Toàn là một cậu bé ngoan, tâm tư đơn giản cực hiếm thấy, lúc đầu, tuy cậu vẫn rụt rè với việc tôi bỗng trở nên bình dị gần gũi, nhưng dù gì vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa đến tám tuổi, sau khi xác định rõ tôi không có ác ý liền gần gũi hơn. Lúc rồi rã tôi giải tán đám cung nữ, thái giám để dạy cậu đánh bài, chơi

mặt chượt; tiếc rằng có mỗi hai người nên chỉ chơi được đô-mi-nô, bài xì dách, v.v... Tôi hận mình không phải con giun, bằng không cắt mỗi người thành hai nửa thì có thể chơi mặt chượt rồi! Từng muốn rủ rê thêm hai người nữa, nhưng Thường Ninh còn quá nhỏ, Tô Mạt Nhi phải làm việc hộ tôi, còn Huyền Diệp – thằng bé ấy rất có kỷ luật, sau sẽ phê bình. Thế nên sau khi chơi một lúc lâu, tôi thắng được vài viên kẹo; nhưng vì muốn duy trì lòng nhiệt tình Cách mạng của Phúc Toàn, tôi lại phải thêm vào vài viên đưa cậu nhóc. Chả vui, chả vui gì hết, tôi hú vài tiếng dưới trăng, trông như một con sói phương Bắc.

Trong đám trẻ, tôi ghét nhất là Huyền Diệp, chẳng giống trẻ con tẹo nào. Hôm nọ, tôi đang thi với Phúc Toàn xem ai ném được nhiều đậu phộng vào miệng hơn, nó vừa đến, đứng trước cửa với bộ mặt vô cảm, hỏi: “Bọn huynh đang làm trò gì thế?” Lúc ấy tôi đang nuốt đậu phộng, bị nó hù cho phát, đậu phộng đổi hướng, khiến tôi ho cả nửa ngày mới ngừng được. Tôi người lớn chẳng chấp trẻ con làm gì, ho xong, tôi cười tươi như hoa nở bắt đầu lôi kéo nó vào sự bại hoại của mình; kết quả là nó chạy lại gần Phúc Toàn, rất nghiêm túc chất vấn: “Người là ai? Người không phải Hoàng tử mẫu, bà ấy chưa bao giờ thế này cả.” Ôi thế mà lại nghi ngờ tôi, đến Phúc Toàn nhìn cũng chẳng ra, nó không hổ là đấng minh quân sau này; tôi sợ đến giật nảy mình, lập tức chỉnh lại nét mặt, lớn tiếng quát: “Láo xược! Tâm tư ta há lại để cho người suy đoán à?” Về sau liền bỏ luôn ý định kéo nó nhập bọn.

Sau ngẫm lại, toàn thân tôi đổ đầy mồ hôi lạnh, Huyền Diệp chưa đến sáu tuổi lại tinh nhạy đến thế, nhớ lại lúc tôi năm, sáu tuổi thì đang làm gì ấy nhờ? Từng nhằm quả hồng là cà chua mà gặm (người phía Nam, chưa từng thấy quả hồng), hậu quả lưỡi tê rần, mẹ dùng khăn tay kéo lưỡi tôi ra lau một lúc lâu; từng cãi nhau với đám bạn trẻ nít, rằng: “Tao không chơi với mày nữa đâu, mày trả lại tao hai miếng giấy bọc kẹo trước tao đưa ngay!” Tỉ mỉ nhớ lại, hình như trừ ăn uống chơi bời, cái gì tôi cũng không biết.

Thật đáng sợ, cái đứa này còn là con nít không vậy? Từ đó, tôi liền hơi dè chừng Huyền Diệp, nếu chẳng phải vì liên quan đến tiền đồ chính trị của tôi, tôi thực chẳng muốn để ý đến nó. Tốt thôi, cậu không muốn làm trẻ con, tôi chiều cậu! Thế nên, tôi bảo Tô Mạt Nhi tìm danh sư tiếp tục hủy hoại nó, nghiêm khắc đòi hỏi nó, bồi dưỡng nó trên con đường làm Hoàng đế. Cho nó mỗi ngày ngập trong chính vụ, mệt chết nó đi; cho nó có thật nhiều vợ, phiền chết nó luôn; cho nó có cả đồng con, quây chết nó!

Đây, sự phục thù ngọt ngào của một người phụ nữ lòng dạ nhỏ nhen là tôi. Con cháu sau này đều bảo Huyền Diệp do chính tay Hiếu Trang bồi dưỡng, nâng đỡ lên ngai vị Hoàng đế, lại chẳng biết rằng vì tôi ghét nên mới đẩy nó ra ngoài chịu khổ, tiếc thật, người có thể thông qua sự việc nhìn rõ bản chất quá ít, sự thật này cứ thế mà bị chôn vùi với thời gian. (Thế nên ghi chép xác thực chẳng bằng đừng ghi chép gì. Tứ gia đáng đừng mắng tôi, lịch sử thật có khi Bát Bát nhà tôi mới là người tốt. — Vô Tụ lòng dạ hẹp hòi viết)

Dĩ nhiên tôi không nỡ hại Phúc Toàn, thấy khuôn mặt cậu là tôi đã chẳng thể xuống tay rồi, nên lúc nào cũng ngăn cậu tránh khỏi sự tối tăm tàn khốc chốn tranh đấu cung đình, dạy cậu cách sống của một người giàu sang nhàn rỗi.

Có một ngày, Phúc Toàn và Huyền Diệp đến thỉnh an Phúc Lâm, Phúc Lâm hỏi chí hướng sau này của chúng, như tôi đoán, Huyền Diệp đáp: “Nguyên theo ý Phụ hoàng.” Còn Phúc Toàn nói: “Nguyên làm nhân vương.” Thế mà sử quan lại nghe lầm, chép thành ‘Hiền vương’, đây tuyệt đối là sai sót của lịch sử. Ôi đứa bé đáng thương của tôi, sau này quả nhiên ‘bị’ Huyền Diệp trọng dụng – một đời Hiền vương, cả đời chưa bao giờ nhàn rỗi. Đúng là bọn thư sinh hại người mà!

Khi có mặt Huyền Diệp, tôi đều ngoan ngoãn ra vẻ một vị Thái hậu đoan chính, ngẫm cũng thất buồn, tuổi thật của tôi mười chín, bây giờ bốn mươi bảy, thế mà lại bị một đứa trẻ quẩn thúc, chẳng lẽ nền giáo dục hiện đại quả là môi trường bồi dưỡng ra toàn bọn yếu kém?

Từ câu nói “Tâm tư ta há lại để cho người suy đoán à?” kia, Huyền Diệp liền bắt đầu cố gắng suy đoán, đào bới ý nghĩa sâu xa trong lời tôi; sự thật chứng minh, nó là một trò giỏi tự học thành tài. Tôi thường kể chuyện cho bọn chúng nghe.

Câu chuyện thứ nhất ‘Ngây như gà gổ’: Kỷ Tĩnh Tử huấn luyện gà chọi cho Quốc vương, Quốc vương luôn miệng truy hỏi con gà kia có phải đã chuẩn bị chọi được hay không. Cậu ta thưa: “Vẫn chưa đâu ạ, nó vẫn rất sung sức, lúc nào cũng...”* (ngụ ngôn Trung Quốc, ngụ ý rằng khi kẻ địch đang sung sức thì nên lặng lẽ bố trí tất thấy, nhất kích tất trúng)

Câu chuyện thứ hai ‘Có đuôi thì sợ bị giết’: Một ngày nọ, cóc nhìn thấy một con cá đám chiêu ử dột, hỏi:

“Sao buồn thế?” Cá đáp: “Long cung đã hạ lệnh, phàm là những loài có đuôi đều sẽ bị trừng trị.”...* (xuất xứ từ ‘Ngải Tử tạp thuyết’, phản ánh trần trụi tình trạng quan liêu lạm sát người dân vô tội, chỉ trích mặt trái xã hội)

Câu chuyện thứ ba ‘Washington chặt đào’: Có một cậu bé tên là Washington nhận được một cây rêu, cậu rất thích, bèn bỏ tới bỏ lui thử rêu, không cẩn thận đốn ngã cây đào của bố mình,...* (trên tay nắm thực quyền thì lời nói mới có trọng lượng)

Câu chuyện thứ tư là chuyện ‘Mười một con thiên nga hoang’ và ‘Công chúa Bạch Tuyết trả thù mẹ kế’, nội dung chắc ai cũng từng nghe, tôi không nói nữa – Từ đấy, Huyền Diệp hạ luật, nữ nhân hậu cung không thể tham gia chính sự. Tôi rất xin lỗi phụ nữ toàn thế giới, không chú ý một chút liền trở thành đồng lõa của chủ nghĩa phong kiến áp bức phụ nữ, nếu tôi giáo dục Huyền Diệp thật tốt khiến nó có thể xem trọng nữ thế giới còn lại, có lẽ triều Thanh giai đoạn sau sẽ không cho ra nhiều hiệp ước bất bình đẳng đến thế, cũng không đến lượt Từ Hi nhảy nhót. Thôi thì cứ để ưu khuyết điểm của việc tốt trên kia bù trừ nhau nhé, mọi người đừng mắng tôi.

Câu chuyện thứ năm ‘Chuyện bắn chim’: Tôi hỏi: “Trên cây có mười con chim, dùng pháo nổ chết một con, còn mấy con?” Thường Ninh đáp: “Còn chín con.” Huyền Diệp sửa lại: “Một con cũng không còn.” Hừ, sao có thể để nó đáp dễ đến thế được, tôi lắc đầu, nói: “Không đúng, nếu con chim chết kia còn vất lại trên cây, là còn một con.” Thấy Huyền Diệp ngộ ra, tôi tiếp tục: “Nếu có con chim bị điếc, lại sẽ còn thêm con nữa. Nếu có một con bị què hoặc đói bụng bay không nổi, thế lại thừa thêm một con. Nếu có con mang trứng, thế là lại nhiều thêm vài con. Bây giờ, các cháu nói xem, trên cây còn mấy con chim?” Cả đám nhóc bị tôi giảng đến choáng váng – Từ đấy, Huyền Diệp liền vô cùng tôn sùng tôi, suy nghĩ lỗi mòn của nó được tôi khai hóa, về sau cân nhắc vấn đề rất chu toàn.

Câu chuyện thứ sáu ‘Tin thần đến mắc tội’: Có một người phải bước qua vũng nước, sợ dơ giày, liền mang tượng thần ở ngôi miếu gần đấy đến lót đường, một người tin thần đến sau hắt ta, vội quỳ xuống khấn vái, lau khô tượng thần rồi cung kính tiễn về, Thần nói với tiểu quỷ: “Người có thể đến nhà hắt quấy nhiễu.” Tiểu quỷ kinh ngạc hỏi lại: “Nếu muốn giáng họa thì cũng nên giáng xuống tên đến trước chứ.” Thần than rằng: “Tên ấy không tin thần, sao giáng họa nổi?” – Từ đấy, Huyền Diệp rất cảnh giác với Thuyết quỷ thần, sau này Trương Minh Đức* (quan nhà Thanh) bị lăng trì, xét về nguyên nhân cũng có công của câu chuyện. Bát Bát, em rất xin lỗi anh!

Câu chuyện bảy ‘Bắt sâu chờ tuyết’: Xa Dận bắt đom đóm phát sáng để đọc sách, Tôn Khang mượn ánh tuyết để đọc sách, đây là hai tấm gương trí thức trong thiên hạ. Một ngày hè, hai người lại không vào thư phòng đọc sách, Tôn Khang ngồi nhàn rỗi trong vườn là có làm sao? Tôn Khang đáp: “Xa Dận bắt hết đom đóm đi rồi, còn trời bây giờ thì làm gì có tuyết cho ta.” – Thế nên Khang Hi rất thiết thực, không thích chủ nghĩa hình thức, là lý do vì sao Dận Chân cần cù thật thà được nó yêu thích, còn Bát Bát có tiếng người hiền lại mất lòng vua. Bát Bát, em lại nhớ tay chôn vùi anh rồi.

Trừ lần đó ra, tôi thường xuyên ức hiếp Huyền Diệp, giành giật đồ tốt với nó, nói cho hay thì đó là giáo dục bằng cách cản trở, sau này Khang Hi cực đối kháng với sự chèn ép, có núi băng trước mặt cũng chẳng mất tí tí khí thế. Chẳng thể không nói đó là nhờ sự giáo dục thành công của tôi.

Cứ vậy, một thế hệ minh quân ngang trời ra đời. Nhưng tôi nghĩ mãi không ra một chuyện, rốt cuộc là do biết trước lịch sử nên tôi mới chọn Huyền Diệp, hay vì tôi chọn Huyền Diệp mới có trang sử như này? Nói cách khác, là vận mệnh lựa chọn tôi, hay tôi lựa chọn vận mệnh? Đây là một vấn đề rất sâu xa huyền bí, tôi đề tên nó là ‘Giả thuyết của Hiếu Trang’, biết đâu có một ngày nó giống với giả thuyết của Goldbach* (giả thuyết về số nguyên tố), trở thành một viên đá quý trong sử học vương quyền. Mọi người có thời gian rảnh hãy ngồi tưởng tượng một chút, biết đâu ngôi sao của giới sử học trong tương lai chính là bạn?

4. Chương 4: Tôi Đã Uy Hiếp Quần Thần Thế Đấy

Tuy Tô Mạt Nhi đã chống đỡ phía ngoài nhưng có vài trường hợp tôi vẫn phải đích thân lên sân khấu, lần đầu tiên tham dự hội đàm cấp cao, tôi rất hồi hộp.

Hôm ấy, tôi phục trang sẵn sàng, mang đôi guốc đế hoa*, lần đầu mang giày cao gót – lại là loại có gót nằm giữa, tôi trộm phỏng đoán có phải đây là sáng chế của người đàn ông từng bị phụ nữ làm tổn thương, mục đích phát minh: dùng để trả thù phụ nữ. Mang giày vào, mỗi bước đi đều lảo đảo lảo đảo, tôi điên tiết chửi một câu “Tao thêm vào! ...” Tô Mạt Nhi đứng bên cạnh đỡ lấy tôi, nghi hoặc: “Thái hậu à, Người sao thế? Người nói gì cơ ạ?” Tôi chợt tỉnh táo, bây giờ mình là Thái hậu, mỗi một tiếng nói động tác đều bị người ngoài soi kỹ, vội ôm trán lắp liếm: “Đầu ta hơi choáng, cho ta tựa vào một lát.” Híc, may mà tôi phun ra câu ‘Tao thêm vào’, nếu phọt cụm từ ‘Con mẹ nó’ ra, tôi biết đi đâu tìm mẹ để lắp liếm chứ?* (‘Tao thêm vào’ với ‘ta tựa vào’ có cùng mặt chữ, chỉ khác nghĩa thôi) Nói chung cũng miễn cưỡng qua được cửa này.

Hạ xe kiểu rồi, tiểu thái giám đỡ tay, tôi cất từng bước hướng thẳng về phòng nghị sự, guốc nên lên gạch vàng đánh từng tiếng cộp cộp. Vào phòng liền phát hiện tất cả đều đã đến, chỉ đợi mỗi tôi thôi. Tôi chậm rãi dời qua, sau khi yên vị trên ghế chủ tọa cạnh Phúc Lâm, các đại thần phần phật quỳ xuống hành lễ, tiếc rằng bây giờ tôi quá căng thẳng, chẳng thể thưởng thức mùi vị được chúng nhân dập đầu. Tôi phất tay cho họ đứng dậy, bắt đầu họp.

Họ bàn những chuyện mà tôi chẳng biết tý gì, trong lời nói thường lẫn rất nhiều từ văn vẻ mà tôi không hiểu; với tôi mà nói thì trong hội nghị này, mình chỉ là một con vịt nghe sấm. Nhưng cứ mỗi lúc bàn xong một việc, họ đều nhìn về phía tôi chờ kết quả. Làm sao đây? Nếu trong tay có viên xúc xắc, tôi còn có thể ném một lần chọn đáp án, ném thêm lần nữa để kiểm tra lại, còn giờ ấy à, trong thoáng chốc bắt tôi nghĩ biện pháp, muốn tôi chết hả! Ôi chao, có cách rồi; trước tôi từng xem qua một chương trình phỏng vấn diễn viên, dưới tình huống anh diễn viên nói một loạt những thứ không thuộc phạm trù ngữ nghĩa bình thường với một đứa ngoài ngành mà vẫn có thể vui vẻ hết ba tiếng đồng hồ, bí quyết đối thoại chính là ba câu YES, một câu NO; tôi cứ bắt chước theo đây là được. Thế cho nên, khi họ phóng ánh mắt đến, tôi liền thay đổi nét mặt, phỉ thẳng các nếp nhăn, bày ra biểu cảm vô cùng nghiêm túc, sau đó “Hừm” (theo thanh tự* [mang ý khẳng định]) ba lượt, lại “Hừm” (theo thanh hai, tỏ vẻ nghi ngờ) một lần. Chúng đại thần vừa nghe tôi “Hừm” liền kinh hoảng, lập tức bàn bạc lại những biện pháp đã được đề ra trước đó.

Cứ vậy, hội đàm bế mạc thành công, xem ra Phúc Lâm cùng các đại thần đều rất hài lòng với kết quả của buổi thảo luận, Phúc Lâm còn mỉm cười với tôi, các đại thần lại vững giọng hô “Thái hậu anh minh!”, một bộ phận khác thì trưng ra sắc mặt không vui, có lẽ lúc này vô tình bị tôi công kích. Về phần tôi thì vẫn đang thả hồn trên mây, vẫn chẳng rõ rốt cuộc sao lại ồn ào đến nhường này, đành phải giữ nguyên khuôn nghiêm túc.

Sau khi trở về, Tô Mạt Nhi rất phấn khởi: “Thái hậu, thấy Người lúc này phớt lờ chính sự, mặc cho thế lực các thân vương cấp cao bành trướng, nô tỳ còn sợ hôm nay bọn họ sẽ chiếm thế thượng phong, ai ngờ Người lại trước nâng sau đìm, khiến họ mất cảnh giác xong lại đánh cho tan tác...” Nghe xong, tôi cười khổ trong lòng, ngay cả ai là ai tôi còn chẳng biết, nào có nâng đìm gì, chỉ có thể trách số họ đen thôi, lần nào cũng gặp phải tiếng ‘Hừm’ nọ. Ai xui nấy chịu, tôi biết làm gì chứ.

Tô Mạt Nhi vẫn rất sùng bái: “... Những việc Người làm đều mang thâm ý, Người cố tình đến trễ một chút, lại từng bước một ung dung đi vào, tiếng cộp ~ cộp kia tựa như trống trận, mỗi âm đều vọng vào lòng chúng nhân, phong thái bức bách đến thế, tất cả đều bị chấn động bởi Người...” Ấy, có cái ý muốn gì đâu, vì tôi không quen mang đôi guốc kia nên đi chậm, từng bước phát động là do tôi sợ ngã nên đành thận trọng dậm cho vững, đây đúng là một sự hiểu lầm đáng yêu!

Tô Mạt Nhi huyền thuyên: “... Người trang trọng nghiêm túc, không nhiều lời, chỉ vô cảm hừm hừm vài cái, thế lại còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, quả muốn oai phong bao nhiêu liền có bấy nhiêu mà...” Cô tiếp tục hiểu lầm gì đây? Không lên tiếng vì tôi chẳng biết nói gì, chẳng cười nói là do tôi hồi hộp quá, nhếch mép không nổi thôi.

Nhờ Tô Mạt Nhi, rốt cuộc tôi đã hiểu sùng bái thần tượng thì mù quáng đến mức nào rồi.

Trải qua một trận kinh hãi này, tôi mượn danh nghĩa ăn chay niệm Phật vì muốn trốn tránh chính sự; Phúc Lâm mừng rỡ nắm mọi quyền hành, tất nhiên sẽ không dò hỏi; quần thần thì thấy thiên uy khó dò, cũng chẳng dám đùa với tôi. Thế nên bây giờ tôi ném trải cuộc sống sâu gạo, chẳng mấy chốc mà đã xuyên đến đáy khoảng năm tháng rồi.

Tục ngữ bảo người không lo xa tất có họa gần, ở hiện đại tôi là người có tầm nhìn hạn hẹp, trước giờ chỉ

quan tâm đến chuyện ngày mai, ngày kia; còn giờ, tôi đang tọa chỗ cao, là người có đạo đức nghề nghiệp, một ý nghĩ của tôi có thể đã động đến toàn bộ Đại Thanh, chỉ cần không để ý một chút là Thanh triều sẽ sụp đổ trong tay mình, chẳng trách bản thân cũng phải cố nghiêm túc hơn.

Huyền Diệp trưởng thành từng ngày, nghĩa là lúc rời khỏi tôi tham gia chính sự đã đến gần. Lúc rảnh rỗi tôi liền rà soát những thứ còn tích trữ trong não mình một lần, phát hiện nó rỗng tuếch, không khỏi mắng lão Hiếu Trang một bận, bà già chết tiệt, chết thì chết đi, ai mượn xài đến gần hết tế bào não, khiến tôi muốn âm mưu làm gì cũng ‘không bột đổ gột nên hồ’. Chả còn cách nào, tôi vội ăn nhiều cá biển bổ óc, hy vọng đến khi Phúc Lâm chết có thể nhanh chóng trôi ra vài tế bào não để ứng phó tình hình khẩn thiết. A di đà phật!

Vấn đề cấp bách nhất trước mắt là ngôn ngữ, tôi dốt đặc cán mai tiếng Mãn, tiếng Mông thì chỉ mới nghe qua “Cát tường tam bảo”, lại còn ù ù cạc cạc chả rõ ý nghĩa lắm. Trước đây tôi đều giao các văn kiện cho Tô Mạt Nhi xử lý; gặp những bản phải đích thân tự duyệt, tôi liền mượn cơ vãng đầu hoa mắt để Tô Mạt Nhi đọc dịch thành tiếng Hán, tôi cố gắng không động bút vì ngay cả chữ phồn thể tôi cũng viết không được; huống chi chữ Mãn, Mông đều phải toát lên cốt cách Thái hậu, tôi chỉ việc phân phó Tô Mạt Nhi viết hộ rồi đóng ấn Thái hậu lên là xong. Tôi rất biết ơn người đã phát minh ra con ấn, nếu không có nó, tôi chỉ biết in vân tay hoặc vẽ vòng tròn thôi, chắc chắn sẽ lộ. Nghĩ đến số mệnh chính trị của tôi vẫn còn dài, che che giấu giấu chả phải kể lâu dài; thế nên thừa dịp hiện tại Phúc Lâm đang bận rộn, tôi nghiêm túc tập luyện một chút, chẳng cần ghi công chỉ cầu không thất bại, miễn là lớp da hổ của Hiếu Trang vẫn còn tác dụng, có thể cho tôi an dưỡng tuổi già.

Tôi cân nhắc một chút bèn hướng mục tiêu về phía Thường Trữ, bé vừa hơn ba tuổi, đúng lúc đang học lớp vỡ lòng, tôi có thể vỗ như quan tâm đến sự nghiệp học hành của cháu trai để nhân đây học lớn. Vì thế, hình bóng của tôi thường xuyên xuất hiện trong thư phòng. Phút chốc, triều đình và dân gian đều tán dương Thái hậu hiền đức đích thân giáo dưỡng Hoàng tôn, tránh khiến Hoàng thượng lo phiền chuyện nhà, v.v... Kết quả là các đại thần bắt đầu xem trọng việc giáo dục con trẻ, quan dân đồng lòng, cả nước hình thành bầu không khí hiếu học, sau này triều Khang Hy có rất nhiều bề tôi tận lực đều từ trong khoảng thời gian này mà học thành tài. Ấy, trong lúc vô tình cấm liêu, liêu lại tỏa bóng râm rồi.

Canh năm mỗi ngày, tôi rời giường đến học với Thường Trữ, thi đại học cũng chả đến nỗi vất vả như vậy, ngay cả Phúc Lâm cũng áy náy, “Hoàng ngạch nương vất vả thế này khiến nhi thần rất lo lắng.” Hầy, cậu nghĩ tôi tự nguyện à, tôi bắt đắc dĩ mới phải làm vậy đấy! Tôi đáng thương quá, khó khăn lắm mới đậu đại học, cứ nghĩ là ‘tự do vui vẻ bốn năm’, ai mà ngờ đụng chuyện này, thế mà xuyên không đến đây, cứ nghĩ là thành Thái hậu muốn làm gì thì làm; kết quả thì sao, mỹ nam đảng hoàng thì chưa thấy, của cải nhân dân vét chả thành, giết người bừa bãi chẳng cơ hội, bà này còn phải học lại từ đầu. Nghe nói người trên ba mươi đều chẳng học được nữa, tôi thì đã quá năm mươi rồi, sao khổ vậy chứ? Ông trời chết tiệt, ông phát một phát tôi liền mất hơn hai mươi năm, sao ông không phát cho cái đám rắc rối này biến mất luôn đi? Giao dịch lỗ vốn rồi! Tôi lại muốn khóc.

Trong Tử Cấm thành oi bức, tai mắt người nhiều, phiền não lại chả kém, thế nên tôi đưa Thường Trữ đến Nam Uyển, còn Phúc Toàn lớn hơn, nhiệm vụ học tập nặng nề hơn, đành phải nước mắt lưng tròng đứng cửa cung vậy tay từ biệt chúng tôi.

Đến Nam Uyển rồi tôi mới thoải mái được chút, không bị hạn chế bởi cung quy, tất cả đều nghe theo lời tôi, cuối cùng cũng đã tìm lại được cảm giác làm Thái hậu. Tôi sửa thời gian học thành buổi chiều, rốt cục đã có thể ngủ thẳng đến khi tỉnh; nhưng thật đáng buồn, tôi đã quen với giờ sinh học, chưa đến canh năm đã tỉnh, có làm sao cũng chả thể ngủ tiếp được, thế mà thẳng nhóc Thường Trữ lại ngủ đến là say giấc, tức thật! Chẳng thể chịu đựng cảnh ai ai cũng ngủ chỉ tôi bơ vơ lẻ loi, thế nên tôi sửa giờ giấc về như cũ, mỗi sáng sớm thấy Thường Trữ ngáp, lòng tôi lại cân bằng.

Học ngôn ngữ tiến triển rất chậm vì trong đại não Hiếu Trang còn rất ít chất xám, vả lại lão hóa nên thường tự động loại bỏ kiến thức, tôi hơi sốt ruột, xem nữa đã bỏ nhà ra đi, chả quản cái gì mà sống chết của Đại Thanh nữa. Nhưng thân là Thái hậu, chả kể đến tường đồng vách sắt chung quanh cũng phải nghĩ tới thời gian không tha bất cứ ai, bây giờ tôi – một bà già, chạy không nhanh lại nhảy chẳng lên thì có thể làm được gì chứ?

Tôi cuống đến độ xoay vòng vòng, đành phải gọi Tô Mạt Nhi, áp úng bảo rằng sau khi tôi ngã đạo ấy liền

thấy tất cả mọi thứ cứ mơ mơ hồ hồ, muốn mời một người tinh thông văn hóa Mãn, Hán, Mông đến thuật lại, cố gắng tìm về chút gì đó. Còn dặn cô ta không được để lộ, tránh tình trạng triều đình cùng quần chúng nghi ngờ, tìm đến phiền phức không cần thiết. Tô Mạt Nhi bày ra vẻ mặt ‘nô tỳ làm việc thì Người cứ yên tâm’ cho ta xem rồi lui xuống.

Chưa đến vài ngày, Tô Mạt Nhi báo rằng đã tìm được người thích hợp sống gần đây, tên Nạp Lan Vô Trần, là người thuộc tộc Nạp Lan. Nhưng do cậu ta hiềm kiêu kỳ, không tiện đi xa, tôi phải tự mình đến đây. Cuối cùng, Tô Mạt Nhi bẩm lại rằng: “Nạp Lan công tử chuyên tâm tham thiền* (tu đường Phật pháp), bấy lâu không màng việc đời, do trước đây nô tỳ từng cứu mẫu thân y nên y mới đáp ứng. Nô tỳ chỉ nói rằng Người là biểu tỳ của mình, họ Kim, góa bụa.” Ấy, trước giờ chẳng phải tôi cũng ở góa sao, ai bảo tôi gả cho Hoàng đế chứ, ông ta là quả nhân, tôi chỉ có thể làm quả phụ.

Hầy, tôi phát hiện chỉ mấy tháng sau khi mình xuyên đến nơi này, tôi đã đem buồn phiền cả đời ra than thở hết mất rồi.

5. Chương 5: Gặp Lại Cố Nhân Xưa

Một hôm trời chiều quang đãng, Tô Mạt Nhi đưa tôi đến trang viên nọ, gác cổng kính cẩn mời chúng tôi vào hậu viện, dừng lại thưa rằng Vô Trần không thích gặp nhiều người, tôi phải vào trong một mình.

Tôi đẩy cửa viện, đập vào mắt là một hòn non bộ bằng đá ong, vòng ra sau, oa, một vườn hoa thật đẹp phóng theo tạo hình của Tô Châu lâm viên, thế tựa núi, dòng suối uốn lượn từ trên cao chảy xuống đến giữa vườn thành hồ nhỏ, cạnh hồ có đình thủy tạ nghỉ mát và cả cầu khúc nối thẳng đến bờ kia, chỉ tiếc bấy giờ mùa đông cây cỏ trơ trụi, nếu không thì xung quanh đã trùm điệp một màu xanh mướt, chắc sẽ càng nên thơ. Tôi vốn là người miền Nam, nhìn thấy phong cảnh quen thuộc thân thương, bất giác, tính trẻ con lại trỗi dậy. Đến gần chiếc cầu, bốn phía không ai, tôi vén váy lên nhảy lò cò. Tầm thân già khằn này hầy còn dùng được, thế mà lại có thể nhảy đến tận bờ đối diện. Tôi đứng ở đầu cầu chống hông thở hổn hển, chờ sau khi hơi nóng trên mặt giảm bớt mới vuốt thẳng trang phục, trưng lên vẻ mặt nghiêm túc, bước loạng choạng đến thư phòng đằng trước.

Tôi gõ cửa, bên trong nói “Mời vào”, đẩy cửa ra, căn phòng hơi tối, mắt tôi không kịp thích ứng, chỉ mơ hồ thấy người đứng trước cửa sổ hẳn là Vô Trần, tôi kính lễ một câu “Ra mắt Nạp Lan công tử.” Người nọ xoay lại đáp: “Kim phu nhân đừng đa lễ, người có thể gọi văn bối là Vô Trần.” Sau đấy, anh ta hướng tay về chiếc ghế kê cạnh bàn sách “Mời ngồi.” Giọng nói rất êm tai, tôi cảm ơn rồi ngồi xuống, thị lực từ từ khôi phục lại.

Thừa lúc anh ta rót trà ỉnh, tôi nhìn quanh đánh giá căn phòng, chỉ thấy phía sau và bên trái chiếc bàn có hai giá dựa tường với đầy những sách, đối diện bàn là cửa, kê cánh cửa bày vài chậu cây xanh, còn bên phải, bên phải... Trời ạ! Trời ạ! Không phải chứ? Nhìn ra ngoài cửa sổ, toàn cảnh của cả khu vườn được thu vào tận đáy mắt, mà cửa sổ bấy giờ đang mở, lúc này anh ta đứng trước cửa sổ; nói trắng ra, tất cả hành động tôi đã làm đều “được” anh ta “thưởng thức”. Trời ơiiiii! Sét đánh tôi đi! Nếu tôi trong thân xác cũ thì có thể xem là vẫn còn ngây thơ, biết đâu chừng có người còn bảo đáng yêu, còn hiện tại, trong cái vỏ mắt mờ mi bạc già khằn này, tôi như một trái dưa chuột héo quắt quết sơn xanh lè — giả đura non thôi. Trời ơi! Cái tên quái thai này, mùa đông lạnh lẽo giá rét như vậy, anh mở cửa sổ làm quái gì thế?

Tôi há hốc mồm ngẩn ngơ nhìn cửa sổ, hồi lâu vẫn chưa thể tỉnh lại trong kinh hoàng. “Vừa nhóm lò, mùi than trong phòng rất nặng, mở cửa sổ thông gió.” Anh ta đi qua đóng cửa sổ, quay về nói với tôi. Tôi lắp bắp hỏi: “Ừm... Lúc này... Cậu đứng trước cửa sổ... bao lâu thế?” Khóe miệng anh ta run run, ánh mắt né tránh, mặt hồng hồng, cũng lắp bắp “Chưa... Chưa lâu, tôi chưa thấy gì hết.” Đây chẳng phải giấu đầu lòi đuôi à? Thôi xong, anh ta nhìn hết rồi, bảo tôi phải giấu bản mặt già nua này vào đâu đây? Tôi che mặt than thở. Anh ta vội vàng giải thích: “Thật sự tôi chưa thấy gì mà.” Càng bôi càng đen, thấy anh ta bối rối hơn mình, tôi trấn tĩnh trở lại, ngẩng đầu liếc qua thì thấy hai tai anh ta đều đỏ cả, nếu anh ta muốn cướp cảnh thẹn thùng thì tôi đành nhường thôi, sách lược duy nhất bây giờ là ‘lấy mặt trơ ứng vạn biến’ vậy.

Bình tĩnh lại, tôi khụ một tiếng: “Vô Trần, hôm nay chúng ta phải học những gì?” Vô Trần thấy tôi thần nhiên cũng từ từ định thần, ngồi xuống chiếc ghế đối diện tôi, lấy một quyển sách ra. Bấy giờ tôi mới nhìn

rõ diện mạo của anh ta. Chộ ôi! Soái ca nha! Định luật xuyên không chắc chắn gặp trai đẹp rồi cuộc cũng ứng nghiệm, tôi suýt nữa mừng đến bật khóc, đôi mắt đáng thương của tôi rồi cuộc cũng có thể mãn nhãn rồi.

Nhưng, có gì đó không đúng ở đây...

“Á!!!” Tôi sợ hãi hét lên, Vô Trần bị tôi dọa đến giật mình. Tôi biết điều gì bất ổn rồi, tôi đã từng thấy gương mặt đó, tôi chỉ vào anh ta “Anh, tên họ Sở kia!” Đúng thế, đó chính là gương mặt của Sở Y Phàm. Xuyên về cổ đại lâu đến vậy rồi, tôi lo oán trời trách đất mà lại quên mất cái tên đầu sở gây ra tất cả mọi chuyện, nếu chả vì anh ta hẹn tôi đến cửa Tây, nếu chẳng do anh ta chèn ép tôi, sao tôi có thể bị xe đụng, sao tôi có thể xuyên đến đây chứ? Đều là anh ta hại! Lẽ nào anh ta cũng xuyên về đây? Không công bằng chút nào, sao anh ta xuyên cả thân xác, còn tôi lại nhập vào một bà già? Đau buồn, phẫn nộ, bất bình, tôi muốn trả thù, trả thù gấp đôi. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Tên họ Sở kia, ông trời thật có mắt vì đã cho anh lọt vào tay tôi!”

Vô Trần bị vẻ mặt đáng sợ của tôi dọa đứng hình, lắp bắp phân bua: “Kim... Kim phu nhân, tôi... tôi không phải họ Sở, tôi... tôi là Nạp Lan Vô Trần.” Tôi thu nanh vuốt lại, quan sát kỹ một lúc, đúng là hơi khác, non nớt hơn tên Sở kia, quan trọng là thần sắc kinh hãi, tựa như rất sợ điệu bộ của tôi. Họ Sở trước giờ chưa bao giờ thế này, anh ta luôn giữ cái vẻ khốn nạn như muốn ăn sống nuốt trôi tôi. Do dự rút tay về. Thôi, giữ lại cân nhắc vậy, tuy rất muốn hạ sát nhưng về ngoài anh ta đẹp thế, nhỡ giết nhầm thì tiếc lắm.

Tôi bình ổn cảm xúc, cười mỉm nói: “Thật xin lỗi, Vô Trần, cậu rất giống kẻ thù của ta, ta nhất thời có hơi kích động. Chúng ta bắt đầu học thôi.” Vô Trần lộ ra vẻ mặt hoài nghi ‘chỉ hơi kích động thôi à?’, lại không dám nhiều lời, chỉ đành lật sách giảng bài cho tôi, nhưng rõ ràng cơ thể anh ta cố giữ thật thẳng, tư thế nọ cứ như chuẩn bị phóng ra cửa bất cứ lúc nào có cơ hội.

Sau này vào mỗi buổi chiều, tôi đến chỗ Vô Trần nghe giảng, đến khi Thường Trữ bị tôi tổng cổ về cung thì sáng nào cũng đến, đại loại là trời còn nắng thì tôi còn ngâm mình trong nhà anh ta. Sau giai đoạn quan sát gần, cuối cùng tôi cũng tin rằng anh ta không phải họ Sở kia, khiêm tốn lễ phép, học thức uyên bác lại rất dễ thiện cảm, là một cậu bé thật đáng yêu, tốt gấp mấy lần tên Sở. Nếu chả vì cái bản mặt già to bự này, tôi thật muốn theo đuổi anh ta.

Sau vài lần tiếp xúc, Vô Trần rồi cuộc đã hết sợ tôi, anh ta gọi tôi là ‘Kim đại nương’, buồn thay số kiếp đã định phải lớn hơn người khác một thế hệ, mỗi lần anh ta gọi, tim tôi cứ rĩ máu để nhắc chính mình không có ý nghĩ quá quắt, trên đời còn có việc nào tàn nhẫn hơn chuyện này không? Cho tôi nhìn lại chả để tôi ăn.

Ngoài việc học, chúng tôi còn ngồi tán gẫu. Nhờ đây tôi biết anh ta hai mươi bốn tuổi, sức khỏe lúc nhỏ không tốt, nhiều lần tưởng chừng đã chết, từng có cao tăng khuyên anh ta xuất gia nhưng bố mẹ không bằng lòng. Về sau nghe sự phụ của mình – Hư Vân đại sư bảo rằng không cần xuất gia, chỉ sống tách khỏi người đời, trước hai mươi lăm tuổi không tiếp xúc với thiếu nữ thì có thể trường thọ. Từ lúc đến ở cùng sư phụ tại đây, anh ta thật sự dứt bệnh, bố mẹ tin tưởng hơn nên cứ sống vậy đến nay. Lúc đầu, bố mẹ thường xuyên đến thăm, sau khi mẹ anh ta bệnh qua đời, bố cưới thêm vợ mới, có thêm con, số lần đến ít đi.

Có thể thấy anh ta thực sự rất cô đơn; trừ sư phụ, người nhà và tôi tớ, tôi là người ngoài đầu tiên mà anh ta tiếp xúc, nếu chẳng vì bấy giờ tôi già như này, có lẽ cũng chả thể gặp được anh ta. Do ít giao tiếp với người khác, Vô Trần rất đơn thuần, đơn thuần hơn cả Phúc Toàn nữa, nhiều lúc tôi cứ như bậc trưởng bối của anh ta.

Tôi rất thích đến chỗ Vô Trần, tôi khá thoải mái khi ở đây. Vì chưa tiếp xúc với nhiều phụ nữ, anh ta chả nhận ra tôi hành xử không hợp tuổi mình. Anh ta rất thích nghe tôi kể về thế giới bên ngoài, nên rất hoan nghênh tôi đến. Chúng tôi ở cùng nhau rất vui.

Hai tháng sau, sư phụ Vô Trần trở về sau chuyến vân du. Hư Vân đại sư là một hòa thượng già, mày râu đều trắng toát, cuối cùng tôi cũng tìm được một người lớn tuổi hơn, không còn ưu sầu vì mình đội lốt cừ non nữa, theo thuyết tương đối thì tôi quả thật “non” hơn ông ta.

Hư Vân đại sư thấy tôi thì cực kỳ kinh hãi, nắm tay tính toán xong liền than: “Ý trời, thật sự không thể trái ý trời!” Sau đấy hỏi tôi: “Cô không phải chính chủ của thân xác này, cô đến từ thế giới kia, đúng chứ?”

Oa, cao nhân đoán đúng rồi, tôi liền nhảy phốc đến chỗ ông ta: “Đại sư, ông có cách đưa tôi về không?”

Hư Vân đại sư lắc đầu: “Tất cả đều có nguyên nhân, phải nhờ vận may của cô thôi.”

Tôi truy hỏi đến cùng: “Đại sư chỉ điểm một chút được không?”

Hư Vân ngậm một tràng: “Dục tri tiền thế nhân, kim sinh thụ giả thị; dục tri lai thế quả, kim sinh tác giả thụ. (Muốn biết nguyên nhân đời trước như nào, cứ xem hưởng thụ hôm nay; muốn biết kết quả kiếp sau ra sao, cứ xem việc đã làm đời này)”, nói cũng như không.

Sau đấy, tôi luôn bám theo hỏi, ông ta tụng thiên thi* (thơ thiên), gì mà ‘Giả sử bách thiên kiếp, sở tác nghiệp bất vong. Nhân duyên hội ngộ thời, quả báo hoàn tự thụ.* (Giả sử trăm nghìn kiếp, nghiệp đã tạo không bao giờ mất. Nhân duyên khi gặp gỡ, quả báo lại phải chịu.)’ lung tung, tôi mới biết đại khái mình đến nơi này không vì đời nợ mà là để trả nợ, về phần phải trả cho ai thì chả có manh mối gì, miệng lão hòa thượng kia còn khép nhanh và kín hơn trai nữa. Thế mà ông ta khiến tôi phải bám rịt lấy mình chẳng biết bao lâu, tôi tức đến mức nghiêng răng trèo treo.

Từ lúc bại lộ thân phận thật, tôi lộ bản chất du côn, chẳng có gì làm liên đến chữ nhau với ông ta, xem ra lão hòa thượng ấy có đạo hạnh rất cao, tôi bất kính nhưng ông toàn cười trừ. Nếu người ngoài thấy được chắc chắn sẽ bị tôi dọa, một bà già năm mươi tuổi có hành động và biểu cảm như một thiếu nữ đôi mươi, cảnh ấy kỳ quái đến mức nào. May là ở đây chẳng ai lui tới, một con vật gì cũng chưa từng bắt gặp, thế nên tôi vẫn duy trì tình trạng này.

Vô Trần tiếp nhận nguồn gốc kỳ lạ của tôi một cách rất dễ dàng, từ đó tôi không cho gọi mình là ‘Kim đại nương’ nữa, bảo anh ta gọi ‘Thanh Thanh’, quả thật nếu không nhìn vào gương, tôi suýt nữa đã cho rằng mình vẫn còn là Lâm Tử Thanh ngày nào. Hòa thượng già đứng bên cười không nói.

Ngày nợ, sức nhớ ra Vô Trần giống Sở Y Phàm đến thế thì chắc chắn hai người phải có mối liên hệ, tôi liền đến hỏi lão hòa thượng kia, bấy giờ ông ta chả vòng vo nữa, nói thẳng với tôi rằng Vô Trần là kiếp trước của Sở Y Phàm. Tôi vội hỏi người dây dưa nợ nần với mình có phải anh ta không, hòa thượng già lại cao thâm khó lường nhả một câu: “Hà tu canh vấn phù sinh sự, chích thử phù sinh thị mộng trung.* (Đừng mãi hỏi về kiếp phù du, tất cả đều là giấc mộng.)” Ông già trọc lại dùng mấy lời mông lung nửa thật nửa giả này lèo lái tôi.

Sau khi nghĩ lại, tám chín phần mười đó là Vô Trần. Đắn đo một lúc, kiếp sau của anh ta hại tôi kiếp trước, vậy thì đời này tôi đến để đòi nợ rồi; hơn nữa bấy giờ anh ta trốn chui lủi như này chắc hẳn là để tránh nợ, cái gì mà trước hai mươi tuổi không được gặp thiếu nữ, rõ ràng thiếu nữ đó chính là tôi; chỉ vì người tính chẳng bằng trời, chả ngờ rằng tôi nhập vào xác một bà già, cuối cùng cũng thất bại trong gang tấc, thế nên hòa thượng già kia vừa thấy tôi liền bảo rằng ‘ý trời’. Đúng thế, chắc chắn là anh ta! Nhưng phải làm sao để trừng trị anh ta đây? Giết thì hơi quá đà, cũng chả thể ngộ sát. Đến hỏi lão hòa thượng? Quên đi, ông ta chắc chắn sẽ tụng kinh tôi nghe, không thể cho ông ta cơ hội lời thôi được, tôi sắp bị đồng thi từ ấy quán tới khùng rồi. Nhưng dù có hỏi thì, với khuôn mặt tuấn tú của tên Vô Trần kia, tôi đủ nhấn tâm à? Hầy, thôi thì thuận theo tự nhiên vậy.

Bấy giờ tôi lại nảy ra nghi vấn, là do kiếp sau của Vô Trần hại tôi, tôi mới đến đây hại anh ta; hay là vì tôi hại anh ta ở đây nên kiếp sau, anh ta mới hại lại tôi? Gì là nhân, nào là quả? Tôi đặt tên cho vấn đề này là “phỏng đoán của Thanh Thanh”, các bạn rảnh rỗi thì ngắm nghĩ thử xem, không chừng có thể thành một triết gia nổi tiếng ấy chứ!

Cuối cùng không dần được ý nghĩ, tôi gọi Vô Trần là ‘người chim* (điều nhân)’, Vô Trần khó hiểu hỏi lý do, tôi nói: “Trong Đường thi, ‘điều’ đối với ‘tăng’, như câu ‘Điều túc tri biên thụ, Tăng xao nguyệt hạ môn* (Chim ngủ cây bên ao, Sư gõ cửa dưới trăng)’, hay câu ‘Thì văn trác mộc điều, Nghi thị khẩu môn tăng* (lúc nghe thấy tiếng chim gõ kiến, tưởng chừng như hòa thượng gõ cửa nhà), v.v... Ngày nào anh cũng đối mặt với ông già kia, chả phải người chim à?” Vô Trần bất bình, bảo: “Còn cô thì sao, bấy giờ cô cũng lượn lờ chung với sư phụ cùng tôi mà?” Tôi đáp mình cũng là chim thôi, ừm thì phượng hoàng...

6. Chương 6: Cuộc Sống Hai Mặt

Những ngày ẩn cư nhàn hạ thư thái, vì tâm trạng vui vẻ nên tiến độ học ngôn ngữ của tôi rất nhanh, đọc viết bình thường không vấn đề gì. Tôi ra lệnh Tô Mạt Nhi tìm kinh Phật trước kia Hiếu Trang đã chép, chiếu theo bút pháp ấy luyện chữ, kết quả là chữ Vô Trần viết còn giống bà ta hơn tôi.

Lúc rồi rảnh, tôi đến quấy rối lão hòa thượng kia, dần dần, tạo hình ‘núi bất động’ của lão có nguy cơ ‘sạt lở’.

Ngày nọ, bố Vô Trần đến thăm – lần đầu tiên trong nửa năm, khi tôi tới thì ông ấy đã rời khỏi, Vô Trần hơi buồn ngủ. Ra là mẹ kế anh ta rất điệu ngoa, mẹ không thích chồng mình đến thăm con riêng, mỗi lần ông ta đến đều phải giấu giếm, lại phải vội vã trở về. Hư Vân đại sư đứng cạnh lắc đầu than người đời nông cạn nông cuồng, tôi khích lão: “Bố anh ta là Văn Thù Bồ tát, cũng là đệ tử Phật môn như ông thôi.”

Hòa thượng già không kìm nổi, vắn lại tôi: “Đại bất kính! Đến kinh Phật hần còn không thuộc, sao có thể là Bồ tát?”

Tôi thủng thỉnh giải thích: “Người đời tôn vợ dữ là sư tử Hà Đông, mà vật cưới của Văn Thù Bồ tát là con gì? Sư tử. Nên... vậy đấy!”

Lão vô cùng hối hận vì đã tiếp lời tôi, tôi thì vẫn chưa định tha cho lão: “Thực ra đệ tử Phật môn mới thực sự là những kẻ sợ vợ nhất.”

Vô Trần nghe không lọt tai nữa bèn lên tiếng bênh vực lẽ phải: “Đệ tử Phật môn vốn chẳng có vợ!”

Tôi gật gù: “Đúng rồi, đều sợ tới mức không dám cưới còn gì.” Hòa thượng già đã nói chẳng nên lời.

Tôi vỗ về lão: “Đại sư à, có phải sau khi gặp tôi, cảnh giới của ngài đã cao hơn rất nhiều không?”

Mây trắng lão dựng thẳng lên, Vô Trần cố gắng thoát khỏi tình trạng vi phụ cảm hoài* (vì bố thương cảm) do sợ sư phụ sẽ khai sát giới, vội vàng mời tôi đến hoa viên thưởng mai, tránh xảy ra một trận huyết án.

Cách búi tóc của phụ nữ nhà Thanh rất phiền phức, ở thời hiện đại tôi chưa bao giờ búi tóc cả, sau khi đến đây, dù có cung nữ giúp tôi làm tóc nhưng khoảng thời gian đông cứng trên ghế chán lắm, cài một đồng thứ lên đầu cổ quá mệt mỏi, vì thế tôi vô cùng hâm mộ cái đầu bóng loáng của lão già kia. Một hôm không nhìn được, tôi phàn nàn: “Ai quy định vậy nhỉ? Ai quy định hòa thượng phải cạo trọc, người thường thì để tóc? Phải đảo lại mới đúng, các người là hòa thượng chẳng làm gì chỉ tụng kinh cả ngày, có cả đồng thời gian để chăm sóc tóc, trái lại người trần mắt thịt bọn tôi bận tới tấp tắm gội, cạo đầu thì tiện làm việc hơn ấy chứ!” Bấy giờ hòa thượng già đã chẳng bắt cản trả lời tôi, chỉ nhắm mắt niệm Phật. Hừ, dám phớt lờ tôi ư! Phật tử à, lão ấy muốn tụng phiền chết ngài đấy, ngài nhớ phải “xử” lão nhé, A Di Đà Phật!

Tôi thường nghe lão già cùng Vô Trần luận đàm kinh Phật, dần dần được khai sáng, có thể hiểu một vài từ Kê ngữ* (lời hát trong kinh Phật). Thường ngày luôn bị truy vấn về tương lai vài câu, có lúc hòa thượng bị tôi kích động quá mức, nhất thời không vắn hỏi cũng sẽ lộ ra một ít thông tin. Qua thời gian tổng hợp phân tích, về cơ bản tôi có thể khẳng định Vô Trần là con nợ của tôi, hình như theo lão thì một khi nợ được trả hết, tôi sẽ có hy vọng trở về. Tôi như tuyệt xứ phùng sinh* (từ trong chỗ chết tìm được đường sống), nắm chặt cọng rơm cứu mạng không buông, càng chăm chỉ ép hỏi lão ấy. Ai ngờ sau khi trải qua vài lần bị tôi hành hạ, hòa thượng già liền nâng cao cảnh giác, tôi có làm gì cũng chẳng hỏi được cách thực hiện quyền chủ nợ.

Đáng giận hơn nữa, lão già bắt đầu khuyến khích Vô Trần quy y cửa Phật, nói cái gì mà ‘Vạn duyên phóng hạ, nhất niệm bất sinh* (buông bỏ tất cả, không phiền não nữa)’ thì có thể tránh được một kiếp nạn. Tôi sao có thể để Vô Trần thoát chứ? Anh ta chạy rồi thì ai tới kết sổ với tôi đây? Anh ta không trả nợ thì sao tôi về được? Vì thế, tôi càng điên cuồng dội nước lạnh, bôi nhọ tăng Phật. Đồng thời vớt các chuyện ngôn tình trong trí nhớ, mở mang kiến thức tình cảm cho Vô Trần. Tôi kể chuyện Quỳnh Dao, Tịch Quyên, Cổ Linh,... mô tả tất tần tật các loại phụ nữ cho anh ta nghe, nhất định phải kéo anh ta sa chân xuống hồng trần. Vô Trần đáng thương cứ như một sợi thừng, tôi với lão hòa thượng là hai kẻ chơi kéo co, khiến anh ta lâm vào thế khó xử.

Hôm nay lão già lại đến khuyên nhủ, tôi bên cạnh hừ lạnh: “Chẳng phải ông nói ‘Giả sử bách thiên kiếp, sở tác nghiệp bất vong. Nhân duyên hội ngộ thời, quả báo hoàn tự thụ.’ sao? Anh ta thoát kiếp này cũng

chẳng tránh được kiếp sau, thế sao không trả sớm cho rồi.” Này thì tụng kinh, tôi cho ông tự bê đá đập chân mình này.

Vô Trần gật gù bảo phải, lão già thở dài: “Chỉ sợ tiền căn chưa dứt, nghiệt mới lại thành.”

Tôi khinh thường: “Xuất gia có thể giải nghiệp à? Như Lai chẳng qua chỉ là một người bần, Quan Âm lại là tên đếc, bọn họ tự bảo vệ mình còn không xong, sao cứu giúp được người khác?”

Lão hòa thượng hơi mất hứng, Vô Trần cũng nói: “Không được khinh nhờn thần linh!”

Tôi hỏi: “Như Lai tên gì?” “Thích Ca Mâu Ni.”

“Bởi vậy, Ni thêm bộ Thủy thành chữ Nê* (bùn), chả là người bùn à? Chẳng phải có câu, ‘Bồ Tát qua sông, tự thân khó giữ’ sao, đây chính là nói ông ta* (một kiểu chơi chữ của tác giả: [Ni] thêm [bộ Thủy] thành [Nê], Ni qua sông [nước – bộ Thủy] sẽ thành Nê [bùn]). Còn Quan Âm, âm thanh phải dùng tai để nghe, ông ta lại dùng mắt để nhìn, đủ thấy ông ta là tên đếc* (lại thêm một kiểu chơi chữ của tác giả: [Quan Âm] được ghép từ chữ [Quan – xem, nhìn] và [Âm – âm thanh], Quan Âm nếu dịch nghĩa thô thì là ‘nhìn âm thanh’), mỗi lần anh niệm ‘Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát, ông ta có từng đáp lại chưa?’

Sắc mặt hòa thượng già rất khó coi, tôi vỗ vỗ cái đầu trọc của lão, thâm ý sâu xa mà nói: “Đại sư à, giới sân* (giữ bình tĩnh, không được nổi đóa), phải nhớ giới sân nhé!”

Vô Trần nói với lão: “Sư phụ, nếu là kiếp nạn của con thì luôn sẽ có một ngày phải trả nợ, cứ để con trả sớm đi, cũng để Thanh Thanh sớm ngày buông bỏ.” Hòa thượng lại muốn khuyên, tôi giành mở miệng: “Phật không ép người cố nhập niết bàn. Kẻ giác ngộ sẽ không miễn cưỡng kiểm soát ý nguyện của người khác.” Lão già thấy chúng tôi rất kiên quyết liền lắc đầu thở dài, sau này không khuyên Vô Trần xuất gia nữa.

Tôi gấp rút truy vấn nên làm gì để hóa giải nợ nần, lão chỉ nói: “Chẳng phải không trả mà là chưa đến lúc.” Thật muốn đập ông ta hai cái.

Để đề phòng ông già này giở trò quỷ phá sau lưng, tôi lợi dụng chức quyền điều một đội binh mã đến, âm thầm giám sát cả sơn trang, cho lão hòa thượng ông khỏi chạy người, chả chạy được cả miếu. Bấy giờ chia khóa để về nhà tôi đã nắm chắc trong tay rồi, chỉ đợi tìm ra cửa thôi, tôi yên tâm hơn, tràn ngập hi vọng với tương lai.

Qua mấy tháng, tôi cách quãng về cung vài lần, thay qua đổi lại giữa nhân vật Hiếu Trang và Lâm Tử Thanh nên đã có thể hoán đổi thuần thục hai nhân cách, tôi thế mà cảm thấy thú vị, khi kiểm điểm lại bản thân, tôi ngỡ ngợ trong người mình có lẽ có gen biến thái.

Đến đầu tháng bảy, Đồng Ngạc phi sắp chết, tôi biết ngày lành của mình gần đến rồi. Lão hòa thượng chả biết thế nào là làm sư ngày nào gõ mõ ngày ấy, tôi không muốn bắt chước lão, tôi là người có trách nhiệm nên, một ngày làm Thái hậu là một ngày tôi can dự vào chính trị, việc này còn vui hơn cả trò chơi hư cấu trên mạng.

Bức tranh lụa lịch sử sắp bày ra trước mắt chỉ chờ tôi vẩy mực, nhưng thêm màu sáng hay tràn vết nhơ thì có trời mới biết.

Tôi từ biệt bọn Vô Trần, Vô Trần rất lưu luyến, quả là một “cậu bé” dễ thương; Hư Vân đại sư như trút được gánh nặng, nếu được tụng kinh, phỏng chừng lão sẽ niệm “Tống ôn thần”, đáng tiếc thật, trước khi chia tay, tôi đã nói ‘Sau này gặp lại’, hòa thượng à, e rằng lão không đạt được tâm nguyện rồi.

Tôi về Tử Cấm thành chưa bao lâu thì Đồng Ngạc phi qua đời, Phúc Lâm chết đi sống lại, qua vài ngày mới khôi phục được bình tĩnh, sau lại truy phong Đồng Ngạc phi làm Hoàng hậu, cử hành lễ tang cực kỳ long trọng, tôi không can thiệp. Tôi rất cảm động bởi sự si tình của Phúc Lâm và thông cảm cho nỗi bi thương của anh ta, cũng chủ yếu là do tiền anh ta phung phí không phải của tôi. Vì thế, khi Phế hậu bấy giờ đến mách lẻo với tôi rằng lễ tang vượt quá lễ chế, tôi đã nhả một câu: “Hay người muốn đổi với nó?” khiến cô ta ghen lời.

Sau đó, Phúc Lâm bỗng hăm hấp, vờ Bát Kỳ quân* (thuộc dân tộc Mãn) vinh hiển khiêng quan tài, lại ra chỉ dụ “Nghịêm trị những Nội mệnh phụ đại thần không khóc nức nở.” Nhất thời, quần chúng phần nộ, cung nghị náo nhiệt, khiến tôi chẳng thể không chường mặt ra can gián. Thật ra tôi vẫn rất hâm mộ Đồng

Ngạc phi, nếu lúc chết có người đối tốt với mình như này, tôi sống bớt đi vài năm cũng chẳng sao. Nhưng đến lúc nghe đồn Phúc Lâm thế mà muốn ban chết cho ba mươi tên thái giám cùng cung nữ để chôn theo, tôi lại rùng mình ớn lạnh, thì ra xem mạng người như cỏ rác là vậy, đáng sợ quá! Anh ta quả thật điên mất rồi! May Đồng Ngạc phi cũng yêu anh ta, bằng không chẳng biết sẽ có kết quả như nào. Tôi hết ngưỡng mộ cô ta luôn, chẳng chừng lại tự rước tới một trận axit sunfuric, tốt hơn hết là sống bình đạm. Ày, lại nghĩ vớ vẩn gì rồi, giờ tôi đã là châu chấu cuối mùa thu, chẳng thể bay nhảy gì với tình yêu nữa, nghĩ đến những thứ phù du này, chỉ khiến mình thành người mù đốt đèn toi công* (dã tràng xe cát biển Đông) thôi.

Từ khi Đồng Ngạc phi chết, Phúc Lâm đòi đi tu, sau lại truyền thái giám Ngô Lương phụng chỉ thể thân xuất gia.

Tháng giêng năm Thuận Trị thứ mười tám, Phúc Lâm mắc bệnh đậu mùa, hạ “Tội kỷ chiếu* (chiếu tự trách tội mình của vua)” rồi băng hà. Tôi không quá buồn, chỉ hơi lấy làm tiếc cho anh ta phải chết vào độ trắng niên. Biết thời gian còn lại của anh ta chưa đến hai năm, thời gian sống chung thực sự tính ra cũng chẳng đến hai tuần, chính vì nắm chắc anh ta không lâu nữa sẽ chết nên tôi chẳng tốn sức đầu tư tình cảm, về cơ bản, hai chúng tôi chẳng khác nào hai kẻ xa lạ. Có lẽ anh ta còn chào đón kết cục này hơn bất cứ ai khác, chẳng còn quyền thế, không phải ốm đau, chết rồi lại trở về nằm cùng với Đồng Ngạc phi ấy. Mong họ trên trời thành chim liền cánh, dưới đất nên duyên vợ chồng.

Mùng chín tháng giêng, Huyền Diệp lên ngôi, tôi thăng lên thành Thái hoàng thái hậu, Tứ đại phụ chính đại thần là Sách Ni, Tô Khắc Tát Cáp, Át Tát Long, Ngao Bái.

Ngày ấy, lúc tôi cùng thương nghị với Phúc Lâm về Phụ chính đại thần, tôi từng muốn gạch tên Ngao Bái ra, đỡ gập phiền phức về sau, sau lại nghĩ, chẳng qua gió mưa sao thấy được cầu vồng, không được Ngao Bái “rèn luyện”, có lẽ sẽ chẳng xuất hiện nổi một vị Đế vương nổi danh thiên cổ, nói không chừng tình hình lại càng tệ hơn, dù gì thì tên nhóc thối tha ấy cũng thích lao tâm khổ trí, thế thôi cứ để nó nhọc lòng cho đã đi vậy.

Về mặt chính trị, tôi vẫn chẳng thể mọc thêm ra tế bào não hữu dụng, đành phải giao công việc lại cho cấp dưới làm, nói hoa mỹ là đã dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì chẳng thà đừng dùng. Bởi thế mà một đám đại thần thịt nát xương tan, càng bán mạng phục vụ cho tôi. Đến những hội nghị quan trọng, tôi lại ‘Hừm’ lên ‘Hừm’ xuống như cũ, có lẽ vận may dứt chóc của tôi vẫn còn, thế mà không lỗi ra bất cứ rắc rối nào, những lời tán dương sự anh minh cứ bám đuôi tôi, chúng đại thần nghe thấy tiếng ‘Hừm’ của tôi vẫn sợ y trước. Tôi chỉ quan tâm đến việc diễn vai bù nhìn của mình, ông trời có trách nhiệm thì nên để tôi ‘Hừm’ đúng lúc, nếu tôi ‘Hừm’ sai đâu cũng là số trời đã định, chẳng trách tôi được.

7. Chương 7: Vốn Đã Có Duyên

Sau khi Huyền Diệp kế vị không lâu, tôi liền phái người mời lão hòa thượng và Vô Trần vào cung. Tôi sai tất cả rời khỏi cung để tiếp kiến hai thầy trò, hòa thượng già vừa thấy tôi, suýt té ngã đã ngất xỉu, cứ lẩm bẩm niệm mãi: “Quốc tương bất quốc* (Sau này nước không còn là nước nữa).”

Tôi chẳng chấp nhặt với lão, cười hỏi: “Chẳng phải ông biết đoán mệnh à? Sao tính không ra thế? Vả lại, chẳng phải ta đã bảo mình là phượng hoàng à?”

Hòa thượng già chán nản: “Thứ ta luyện là Linh Giác công* (năng lực giác ngộ tâm linh), chỉ có thể đoán được linh hồn kiếp trước kiếp này của cô.”

Sau đó, tôi vỗ đầu trục của lão, lão chẳng dám tỏ ý giận, có thể thấy Vô Không chưa chắc đã không, quyền thế trần gian vẫn uy hiếp được lão. Nhưng thấy lão uất ức đến vậy, tôi lại không đành lòng bắt nạt, dùng lễ Quốc sư để phụng dưỡng lão. Lão vài lần xin rời khỏi đều bị tôi dùng quyền áp chế, quyền lực quả đúng là một thứ rất có lợi. Tôi nói với lão, chừng nào lão không đưa tôi về, chừng đó lão đừng mong sẽ được an tĩnh.

Vô Trần thấy tôi, trái lại rất vui.

Tôi thu xếp cho họ ở Phật đường, trong một tiểu viện kế hoàng cung. Tôi bảo Vô Trần viết ba chữ “Uẩn Tú trai” làm một bức hoành đống trên cửa viện. Ngày treo bức hoành, tôi rất hả hê, hỏi lão hòa thượng:

“Tên này thế nào?”

Hòa thượng già chẳng thèm tăng bốc: “Chẳng ra sao cả, không hợp với chốn thanh tu cửa Phật.”

Tôi hếch mũi lên trời, khinh thường lão: “Không hiểu hử, ‘uẩn’ nghĩa là chất chứa, ‘tú’ là chỉ nhân phẩm Vô Trần ưu tú, đồng thời ‘uẩn’ đồng âm với ‘dựng’ trong từ dựng dục* (nuôi dưỡng), bỏ phần đuôi của ‘tú’ sẽ thành chữ ‘thốc’* (bỏ đuôi thành – nghĩa là trọc), vừa vặn hợp với cái đầu bóng loáng của ông, ‘traí’ là chỉ tiểu viện này, cũng có nghĩa ở đây ăn chay. Thế nên, tên tôi đặt hàm chứa rất nhiều ý quan trọng, chẳng phải người khéo léo thì chẳng thể ngộ ra đâu. Sao nào? Có tính được bút pháp của thần không?”

Lão hòa thượng nín lặng, Vô Trần cười trộm.

Uẩn Tú trai thành nơi nghỉ ngơi của tâm hồn tôi, bởi thế tôi hạ luật nghiêm cấm những người không phận sự ra vào, trừ phi có mệnh lệnh; thầy trò hòa thượng già được tự do hoạt động trong cung.

Ý vào thân phận chủ nợ, tôi mặc sức sai khiến Vô Trần, Vô Trần lại là đồng chí tốt, nhẫn nhục chịu khó. Lúc anh ta sống một mình đã đọc rất nhiều sách, có cách nhìn độc đáo với nhiều vấn đề; tôi thử giao cho anh ta xử lý một số chính sự, anh ta giải quyết đến là thành thạo, tôi ghi nhớ lời anh ta rồi thuật lại với quần thần, thế mà lại có thể được đánh giá cực cao; sau này Vô Trần trở thành “buông rèm nhiếp chính” của tôi, do anh ta nhái chữ của Hiểu Trang còn giống hơn mình nên tôi dứt khoát để anh ta trực tiếp phê tấu chương. Vô Trần từng có ý muốn đào tạo tôi, tôi nghĩ rằng mình còn phải về, liền chẳng chịu tốn quá nhiều sức trên mảng chính trị. Thế là, mỗi khi tôi cùng lão hòa thượng ngồi một bên phẩm trà và chuyện phiếm thì Vô Trần đang vất vả làm việc, hòa thượng già lúc nào cũng gọi Vô Trần là “Thái hậu hậu*” (nghĩa là người đằng sau Thái hậu). Tôi ngày càng nghi ngờ lão giả danh người xuất gia, dốc sức bịa ra những nghề mới.

Vì thường xuyên ra vào Phật đường, có vài kẻ đã tâm bất đầu rêu rao rằng tôi có vấn đề về phong tục lễ giáo. Sau lại thấy lão hòa thượng đã già đến vậy, thế là họ lại chuyển mục tiêu khác. Đến khi thấy được Vô Trần tựa trịch tiên, vài thiếu nữ hoàng tộc liền dùng đôi mắt háo sắc mà ngắm, anh ta lại bất vi sở động* (không động tĩnh gì), sự thanh cao của anh ta tiếng lành đồn xa, bèn chẳng còn ai nói gì tới nữa. Lẽ ra được trả lại sự trong sạch rồi thì tôi nên vui mừng mới đúng, nhưng lòng tôi lại nhồi đầy chua xót, tôi phát hiện mình đã thích Vô Trần.

Tôi trần trọc nhiều đêm, tôi thích anh ta lắm nhưng đến cả tư cách làm ứng cử viên còn chẳng có, quả rất buồn. Nhớ lại thời hiện đại, tôi vẫn là nụ hoa e ấp, vừa có chút gì đó với Sở Y Phàm thì đã xuyên không; sau khi đến đây thì tôi đã trở bông mất rồi, tuy được ở gần “thủy lâu”, song “thủy lâu” này lại sắp đổ, chỉ có thể mở to mắt mà nhìn người ta cướp mất ánh trăng của lòng tôi. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi lệ tuôn đầy mặt, quả là hữu duyên vô phận, chẳng phải xuyên quá sớm mà là quá muộn rồi, than ôi... Bây giờ tôi chỉ có thể mong sớm được trở về, có lẽ vẫn còn kịp vớt Sở đại soái nhỉ?

Sau này, tôi tăng cường tra hỏi lão hòa thượng phải làm sao mới trở về được. Mỗi lúc tôi lấy danh nghĩa Thái hoàng thái hậu để chất vấn, lão chẳng dám đùa tôi, rốt cuộc cũng nói thật rằng mình không biết, té ra những gì lão tụng đều để khiến tôi mê muội, đường về nhà lại trở nên mịt mù, chuỗi ngày đợi chờ không mục đích này đến khi nào mới kết thúc đây?

Tôi vô cùng chán nản, song vẫn không tuyệt vọng mà hỏi lão: “Vậy ông tính xem, tôi nhất định có thể trở về phải không? Sau khi về thì sẽ như nào?”

Hòa thượng già vẫn lắc đầu: “Ta có thể nhìn rõ quá khứ và hiện tại của cô, chẳng thể thấy được tương lai.”

“Vậy sao ông có thể biết kiếp sau của Vô Trần?”

“Vì ta vốn có duyên với cậu ta, còn với cô thì không.”

Tôi lấy làm kỳ lạ: “Ông thì có duyên gì với Vô Trần chứ? Tôi đóng vai gì trong vở diễn đây?”

Lão thở dài: “Có một kiếp, ta và cô cùng cứu Vô Trần, vậy nên cậu ấy thiếu hai chúng ta mỗi người nửa mạng, lại một kiếp sau, cậu ấy vì cứu tôi mà chết, ngược lại tôi thiếu nửa mạng của cậu ta. Đến đời này, cô đến là để đòi nửa cái mạng ấy. Nếu tôi có thể ngăn cản hai người gặp nhau thì đã có thể trả lại nửa mạng tôi nợ.” Gì chứ? Rõ ràng kiếp trước tôi cứu người nên mới bị xui như này à, vậy sau này còn ai dám làm

việc tốt nữa? Ông trời xấu xa này, tôi giấu tên làm việc tốt được không vậy? Tôi chả cần đòi nợ nữa, tôi chỉ muốn về nhà thôi!

Nhưng nghĩ lại thì không đúng: “Ông cần tụi tôi gặp nhau, nợ của tôi và anh ta sao mới dứt được?”

Lão trả lời: “Ta chỉ quan tâm đến nợ của mình và cậu ấy, chuyện của các người, ta không nhúng tay vào được. Than ôi, chỉ vì nợ kiếp trước mà ta đời đời phải bôn ba ở cõi trần, chẳng tu thành chính quả được.”

Cái lão hòa thượng ích kỷ này, tôi trừ: “Ông có sạch nợ rồi cũng chẳng thành chính quả được đâu! Như Lai xẻo thịt cho chim ưng, nguyện rằng ‘Địa ngục vị không, thệ bất thành Phật’ (địa ngục chưa trống, thề không làm Phật)’, sao ông chỉ có thể lo cho thân mình? Mơ mộng mình tu thành chính quả là vi tham; oán giận ràng buộc hồng trần là vi sân; cố chấp nhân quả là vi si. Tham, sân, si* (tham lam, oán giận, mê đắm) ông đều chưa giới* (kiểu như đoạn tuyệt), sao đạt được đại trí tuệ?” Hừ, ở hiện đại tôi được mệnh danh là một lý giáo tam phân* (lầm loạn vô lý), còn giờ thì tôi đang nói đúng lý, coi tôi có quạ chết lão không.

Hòa thượng già hơi dăm chiêu, tôi thừa thắng xông lên: “Ông nhìn xem, ông nợ Vô Trần nửa mạng, Vô Trần nợ tôi nửa mạng, bù qua sớt lại thì ông thiếu tôi nửa mạng, vậy nên, ông mau giúp tôi về nhà đi!” Thấy lão ích kỷ đến thế, thôi thì cứ vứt hết nợ nần của ba người lên lưng lão vậy, hứ!

Lão bất đắc dĩ nói: “Trong âm phủ, tất cả đều được liệt kê tính toán, chả phải do chúng ta thao túng đâu.” Cái gì mà liệt kê? Chắc chắn ông trời không giỏi toán, ngay cả nợ nần con con vậy mà còn chẳng tính nổi, vậy mà còn đem cái thứ vứt đi này đi dọa người à?

Tôi lại nghĩ đến một vấn đề: “Cơ thể của tôi ở bên ấy thì sao? Sau khi về, tôi có thể tiếp tục quang thời gian trước khi xuyên không không?”

Lão hòa thượng xin lỗi: “A di đà phật, ta không tính được.”

Tim của tôi tức khắc lạnh đi, chẳng còn hơi sức đâu mà chửi lão. Thôi rồi, bây giờ xuất hiện quá nhiều thứ cần phải chọn, mà tôi lại chẳng phải người có quyền quyết định.

1. Cơ thể của tôi không bị chiếm mất:

- A. Tôi suông sẻ về tới, trở lại lúc trước khi xuyên không, tiếp tục cuộc sống của mình, có thể mập mờ với Sở đại soái một lần, đây là đáp án tốt nhất.
- B. Cơ thể của tôi bị thiêu, sau khi xuyên về, tôi biến thành cô hồn dã quỷ, rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp nữa.

2. Cơ thể tôi bị linh hồn khác (bà già Hiếu Trang là có khả năng nhất) chiếm dụng:

- A. Trước khi bà ta làm nên việc gì đó có hậu quả xấu, tôi về kịp lúc, đây là đáp án tốt nhất.
- B. Bà lợi dụng cơ thể tôi, hưởng thụ Sở đại soái, cũng xem như đã hoàn thành được việc tốt, sau khi tôi xuyên về, sẽ suốt đời quấy hủi anh ta yêu tôi nhiều hơn hay bà già đó nhiều hơn. Miễn cưỡng có thể chấp nhận.
- C. Sau khi tôi về, bà ta đã sống chung với người tôi ghét nhất, còn sinh ra một đứa con đáng ghét, tôi vì ly hôn, vì chi phí nuôi dưỡng con mà cả đời phải chiến đấu.
- D. Sau khi tôi về, cơ thể đã lão hóa, quãng thời gian còn lại đều thương xót mình đã chẳng thể cảm thụ mùi vị của tuổi trẻ.
- E. Bà ta có thể hút ma túy, mại dâm, giết người, ... Càng nghĩ càng ghê, thôi quên đi!

3. Tôi sống cả đời ở đây, có quyền có thể nhưng không có được người mình yêu. Giúp kẻ khác nuôi con, lại chẳng thể săn sóc người đã nuôi tôi lớn.

Ông trời ạ, sau này con không chửi tục nữa; Phật Tổ ơi, mỗi ngày con sẽ thắp hương cho Người; Thượng đế ới, sau này con sẽ chăm cầu nguyện; Thánh A la à, con không ăn thịt heo nữa; Thái Thượng Lão Quân, con sẽ xây thật nhiều miếu đạo quán; các vị thần tiên con không biết ới... Xin phù hộ con có thể trúng 1A hoặc 2A, nếu không được thì 2B con vẫn có thể nghiêng rằng chịu đựng, còn những đáp án khác, hừ hừ, đừng trách tôi gặp Phật giết Phật, gặp tiên mổ tiên, gặp Thượng đế sẽ đóng đinh thập tự...

8. Chương 8: Vô Tình Bất Tự Đa Tình Khổ

Tôi không đặt hết hy vọng lên lão hòa thượng nữa, bắt đầu trải lưới rộng khắp. Tăng nhân, đạo sĩ, thầy tu, thầy côn, bà đồng, thầy bói... Chỉ cần là người có chút tiếng tăm, bản lĩnh ột tý thì tôi đều tìm cách buộc họ đến kinh thành, sau đấy cải trang dò hỏi. Tiếc là toàn một đám người ‘thùng rỗng kêu to’, chẳng ai có biện pháp cả.

So ra thì hòa thượng già vẫn cao tay hơn, dù sao lão cũng đã nhận ra lai lịch của tôi. Tôi chỉ có thể ‘quay đầu là bờ’, gửi gắm trọng trách nặng nề cho lão. Tôi tìm kỳ thư rồi ép lão ngâm cứu, nghiệm ra biện pháp từ đồng sách ấy.

Thỉnh thoảng, tôi hơi có vẻ giận cá chém thớt với Vô Trần, nếu chẳng phải vì muốn cứu vớt đời anh ta, tôi tội gì phải đến nước này? Anh ta luôn bật ánh mắt vô tội lên, lặng lẽ chịu đựng. Điều đó khiến tôi lập tức mềm lòng, mềm cả tay, không thể tiếp tục hành hạ. Nghĩ kỹ lại thì việc này cũng chẳng thể trách anh, đều do ông trời giở trò. Nhưng tôi đã thề sẽ không rửa trời trách đất nữa, thế là đành nín lại đến mức nội thương. Không thể bùng nổ trong im lặng thì biến thái trong im lặng, Tô Mạt Nhi bảo rằng tính tình gần đây của tôi hơi dị.

Ngày lại qua ngày, Vô Trần mất đi nét trẻ con, phô ra cái vẻ trưởng thành và phong thái hợp với tuổi của mình, hóa thân thành một vị công tử thanh thoát trong thời thế hỗn loạn này, đặc biệt là khi anh cười dịu dàng với tôi, dùng giọng nói trong trẻo lương thiện kia gọi tôi là ‘Thanh Thanh’ (sau khi hòa thượng già biết thân phận của tôi đã thận trọng hơn nhiều, chỉ mỗi Vô Trần không rõ sự đời mới đối đãi với tôi y như cũ), trái tim già nua của tôi đã bắt đầu ca những nhịp trẻ trung, tựa hồ muốn bóp nát cả lồng ngực. Không ổn rồi, cứ thế này, tôi sẽ chết. Càng lúc tôi càng thấy anh hấp dẫn mình mãnh liệt, tôi càng hi vọng mình vẫn là Lâm Tử Thanh; nhưng ở nơi đây, tôi chỉ có thể làm trưởng bối của anh ấy; còn khi trở về, nơi ấy lại không có anh; tóm lại, tôi và anh chắc chắn không thể thành đôi, để tránh mình càng lún càng sâu, thừa dịp ‘thích’ vẫn chưa chuyển thành ‘yêu’, tôi bắt đầu tránh né Vô Trần.

Tôi cố gắng xác định thân phận trưởng bối của mình, nhưng đến khi có biết bao nhiêu là vương công mệnh phụ* (tầng lớp quý tộc) đến trước mặt tôi bày tỏ rằng muốn vờ anh làm con rể, tôi cứ luôn cảm thấy chua xót.

Tôi hiểu rằng đây không phải chuyện của mình, cũng chẳng có lý do gì để làm lỡ tuổi xuân của Vô Trần, và biết đâu đó lại là cách để chặn lại ảo tưởng kia. Thế là bèn xây một khu nhà ở ngoài cung cho anh, để anh có cơ hội giao thiệp với những cô gái ấy. Nhất thời ong diên bướm đảo, đông như trảy hội, ngay cả ông bố và bà mẹ kế lâu không gặp của anh cũng trà trộn đến. Vì ‘cung không đủ cầu’, thế nên quây ra vô số tranh chấp.

Dường như Vô Trần chịu không nổi những phiền phức này, phần lớn thời gian vẫn ngụ trong cung. Tôi hi vọng anh hạnh phúc nên tuyên bố giao quyền quyết định lại cho anh, bất kể là ai cũng không thể ép người. Lễ thói cách trở giữa nam và nữ dân tộc Mãn không quá nghiêm khắc, thường có người mượn danh nghĩa đến vấn an tôi để tiếp cận anh ấy, tôi cố nén đau lòng, phối hợp với họ bằng thái độ của bậc bề trên. Ấy, đến giờ tôi vẫn không tin rằng có một ngày bản thân lại quên mình vì người.

Đứng từ xa nhìn mấy cô gái nhỏ ẩn hiện xung quanh Vô Trần, A không đủ thùy mị, B mặt mày tầm thường, C quá mức yếu đuối, D đầu óc nông cạn... Nhưng dù gì chẳng nữa, tuổi trẻ chính là vốn, là tư cách để theo đuổi Vô Trần. Ông trời à, sao ông không cho con nhập vào xác của một cô nàng đương lúc thanh xuân chứ? Sao lại khiến con phải lựa chọn giữa người yêu và người nhà, lưỡng lự giữa đi và ở, con cũng biết thế nào là khó xử chứ! Nếu thật sự không thể không xuyên vào xác một bà già thì sao người lại đặt “hàng tốt” đến vậy trước mắt con chứ! Là duyên phận nghiệt ngã gì đẩy con lâm vào cảnh đau thương như này?

Tôi lẩm nhẩm: Sắc tức thị không, không tức thị sắc... Nhưng sao tôi vẫn không nín nổi những suy nghĩ xấu xa trong lòng? Thứ tôi không đạt được thì đừng hòng ai đạt được. Cứ đợi ông trời sắp đặt thì chả biết đến ngày nào ngày nào tôi mới đòi được nợ, chẳng thà tôi chủ động ra tay. Cơ mà món nợ nửa mạng này chẳng đo lường được, thường nghe người ta nói rằng “đánh ày chỉ còn nửa cái mạng”, nhưng sao mới có thể đánh đến vừa đúng nửa sống nửa chết chứ, mạng làm gì có chia một phần ba hay ba phần tư đâu?

Tôi lén lút hỏi hòa thượng già, đòi nợ quá mức người ta phải trả thì sẽ gặp hậu quả gì, lão ta bảo rằng sau

khi trở về có thể biến thành heo, chó, hoặc lại giống tình trạng chúng tôi bây giờ. Tôi chỉ đành từ bỏ, chẳng muốn phải ném trăm cay nghìn đắng xuyên trở về làm thú cưng cho Sở Y Phạm, cũng chẳng mong kiếp sau mình vẫn dây dưa nợ nần. Thế nên tôi điên lên, mắng hỏi tại sao kiếp trước lão hòa thượng kia lại tranh công với mình, nếu không, giờ một mạng đổi một mạng, tiện biết bao nhiêu! Hòa thượng già cũng lấy làm uất ức, nói rằng nếu chẳng phải do tôi nhúng tay vào phá, lão ta đã sớm dứt nợ rồi. Cả hai chúng tôi nhìn nhau cười khở, có lẽ tôi đã cảm thụ sâu sắc được ý nghĩa các tác phẩm của Hoàng Hồng* (một diễn viên kịch nói của Trung Quốc), Hoàng Thế Nhân* (một nhân vật phản diện trong tiểu thuyết Trung Quốc) sống cũng chẳng dễ dàng gì.* (Hai nhân vật ấy mình cũng chỉ biết sơ sơ, vì tra google không có nên không thể giải thích rõ ràng đoạn trên được.)

Với tôi, Vô Trần giờ như gân gà, vớt thì tiếc, cơ mà ngon đi chẳng nữa, tôi cũng chẳng còn răng nhai. Tôi chỉ đành ‘mất không thấy, tâm không phiền’, ngoài giờ làm việc công thì không tiếp xúc với anh nữa. Những lúc u sầu trước kia, tôi vẫn có thể giải bày với Vô Trần, giờ đây muộn phiền đều là vì anh mà có, tôi đã chẳng thể cất tiếng lòng mình. Tôi đã mất đi vùng lãnh địa riêng cuối cùng, tính tình Lâm Tử Thanh đã chịu áp lực rất lớn, tôi vô cùng sầu não.

Một buổi chiều thu, tôi vào Uẩn Tú trai một mình. Tôi vẫn chưa dỡ bỏ lệnh cấm, cung nữ và thái giám không thể lai vãng. Hòa thượng già đã đến chùa Giới Đài thăm bạn hữu, sẽ ở lại đây mấy hôm. Vô Trần đã về nhà mình, sau khi anh càng lúc càng được Thái hoàng thái hậu xem trọng, mẹ kế thân thiện hẳn lên, đến khi có vài cô tiểu thư nhà quan ném tú cầu* (phong tục kén rể) cho anh, ‘tình thương’ của bà ta tuôn trào dữ dội, thường bảo anh về chơi vài bữa. Vô Trần không nỡ để bố mình khó xử, cứ ba lần được mời thì một lần đi. Hôm nay là ngày anh về nhà, thường sẽ ở lại đó khoảng hai, ba ngày. Thế nên hôm nay, đình viện to như này chỉ có mỗi tôi.

Tôi nhớ hai hôm trước Tô Mạt Nhi đã nói với mình rằng cách cách nhà Hiển thân vương rất thân thiết với Vô Trần, cha mẹ hai nhà đã bắt đầu giao thiệp, có lẽ sắp thành hỉ sự, không chừng lần về nhà này của Vô Trần là để hứa hôn. Tuy đã dặn lòng đừng mơ hão nữa, mẩu tin này vẫn như kim châm đau nhói tim tôi, vì thế tôi mới ở đây phiền muộn một mình.

Tôi lôi giấy bút ra, mài mực xong bắt đầu luyện chữ, cố để lòng lắng lại.

Vung bút lên:

Quân sinh ngã vị sinh,

Ngã sinh quân dĩ lão.*

(Chàng sinh thiếp chưa sinh,

Thiếp sinh chàng đã già. – Phương Thảo dịch.)

Sao lại là câu này? Lòng rối bời hơn. Đổi bài:

Quân nhược vô định vân,

Thiếp tác bất động sơn,

Vân hành xuất sơn dịch,

Sơn trục vân khứ nan.*

(Chàng là mây vô định,

Thiếp là núi chẳng lay,

Mây bay ngang núi dễ,

Núi chẳng đuổi kịp mây. – Tự dịch)

Sao lại không thoát được nữ nhi tình trường* (tình cảm nam nữ) vậy? Tôi đối hoài đối mãi, cuối cùng viết:

Nhất cá thị lăng uyển tiên ba,

Nhất cá thị mỹ ngọc vô hà.

Nhược thuyết một kỳ duyên,
Kim sinh thiên hựu ngộ trước tha;
Nhược thuyết hữu kỳ duyên,
Như hà tâm sự chung hư thoại?
Nhất cá uống tự ta nha,
Nhất cá không lao khiên quải.
Nhất cá thị thủy trung nguyệt,
Nhất cá thị cảnh trung hoa.
Tưởng nhân trung năng hữu đa thiếu lệ châu nhi,
Chăm chăm đắc thu lưu đảo đông, xuân lưu đảo hạ!*

(Một bên hoa nở vườn tiên,
Một bên ngọc đẹp ko hoen ố màu
Bảo rằng chẳng có duyên đâu,
Thì sao lại được gặp nhau kiếp này?
Bảo rằng sẵn có duyên may,
Thì sao lại đổi thay lời nguyện?
Một bên ngậm ngấm than phiền,
Một bên theo đuổi hão huyền uống công.
Một bên trắng rọi bên sông,
Một bên hoa nở bóng lồng trong gương.
Mắt này có mấy giọt sương,
Mà dòng chảy suốt năm trường được chẳng? – Nhóm Vũ Bội Hoàng dịch.)

Tôi ngẩn người nhìn câu ‘Nhược thuyết một kỳ duyên, Kim sinh thiên hựu ngộ trước tha; Nhược thuyết hữu kỳ duyên, Như hà tâm sự chung hư thoại?’, chỉ thấy cảm giác nhức nhối bén nhọn đâm xuyên tim mình, bút rơi xuống đất, tôi suy sụp, bò dài ra bàn, nấc lên.

Sao lại làm vậy với tôi? Tôi nổi giận đập bàn, tôi không muốn làm bà già, tôi muốn về nhà, tôi muốn trưởng thành từng ngày, tôi muốn được dàng hoàng yêu một ai đó, cũng muốn người ta yêu mình nghiêm túc, tôi không thích thế này, huhu...

Có người vỗ nhẹ lên lưng tôi, “Thanh Thanh, cô sao thế?” Tôi ngơ ngác ngẩng đầu lên, là Vô Trần đang lo lắng nhìn tôi, sao anh lại về? Anh đến góc phòng lấy một ít nước, bê đến đây rồi nói: “Cô rửa mặt đi.” Tôi cúi đầu, nhìn bóng ngược của mình dưới nước, nước gợn lên khiến gương mặt Hiếu Trang bị bóp méo, tuy vậy vẫn thấy rõ nước mắt loang lổ trên nét mặt già nua kia, rất buồn cười, nếu hình ảnh này bị Lâm Tử Thanh trước kia thấy được chắc chắn sẽ bị cười trộm một lúc lâu, nhưng bây giờ tôi lại là chủ nhân gương mặt ấy, thế nên lòng đầy bi thương. Tốt thôi, bày gương mặt xấu nhất của tôi cho anh thấy, để anh ghét mình đi.

Tôi chậm chạp rửa mặt, nước mát lạnh, tim cũng dần rét mướt. Tôi phủ khăn tay che mặt, chờ đến lúc tâm trạng ổn định mới lấy xuống. Vô Trần đang cầm những tờ giấy luyện chữ lúc này của tôi lên xem. Trên đây toàn là tiếng lòng bí mật của mình, tôi hoảng hốt, định giật về nhưng dừng lại, thôi cứ để anh biết, anh sẽ coi thường tôi, sẽ chế nhạo tôi ‘cóc mà đòi ăn thịt thiên nga’, thế thì tôi sẽ có thể từ bỏ.

Vô Trần ngẩng đầu lên, tôi dùng bộ dáng ‘lợn chết không sợ nước sôi’ chuẩn bị đón lấy ánh mắt chán ghét đến vứt bỏ của anh. Không có, thế mà ánh mắt anh lại trong veo, có lo lắng, có ngờ vực, còn có chút xiu

tâm trạng mà tôi không hiểu là gì, nhưng tuyệt chẳng có tí chán ghét. Vô Trần, anh tốt đến thế, anh là người lương thiện khoan dung như vậy, với một người như em mà anh vẫn có thể bày ra ánh mắt trong veo ấy, nhưng vì sao em lại gặp anh trong tình huống này? Nếu em là một đứa què chân mù mắt, em vẫn có thể thân tàn chí kiên* (mình tàn nhưng chí không tàn), cố gắng vượt qua rào cản giữa chúng ta; nếu thứ ngăn cách chúng ta là tiền tài quyền thế, em vẫn có thể từ bỏ tất cả cùng anh đến góc biển chân trời. Nhưng vì sao lại như này? Vì sao?

Nước mắt tôi không thể kìm được liền rơi xuống, uất ức chẳng nói nên lời đầy ụ trong lòng. Vô Trần nhẹ nhàng ôm tôi, tôi không tránh, căn vặn bản thân rằng chỉ lần này thôi, sau này sẽ rời đi thật xa vậy. Tôi ôm ngược lấy anh, vùi đầu vào ngực mà nước nở thành tiếng. Nhịp tim anh bình yên vang vọng vào màng nhĩ, cảm xúc của tôi dần dần lắng lại.

Vô Trần khẽ gọi: “Thanh Thanh, Thanh Thanh, ta đã nghĩ chỉ mỗi mình như thế, ta đã nghĩ em sẽ chẳng chú ý đến mình, hôm nay mới biết hóa ra mình chẳng phải mơ mộng hão huyền.” Thì ra tôi cũng chẳng bị hoang tưởng, té ra anh ấy cũng thích mình, nước mắt tôi lại tuôn rơi, bấy giờ trong cay đắng lại trộn lẫn vị ngọt ngào.

Thật lâu sau, tôi đẩy Vô Trần ra, anh khó hiểu nhìn tôi, tôi đặt tay lên ngực, nén nước mắt nói: “Vô Trần, cảm ơn anh, thế là đủ rồi, sau này chúng ta là người nhà.”

Vô Trần, em rất vui vì anh đã dành tình cảm ỉn, sau khi đến thế giới này, lần đầu tiên em biết thế nào là hạnh phúc. Nhưng em không thể sống mãi trong tim anh, em căm thù cơ thể này, nó đã xé em thành hai nửa, linh hồn em luôn kêu gào phải kề cận anh, song em không muốn cho thân thể này hưởng chung lợi, vậy nên, để em nhìn anh hạnh phúc.

Sau này, tôi giải trừ lệnh cấm ở Uẩn Tú trai, không ngớt có thái giám và cung nữ chen giữa chúng tôi, tôi đóng vai một vị trưởng bối từ ái, lo lắng cho hôn sự của Vô Trần. Vô Trần kính cẩn với tôi, người ngoài đều đồn chúng tôi tình như mẹ con, hâm mộ Vô Trần may mắn. Buổi trưa hôm ấy tựa như chưa từng tồn tại, nhưng càng lúc Vô Trần càng gầy, tôi giả đồ không phát hiện.

Kim sinh dĩ hĩ thả tương

Sở hữu vô pháp hình dung đích khát vọng dữ xí phán

Ngưng tụ thành nhất lập cô độc đích chủng tử

Bá tại lai thế

Nhượng thì quang thế khứ tối giản đan đích bạn pháp

Tự thị nhượng bạch nhật dữ hắc dạ

Phản phục địa xuất hiện

Nhượng ngã trường thành vi nhất chu tĩnh mặc đích thụ

Tự thị tại như thủy đích nguyệt dạ lý

Dã năng kiên trì trứ bất phát nhất ngôn.*

(Than ôi đã tận kiếp này

Bao nhiêu trông ngóng chẳng tày hình dung

Tự thành một mối cô đơn

Mong sao kiếp đến vui hơn như vậy

Dễ khiến ngày lại qua ngày

Làm cho ánh sáng đêm dài trôi mau

Để em hóa một gốc cây

Lặng im đứng ngóng trăng đầy đáy nước. – Tự dịch.)

9. Chương 9: Tình Bà Cháu

Tôi vui mình trong nỗi đau đớn tột cùng của sự tách rời thể xác và linh hồn, càng nhớ tất cả mọi thứ của thời hiện đại thì càng trông mong có thể trở về sớm một chút.

Đúng lúc ấy, mẹ của Huyền Diệp, tức Đồng Giai thị bị bệnh, Huyền Diệp chăm sóc mẹ ngày đêm, bỏ cả cơm nước, cuối cùng, mẹ nó vẫn qua đời. Con muốn phụng dưỡng nhưng mẹ lại mất, Huyền Diệp rất đau lòng, chẳng màng ăn uống, Tô Mạt Nhi vội vã cầu khẩn tôi đến khuyên nhủ Hoàng đế. Lúc nhìn thấy Huyền Diệp khóc lóc thảm thương, bất giác như chạm phải nỗi đau của chính mình, tôi ôm lấy nó, bắt đầu nước nở đến khản giọng. Cha, mẹ, bây giờ con đã là Thái hoàng thái hậu nhưng lại chẳng thể đưa hai người đến đây hưởng phúc, con cũng không biết mình còn về được hay không, con rất nhớ hai người, con muốn về nhà lắm, huhu...

Bên này tôi ôm Huyền Diệp khóc đến đau lòng, hai mắt đầm nước không ngừng rơi lệ, bên kia Tô Mạt Nhi cuống lên, bắt đầu nỉ non: “Thái hoàng thái hậu, nô tỳ biết Người rất đau lòng, lúc Tiên đế băng hà, Người vẫn chịu đựng để không phải rơi nước mắt, giờ đây Từ Hòa Hoàng thái hậu vừa mất, Người đã chẳng thể nén nỗi, huhu...” Khụ khụ, sao tôi phải đau lòng vì mấy người đó chứ, lại hiểu nhầm rồi. Tôi được bọn họ tặng bốc đến xấu hổ lại chẳng thể giải thích, đành phải ôm Huyền Diệp chặt hơn, khóc lớn tiếng hơn nữa. Cung nữ và thái giám bên dưới cũng bắt đầu khóc, nhất thời cả Tử Cấm thành nhuộm màu tang thương. Dân chúng ngoài thành cũng rơi nước mắt vì hai kẻ cô nhi quả phụ chúng tôi.

Sau cảnh tượng “chí tình chí nghĩa” khóc chung với Huyền Diệp, nó có lòng bịn rịn không nỡ rời xa tôi. Trước đây, nó rất đáng ghét, chẳng giống con nít gì cả, ánh mắt sáng rực như đèn pha, soi chòng chọc vào tôi khiến tôi chẳng dễ chịu gì, quan hệ giữa hai chúng tôi cũng chỉ là tình cảm ngoài mặt, rất máy móc. Đến tận lúc này nó mới lộ ra sự yếu ớt con trẻ trước mặt tôi, ngược gương mặt đầm nước mắt lên nhìn.

Tôi hơi thẹn, lại thương hại nó nhỏ xíu đã chẳng còn nơi nương tựa, thế mà còn mất mẹ, nghĩ đến mình cũng là cô nhi ở thế giới này, đồng bệnh tương lân(1), thế nên chẳng thể ức hiếp nó được nữa, bắt đầu thật lòng bảo vệ. Tôi đành đảm nhiệm vai diễn bà nội thôi.

(1): cùng cảnh ngộ nên thấu hiểu nhau.

Dân gian lại bắt đầu truyền tai nhau Thái hoàng thái hậu có lòng nhân từ như nào, tiếc thương con cháu đến đâu, bảo vệ cháu trai ra sao, vân vân.

Thiên hạ sinh con gái, ai cũng hi vọng con gái mình gặp được một người mẹ chồng như tôi, còn những bà mẹ chồng trong thiên hạ đều lấy tôi làm mẫu, con cháu trong thiên hạ cũng tự mình kiểm điểm bản thân. Xã hội trước đây chưa từng có sự hòa hợp đến thế trong mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, đàn ông không còn nhiều lần bị kẹp giữa đôi đường, càng dồn tinh thần và thể lực vào việc sinh sản, năng suất của xã hội vì thế mà tăng cao không ít. Đây là “cơ sở nền tảng” để tiến đến thời Khang Càn thịnh thế(2) sắp tới. Những kẻ làm trưởng bối(3) đều học tập tôi, cố gắng bồi dưỡng đời sau, đó là nguồn nhân tài dự trữ đến khi Huyền Diệp tự mình chấp chính. Chịu thôi, con người ta rất sáng suốt, trong lúc vô ý cũng đã làm được một việc tốt.

(2): thời đại phồn thịnh từ đời vua Khang Hy đến Càn Long.

(3): bậc bề trên, vai lớn.

Cứ thế, tôi đã trở thành Mẫu nghi thiên hạ(4).

(4): thường chỉ những người phụ nữ có quyền lực khuynh đảo đất nước.

Sau một hồi khóc lóc, những thứ ứ đọng trong tâm hồn như được gột rửa, chẳng qua chỉ là mất đi một người đàn ông, trời cũng có sập xuống đâu, nhịp sống vẫn cứ tiếp tục trôi. Tôi tĩnh tâm lại, khôi phục lòng nhiệt huyết, định bụng làm vài việc.

Nếu có thể trở về, tôi chẳng thể uống phí một chuyến đi đến đây, giá nào cũng phải mang về một ít kỷ vật thời Thanh này. Thế nên tôi liền ra vẻ yêu thích trò làm vườn, rảnh rỗi liền cầm xẻng quật đất trồng hoa, chả cần cung nữ hay thái giám hỗ trợ, đẩy họ ra ngoài, bảo Vô Trần giúp tôi khoét đất, không ít nơi ở thành

phố Bắc Kinh có tác phẩm mà tôi để lại. Trên thực tế, tôi chọn ra một vài món châu báu đồ cổ, chôn sâu xuống nhiều nơi.

Địa điểm chôn là những nơi được tôi chọn ra sau một phen nung nấu cẩn kẽ. Hoàng cung thì chẳng xét đến, sau này về rồi, tôi cũng chẳng tiện xúc xằng gì trong Cố cung, chắc chắn những thứ đồ ấy đều được sung công quỹ. May mà tôi đến Bắc Kinh học đại học, đã đi rất nhiều chỗ. Tôi chôn kho báu của mình sâu xuống vài khu gần những công trình kiến trúc được bảo tồn đến hiện đại, những nơi ấy sau này đều là công viên hoặc bãi đất trống, rất dễ đào lên. Lo rằng trong ba trăm năm chiến tranh loạn lạc không ngớt, Trung Quốc thời hiện đại đã trở thành ‘Sách Na’ (China)(5), thế nên chôn nhiều nơi, chia nhiều chỗ, để chắc chắn rằng sẽ sót lại đôi chỗ thoát khỏi sự xoay vần của năm tháng. Vô Trần không hiểu lắm hành động của tôi nhưng chẳng lên tiếng hỏi, cứ y lời dặn mà đào hố đến rập tay vài chỗ, đương nhiên sẽ có người đau lòng mà tặng thuốc. Tôi nhìn đến mức lòng chua xót, cũng chỉ đành nghẹn lại.

(5): Sách Na [] đọc là [chāinà] – China, mặt khác, đây là cách chơi chữ của tác giả, vì [] có nghĩa là đập phá lung tung, nên Thanh Thanh mới bảo rằng sợ tất cả ‘vật đổi sao dời’.

Xuất phát từ sự day dứt đối với Huyền Diệp, đồng thời cũng để chuẩn bị cho khả năng nhờ mà không về được (không giữ thực quyền, làm sao hủy tiên diệt giáo(6) được?), tôi bắt đầu quan tâm đến chính sự, Vô Trần rất vui vì cuối cùng tôi đã chịu làm việc xứng với chức danh, dày công bồi dưỡng tôi. Tiếc rằng muộn rồi, quá nửa triều chính đã rơi vào tay Ngao Bái. Thế nên tôi bỏ dở giữa chừng, đành để Vô Trần tập trung giáo dục Huyền Diệp, chấn chỉnh sơn hà đợi hậu sinh thôi. Tôi liệt Nhị thập tứ hiếu vào môn bắt buộc, giữ chặt Huyền Diệp cũng tương đương với nắm giữ thực quyền. Sau này Huyền Diệp rất có hiếu, cũng khuyến khích điều đó, lấy đạo hiếu cảm hóa thiên hạ, dưỡng thành lương phong mỹ tục kính già yêu trẻ khắp toàn quốc.

(6): nôm na là đánh giết.

Tôi cũng suy xét đến khả năng phát sinh kết cục khác nên làm quen với khoa học tự nhiên của phương Tây, vì xã hội tương lai mà chuẩn bị xong xuôi. Bị ảnh hưởng bởi tôi, Huyền Diệp bắt đầu tiếp xúc với Tây học, nó học thiên văn, toán học, lịch pháp(7), vật lý, hóa học, sinh vật học, địa lý học, y học, dược học, thậm chí còn học cả giải phẫu học, đích thân giải phẫu gấu trong kỳ ngủ đông, trong hoàng cung có cả phòng thí nghiệm điều chế thuốc. Những điều này tạo nên hiệu quả tiên phong để Tây học du nhập vào nước. Đáng tiếc là Hoàng đế Tứ Tử sau này không kế thừa phẩm chất tốt đẹp ấy nên chẳng thể phát triển khoa học kỹ thuật của Trung Quốc, dẫn đến việc triều Thanh dần suy bại, bị các cường quốc phương Tây làm nhục. Nếu lúc trước tôi thiết lập chế độ thi tuyển Hoàng đế mô phỏng theo thi đại học ở hiện đại thì tốt rồi, hoàng tử nào muốn làm Hoàng đế bắt buộc phải đỗ tất cả cuộc thi mới được, thế thì sẽ chọn ra được những hạt giống ưu tú, thúc đẩy việc bồi dưỡng tố chất của đám hoàng tử hoàng tôn, cũng là để phòng quyết định chủ quan sai lầm của Hoàng đế. Biết đâu trên vũ đài quốc tế hiện nay đã chẳng đến lượt Mỹ kiêu ngạo, ôi, hối hận đã muộn rồi!

(7): học cách làm lịch.

Tôi vẫn chưa quên lời thề của mình với thần tiên, bắt đầu sáng thảp hương, tối cầu nguyện, kiêng thịt heo, xây đạo quán... nhưng qua một thời gian lại chẳng thể tiếp tục kiên trì thực hiện. Tôi nghĩ rằng nếu mình “vô béo” quá, ngộ nhờ họ “ăn quen đường”, dây dưa không cho tôi về thì chẳng phản tác dụng à? Với lại, nếu câu trả lời cuối cùng không hợp ý tôi thì chẳng phải tôi tự rước khổ vào người ư, thôi, tốt nhất vẫn là đợi nguyện vọng thành thật đi hẵng thực hiện lời thề.

Tháng tư năm Khang Hi thứ ba, bốn thân sĩ bên người Huyền Diệp: Uy Hách, Tây Trụ, Chiết Khắc Đồ, Giác La Tắc Nhĩ Bất bị Ngao Bái vào cung bắt giữ, đến khi Huyền Diệp biết chuyện, họ đã bị vứt xác giữa đường, mất đầu. Huyền Diệp giận run người muốn vắn tội Ngao Bái, tôi lập tức lên tiếng trách cứ đám quan phù trợ: “Tự tiện vào cung bắt người, không tấu đã chém, từ lúc khai quốc Đại Thanh đến nay chưa từng có việc này, trong mắt các ngươi còn có Hoàng đế không? Đến nước này rồi, lắm lời chi nữa? Các ngươi trở về tự vắn lời thề trước lăng vua năm xưa đi!” Dứt lời, tôi kéo Huyền Diệp hồi cung. Tôi và Huyền Diệp bây giờ là hai con châu chấu cùng trên một sợi dây, không thể không lộ diện, ra về phần nộ.

Huyền Diệp nước mắt chảy dài: “Hoàng tổ mẫu, chẳng phải bảo Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, bắt luận kẻ nào cũng phải tuân theo Hoàng thượng sao? Cớ gì Ngao Bái càn rỡ đến vậy, ta thật muốn chém hán

ngay lập tức để giải mối hận này.” Tôi thở dài: “Hoàng thượng à, tuổi con còn nhỏ, không thể tự mình chấp chính, vài đại sự trong triều vẫn phải nhờ họ giải quyết hộ, thế lực Ngao Bái trải rộng khắp trong ngoài hoàng cung, bây giờ không phải lúc để diệt trừ hắn. Điển tích Câu Tiễn nằm gai nếm mật hẳn con biết chứ, giờ đây, việc chúng ta có thể làm là nghỉ ngơi dưỡng sức, ra đòn đúng lúc, cho chúng một kích trí mạng.”

Sau này, Huyền Diệp càng lúc càng nỗ lực học tập, Tứ thư Ngũ kinh đọc một trăm hai mươi lần rồi lại một trăm hai mươi lần nữa, một đến ho ra máu, tôi nhìn mà lòng đau không dứt. Bất đắc dĩ rằng thằng nhóc này rất bướng bỉnh, có khuyên thế nào cũng vô dụng. Tôi hết cách, đành phải đốc thúc Phúc Toàn chăm chỉ học tập, dù sao thì nó cũng mang số làm Hiền vương rồi, cứ chuẩn bị sẵn sàng để phụ tá Huyền Diệp thôi. Về phần Thường Ninh, tôi vẫn thương tiếc, nên khi Huyền Diệp hỏi chí hướng của nó, Thường Ninh đáp: “Không được tự do, chi bằng chết đi.” Tôi rút kinh nghiệm từ vụ Phúc Toàn, không dạy nó hiểu nhầm lời đáp. Sau này cuộc sống của Thường Ninh rất tự tại.

Trong thời đại này, bệnh đầu mùa vẫn hoành hành, tôi nhớ đến kỹ thuật tiêm phòng thời hiện đại nhưng chỉ hiểu sơ sơ bèn thuật lại với Huyền Diệp, nó là một đứa có tài, lập tức phân phó thái y nghiên cứu. Thế nên vào thời Khang Hy, Trung Quốc đã có kỹ thuật tiêm ngừa, những kẻ sinh ngoại nhờ kỹ này, người đầu tiên phát minh ra kỹ thuật tiêm phòng mang quốc tịch Trung Quốc. Người hưởng lợi là Phúc Toàn, Thường Ninh, còn có Tứ Tử, Bát Bát sau này, vân vân...

Vì ở hiện đại tôi là người Hán, thế nên rất khó chấp nhận việc triều đình nhà Thanh trọng Mãn khinh Hán, Huyền Diệp hiện nay vô cùng kính trọng tôi, vì thế xem trọng Hán học, sau này lại trọng dụng Hán quan, thi hành Mãn Hán cùng chung một nhà, thống nhất lòng người trong thiên hạ.

Chẳng phải bảo phụ nữ tốt là trường học tốt nhất dành cho nam giới sao. Huyền Diệp biết ơn tôi một đời, nó thường bảo “Nếu không có tổ mẫu, ta đã chẳng nên người”, “Nếu không có tổ mẫu, đã chẳng có ngày hôm nay”.

10. Chương 10: Minh Chủ Hữu Hoa

Vì biết Sách Ni là một đại trung thần nên tôi bảo Huyền Diệp kết thân với ông, bởi thế mà Huyền Diệp quen được cháu gái Lan Hi của Sách Ni, thành một đôi thanh mai trúc mã. Lan Hi rất xinh đẹp, cảm kỳ thư họa chẳng món nào không tinh thông, gia cảnh lại tốt, nếu tôi có những điều kiện này thì đuôi đã vĩnh tận trời, thế nhưng con bé lại rất khiêm tốn lễ phép, thông minh lanh lợi, rất biết tùy mặt gửi lời, là một đoá hoa giải ngữ(1). Tôi rất thích nó.

(1): tri thông hữu lễ.

Huyền Diệp dần lớn, một số bé gái đủ tuổi của các thế gia bắt đầu viện đủ thứ lý do để ra vào cung, trong đó có em gái của Nạp Lan Minh Châu, cũng là em họ của Vô Trần – Minh Tuệ, Văn Thúy của Át Tắt Long gia và Thủy Hàn của Đồng gia là xuất chúng nhất. Cả đám người ấy đều nhắm đến Hậu vị kia.

Huyền Diệp thích Lan Hi nhất, nhưng nó cũng rất ưu ái những cô bé khác, trước đây tôi chúa ghét đàn ông trăng hoa, song Huyền Diệp do chính tay mình nuôi lớn, bất giác trái tim tôi nghiêng về nó, dù sao thì xã hội lúc ấy cũng là thế, làm Hoàng đế mà chung tình thì chỉ có thể rơi vào kết cục như Phúc Lâm thôi, thế nên tôi nhếch môi cười kiêu ngạo nhìn những cô bé kia được Huyền Diệp ưu ái đến rung động, suy cho cùng cũng do tôi đào tạo mà thành, chả thể tầm thường được! Lại nhớ đến việc mình trú ngụ trong cái thân xác già nua này, chỉ có thể đứng sau hậu trường vùng tay chỉ đạo, lòng đầy cảm giác chẳng nói nên lời.

Thoắt cái đã đến Khang Hy năm thứ tư, Huyền Diệp nên tuyển Hậu rồi, cháu gái Quỳnh Hoa của Ngao Bái cũng được liệt vào danh sách, con bé ấy y như ông nội mình, là một đứa kiêu ngạo ngang ngược. Tôi biết Hoàng hậu của Huyền Diệp sau khi sinh hạ Thái tử sẽ qua đời, chỉ không nhớ người ấy là ai nên nhắm vào Quỳnh Hoa, song xuất phát từ khía cạnh chính trị thì vẫn nên lập Lan Hi làm Hậu, Huyền Diệp rất vui, tôi lại thương tiếc vô cùng.

Tôi xót cho Lan Hi, một đoá hoa tươi ngậm nụ rồi héo khô không khỏi khiến lòng người thương tiếc, cảm thấy như lòng mình đã già hơn rất nhiều. Nhưng có vài việc mà tôi không thể nhúng tay vào được, chỉ hi vọng Thái tử ra đời trễ một chút, dù sao thì chúng vẫn còn nhỏ.

Trước ngày đại hôn, tôi gọi Huyền Diệp đến, giảng cho nó một bài. Ngẫm lại tôi cũng rất khó xử, bản thân mình vẫn chưa trải qua lần nào, những kiến thức sức khỏe sinh sản kia sớm đã quảng trả giáo viên rồi. Vất óc cả nửa ngày, cuối cùng tôi nghĩ ra một cách lấp liếm. Tôi nói với Huyền Diệp: “Hoàng thượng, Người biết không? Khi xây một căn phòng, phải hong khô gỗ rồi mới dựng thành xà nhà được, nếu không sẽ bị ngói ép cong. Bây giờ Hoàng thượng lo nghĩ cho xã tắc, sau có Hoàng hậu, phi tử rồi, Hoàng thượng vẫn còn bé, nhất định không được trầm mê nữ sắc...” Tôi nói tới đây thì dừng lại, Huyền Diệp là một đứa thông minh, lập tức hiểu được những ý ẩn trong lời tôi, cung kính hành lễ: “Đa tạ Hoàng tổ mẫu dạy bảo, nhi thần sẽ tránh.” Vài năm sau Huyền Diệp mới “có quan hệ” thật với nhóm phi tần kia, chẳng thể thì Thái tử đã có thể lớn thêm vài tuổi.

Nó và Lan Hi là vợ chồng thiếu niên, vô cùng đầm thắm, tôi vừa tiếc thương cho đóa hoa tàn Lan Hi nên thương yêu con bé hơn, vừa sợ Huyền Diệp yêu quá sâu đậm, sau sẽ đau khổ nên hằng hái nạp phi cho nó. Ấy, lối suy nghĩ của tôi ngày càng phong kiến hóa rồi.

Sau này, vì áp lực từ phía Ngao Bái, Huyền Diệp phong Quỳnh Hoa làm Hoàng quý phi, Quỳnh Hoa càng vênh váo tự đắc hơn, hếch mũi lên tận trời. Huyền Diệp bày tỏ bất bình trước mặt tôi, tôi dễ dàng nói: “Đừng giận, bây giờ để nó làm quý phi đi, Người cứ gọi nó là Quý phi(2), cứ tưởng tượng rằng nó quỳ lạy Người mỗi ngày.” Huyền Diệp được tôi chọc cười, vô cùng bùi ngùi nói: “Hoàng tổ mẫu à, tuy Người không nghiêm cẩn như trước kia, nhưng ta lại thấy thích Người của hiện tại hơn.” Khụ khụ, tôi suýt nữa thì sặc, gượng gạo nói: “Hoàng tổ mẫu già rồi, đã nhìn thấu nhiều điều, không chấp nhất như xưa nữa.” Thăng nhóc hư hỏng này khiến tôi xấu hổ quá.

(2): (quý) và (quy – quỳ xuống) có cách đọc giống nhau.

Về sau, phàm là những chuyện cần tai to mặt lớn xuất hiện thì tôi đều ra mặt, trong lòng đã biết trước Hiếu Trang sẽ không chết bất đắc kỳ tử, có quạ ra rắc rối cũng có Huyền Diệp bọc hậu ình, thế nên mới dám lý trực khí trắng(3). Huyền Diệp vừa xúc động vừa phục sát đất: “Hoàng tổ mẫu, khi nào thì nhi thần mới có thể oai phong như Người vậy?” Tôi cười gượng: “Người trưởng thành thì tự khắc sẽ oai phong.” Chờ cậu phát hiện cười một lần thì lại thêm một nếp nhăn, để gương mặt tránh bị nhăn như bông cúc, cậu chỉ còn cách lằm lằm im lặng thôi, không biểu cảm thì người ta soi không ra cảm xúc, nét uy nghiêm tự khắc sẽ lộ ra.

(3): nôm na là hùng hồn hổ báo. =))

Ấy, già mà không chịu mình già thì kính phục cái nỗi gì? Tôi chỉ hi vọng tuổi xuân của mình quay trở lại.

Trong thời gian này, tôi biết Nạp Lan Thành Đức qua Minh Tuệ (sau vì tị húy Đông cung mà đổi tên thành Tính Đức), về sau cậu ta chính là Đại từ nhân Nạp Lan Dung Nhược(4), cùng tuổi với Huyền Diệp. Lúc vừa lên đại học, vì ra vẻ thực nữ mà tôi đã đọc qua danh tác của người này, thế nên cũng nảy ra vài phần kính trọng. Tướng mạo và khí chất cậu ta rất giống với Vô Trần, Vô Trần cũng rất thích cậu cháu trai này, tôi bèn để Dung Nhược làm thị độc(5) cho Huyền Diệp, cùng theo học Vô Trần.

(4): Nạp Lan Dung Nhược được biết đến như là một tài năng văn chương, tài hoa nhưng yếu mệnh, được tôn là “Thanh sơ đệ nhất từ nhân” (Đệ nhất từ nhân đầu đời Thanh).

(5): hầu sách.

Cha của Dung Nhược là Nạp Lan Minh Châu luôn giục cậu đọc chính kinh văn chương(6) nhiều hơn, không thích nó đeo đuổi thi từ ca phú phong hoa tuyết nguyệt(7). Sau lại do tôi ra mặt giúp đỡ, Dung Nhược mới có thể tự do phát triển thiên phú của cậu, cho ra đời rất nhiều bài từ hay. Song vì tình cảm của cậu quá tinh tế, luôn ưu sầu, thế nên chết sớm. Ấy, chẳng biết tôi đã hại hay giúp cậu bé nữa.

(6): kiểu như văn chính trị.

(7): thơ tình các loại.

Một bài từ của Nạp Lan: Nhân sinh năng kỷ? Tổng bất như hưu nhĩ, tình điều hận diệp. Cương thị tôn tiên đồng nhất tiểu, hựu đáo biệt ly thì tiết. Đăng đả khiêu tàn, lô yên nhiệt tẫn, vô ngữ không ngưng ế. Nhất thiên lương lộ, phương hồn thử dạ thâu tiếp. Phạ kiến nhân khứ lâu không, liễu chi vô dạng, do táo

song gian nguyệt. Vô phân ám hương thâm xứ trú, hồi bả lan khâm thân kết. Thượng noãn đàn ngân, do hàn thúy ảnh, xúc tự thiêm bi thiết. Sầu đa thành bệnh, thử sầu tri hướng thùi thuyết.(8)

(8): Bài này là (Bách Tự Lệnh).

Nhân sinh được mấy bận? Chi bằng thôi vương oán hận tình thù. Bồi nhau cười ngày ấy, biệt ly ngay. Đèn tắt dầu cạn, khói bếp tan, chẳng màng than thở. Ngày sương giá, ai ơi tình đêm ấy. Sợ cảnh người đi nhà trống, liễu xanh trắng sáng. Mai thăm thẳm đầm nơi nao, tiếc vì vạt áo ai vương vấn. Tựa gối thêm hương, như bóng xanh trời rét, thêm ưu sầu. Âu lo thành bệnh, nỗi buồn này biết gửi cho ai. – Dịch nghĩa.

11. Chương 11: Xuân Đến Rồi

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp(1), tôi thường mơ thấy mình trở về hiện đại, khi tỉnh giấc không phân biệt nổi cảnh trong mơ và thực tại, chẳng biết đây là mơ, hay giờ phút này đây mới là mộng. Đường về nhà vẫn títt mù khơi, tôi sắm vai Hiếu Trang ngày càng giống, đóng giả bà nội của Huyền Diệp và Phúc Toàn ngày càng nhập tâm, Lâm Tử Thanh ngày càng rời xa tôi rồi.

(1): Mộng Trang Chu hóa bướm.

Huyền Diệp ngày càng có dáng dấp của một Hoàng đế, xử lý chính sự quyết đoán dứt khoát, về cơ bản thì tôi chẳng cần phải bận tâm nữa, thế nên thời gian tôi làm việc cùng Vô Trần cũng giảm dần, chỉ có thể hóng được vài chuyện lông gà vỏ tỏi qua lời của Huyền Diệp và Tô Mạt Nhi.

Nghe nói anh từ chối lời đề nghị kết thông gia của nhà Hiển thân vương; nghe nói gia đình anh đã định hôn rồi; nghe nói anh cãi nhau với mẹ kế; nghe nói những cô gái đeo đuổi anh lần lượt rời đi, lập gia đình riêng... Nghe nói anh muốn xuất gia.

Cuối cùng, tôi không thể tiếp tục im lặng nữa.

Lúc tìm đến Uẩn Tú trai, lão hòa thượng kia đang định xuống tóc cho anh, tôi vội vàng ngăn lại, đuổi hết người ra ngoài.

Tôi hỏi anh: “Tại sao? Trên thế gian này không còn ai có thể trói buộc anh à?”

Anh chăm chú nhìn sâu vào mắt tôi: “Có một người, em biết người ấy là ai mà.”

“Vô Trần, anh đừng cố chấp nữa.” Tôi lôi anh đến trước chậu nước, chỉ vào bóng ngược trên mặt nước: “Anh xem, ai nhìn cũng sẽ nghĩ chúng ta là mẹ con, tôi đã già đến mức chẳng phải là phụ nữ nữa rồi, anh sẽ gặp được một cô gái tốt hơn, sau đó sống bên nhau, cả đời hạnh phúc.”

Anh chỉ nhìn tôi chăm chú, nói: “Ta đã gặp người đó rồi, nàng ấy ở trước mắt ta. Ta vẫn tưởng rằng mình sẽ cô đơn đến hết đời, ông trời lại mang nàng ấy đến cho ta, nàng ấy có lúc nhiệt tình, khi thì thông minh, thỉnh thoảng độc tài, lại hay giở thói côn đồ, nhiều bận nhỏ nhen, nàng ấy cứ đầy sức sống như thế mà xuất hiện trước mặt ta, khiến đôi mắt này chẳng thể nào nhìn thấy ai khác nữa.”

Tôi vừa xúc động vừa đau lòng: “Đây là bởi anh chưa gặp được nhiều người nên không biết tôi khác người, anh nên giáp thiệp nhiều hơn với những cô gái khác, anh sẽ hiểu, tôi quả thực không đáng để anh phải làm vậy.” Tôi xoay đầu, tránh né ánh mắt trong trẻo của anh.

Vô Trần bày tỏ bằng ngữ khí chân thành: “Ta đã gặp những nữ tử đó rồi, họ trẻ trung xinh đẹp, cười không lộ răng, cử chỉ hành động hợp lẽ, gặp chuyện thì rụt rè, người nào người nấy như rối gỗ giạt dây. Khác với em, cười sẽ cười rộ lên, lúc vui sẽ đến vỡ đầu sư phụ, lừa người mà vẫn ra vẻ hùng hồn ngay thẳng, khiến người ta không nắm thóp em được. Thanh Thanh, em cứ ngang ngược lấp đầy trái tim ta như thế, ta cũng chẳng còn cách nào thích người khác được đâu.”

Tôi cố sức nén sự nhộn nhạo trong lòng xuống, khuyên anh: “Dù là thế cũng đừng xuất gia chứ, anh phải nghĩ cho người thân, họ đau khổ biết bao nhiêu?”

“Ngạch nương thương yêu ta đã sớm tạ thế, a mã phải chăm sóc cho thể diện của mình, đệ muội cũng không thân thiết gì với ta, sẽ chẳng ai vì ta mà đau buồn.” Vô Trần đầy thương cảm, ngừng một chút: “Thanh Thanh, ta biết, em không muốn ta dây dưa với thân thể này của em, giờ đây, ta cũng sẽ quyên thân mình

cho Phật, chỉ để lại lòng này yêu thương trái tim em, em xem có được không?” Anh hỏi tôi, ngữ khí vô cùng kiên quyết.

Hóa ra anh ấy biết mắc mứu trong lòng tôi, tôi kinh ngạc quay đầu, lại lọt thõm vào ánh mắt thật sâu của anh. Đôi mắt của Vô Trần khóa chặt tôi: “Thanh Thanh, đừng đẩy ta ra nữa, nhìn em mỗi ngày một giống Thái hoàng thái hậu, ta chỉ thấy đau lòng. Sau này, trước mặt ta, em hãy cứ là Thanh Thanh như ngày xưa vậy, được không? Được không?” Anh hỏi dồn, tôi nhìn vào mắt anh, rốt cuộc đã hiểu tình cảm không rõ ràng trước kia của mình, hóa ra đây là yêu, tôi như bị thôi miên, nén nước mắt nóng hổi, gật đầu: “Được.”

Vô Trần mừng ra mặt, dang tay định ôm tôi lại vội vã lùi về, nói: “Thanh Thanh, em đợi một chút.” Dứt lời anh chạy ra ngoài, thoát cái lão hòa thượng đi vào, xuống tóc cho anh.

Nhìn từng lọn tóc anh rơi xuống, nước mắt của tôi cũng chảy dài thành chuỗi, lòng lại như trút được gánh nặng. Hóa ra, tôi vẫn còn là Thanh Thanh bụng dạ hẹp hòi, đến tận giờ phút này vẫn chưa từng thật lòng mong anh thích người khác.

Vô Trần đến trước mặt tôi, chấp hai tay lại: “A di đà Phật.” Tôi nén nước mắt mỉm cười với anh, trong tâm nhìn mờ mịt lại thấy Vô Trần ngắm mình, khe khẽ mỉm cười.

Lão hòa thượng ở bên cạnh thở dài, ngồi xếp bằng trước Phật, cúi đầu tụng “Nam mô hắc ra đất na đa ra dạ da. Nam mô a rị da...” [Chú Đại Bi theo Phạn âm]

Sau này, tôi lấy lý do không được quấy nhiễu chốn thanh tu của Phật mà hạ lệnh cấm đến Uẩn Tú trai.

Cuối năm Khang Hy thứ năm, Ngao Bái thu tóm đất đai khiến dân chúng phẫn nộ, Hộ bộ thượng thư Tô Nạp Hải, Tổng đốc Chu Xương Tộ, Tuần phủ Vương Đăng Liên dâng tấu phản đối, bị Ngao Bái giả mạo chiếu chỉ treo cổ. Năm Khang Hy thứ sáu được đón chào bởi một màn máu tanh, mừng bảy tháng bảy, Huyền Diệp tổ chức đại điển tự mình chấp chính, bắt đầu ngự môn thánh chính(2), song vấn đề chuyên quyền của Ngao Bái vẫn chưa giải quyết xong, trong tháng, dưới sự đề nén của vây cánh Ngao Bái, Huyền Diệp treo cổ phụ thần Tô Khắc Tát Cáp, tru di tam tộc, khi ấy Sách Ni đã qua đời, Át Tát Long yếu hèn, quyền lực trong triều đã bị Ngao Bái thu tóm.

(2): kiểu như bắt đầu tham gia vào chính sự, có quyền quyết định.

Huyền Diệp cảm uất, tôi an ủi cậu rằng thiện ác đến cuối cùng sẽ có quả báo. Vì tôi biết trước kết cục, thế nên biểu hiện đầy tự tin, Huyền Diệp bị tôi tác động, ý chí chiến đấu được kích đến sôi trào.

Tôi đã đọc “Lộc Đình Ký”, vẫn nhớ mang máng vài chi tiết, bèn đề nghị Huyền Diệp dùng danh nghĩa diễn tập trận mà chọn ra trăm đệ tử thân vương hợp thành Thiện Phác doanh, cả ngày huấn luyện, Ngao Bái đành đành rằng Huyền Diệp tuổi nhỏ ham chơi, không để tâm đến. Ngoài ra, tôi bảo cậu phong Ngao Bái thành nhất đẳng Công(3), càng khiến Ngao Bái lơ là thêm một phần. Tôi gấp rút lôi kéo lòng người, nên tặng Hiếu Trang gậy dựng trước đây không tôi, hơn phân nửa cự thần vẫn theo Huyền Diệp, chỉ chờ mỗi thời cơ tóm được tên giặc ác.

(3): tước đầu trong năm tước thời phong kiến.

Năm Khang Hy thứ bảy, gia phong Ngao Bái lên chức Thái sư, Huyền Diệp khoan nhượng cho đủ loại hành vi xấc xược của lão ta, bắt đầu ngầm chuẩn bị.

Tháng tám năm Khang Hy thứ tám, Ngao Bái bị bắt. Huyền Diệp xúc động đến báo tin cho tôi, tôi tự hào về cậu lắm, cầm tay cậu, kiên định mà rằng: “Người nhất định sẽ trở thành một vị minh quân.” Huyền Diệp hăm hở: “Hoàng tổ mẫu, trăm chắc chắn sẽ không phụ sự mong đợi của Người.”

Rốt cuộc Huyền Diệp đã nắm được thực quyền trong tay, trừng trị những kẻ phản bội, sửa lại án oan, kiên quyết cải cách, cả xã hội bừng bừng sức sống. Khang Càn thịnh thế bắt đầu từ đây.

Cuối cùng tôi cũng thoát khỏi vòng xoáy chính trị. Tính ra thì tôi đến với thế giới này chừng mười năm rồi, tất cả mọi thứ thuộc về hiện đại dần mờ nhạt cả. Tôi không cố chấp muốn về nhà nữa, trả tự do cho lão hòa thượng kia. Ông như sợ tôi đổi ý, ngày hôm sau lập tức vội vàng vàng rời khỏi kinh thành, tôi cũng hơi áy náy với ông, khi chia tay đốt thật nhiều hương cho ông.

Sau này, Uẩn Tú trai trở thành hoa viên bí mật của Thanh Thanh và Vô Trần. Tình yêu tinh thần của chúng tôi rất bình lặng.

Thỉnh thoảng tôi kể anh nghe cuộc sống hiện đại của mình, anh kinh ngạc không thôi; có lúc anh giảng kinh Phật cho tôi nghe, tôi buồn ngủ; lại có khi mỗi người tự đọc sách riêng, tình cờ trao nhau một ánh mắt, ngàn vạn lời muốn nói ẩn trong đôi mắt đưa tình.

Tôi vẫn khúc mắc với cơ thể bây giờ của mình, xuất phát từ lòng tham hư vinh của phụ nữ, tôi thường miêu tả vẻ ngoài vốn có của mình xinh đẹp ra sao với Vô Trần, dù gì anh chẳng chiêm ngưỡng được, khoác lác cũng có phải nộp thuế đầu. Vô Trần luôn gật đầu: “Ta tin, em vốn dĩ rất xinh đẹp, đáng yêu.”

Đôi lúc tôi đùa anh lục căn chưa tịnh, không thể đoạn tuyệt ái tình, là một tăng nhân “hàng nhái”. Anh lại kể chuyện về Phật Thích Ca Mâu Ni cho tôi nghe:

Khi đèn Phật còn trên đời, Thích Ca Mâu Ni lúc ấy là đồng tử Thiện Tuệ, ông muốn mua hoa phụng dưỡng đèn, thế nhưng tất cả hoa đều được độc quyền bởi Quốc vương, Thiện Tuệ rất lo lắng. Vừa khéo có một thị nữ áo xanh muốn dâng lên Quốc vương bảy cành hoa sen, Thiện Tuệ mừng rỡ cản nàng ta lại, hi vọng nàng bán lại năm cành cho ông.

Người thị nữ áo xanh thấy Thiện Tuệ có tướng mạo phi phàm, tất sẽ thành Phật, liền đưa lời: “Nếu từ giờ đến trước khi thành Phật, chàng đồng ý đời đời kiếp kiếp kết làm phu thê với em, không rời không bỏ, thì em sẽ cho chàng năm cành hoa này.”

Thiện Tuệ nói: “Được thôi, nhưng cô phải hiểu rằng, ta là người tu hành, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều có thể sẽ cho đi mọi thứ.” Thị nữ áo xanh kiên định nói: “Em đương nhiên hiểu điều này, xin chàng hãy thay em dâng cả hai cành hoa này cho đèn Phật, bằng chứng cho lời thề giữa hai chúng ta.”

Đây là duyên kiếp của Thích Ca Mâu Ni và thê tử Da Du Đà La năm xưa.

Kể xong chuyện, Vô Trần nhìn tôi và nói: “Em xem đấy, dù thành Phật cũng phải tiếp tục yêu đương, ta không muốn thành Phật, chỉ tu hành để có thể quang minh chính đại gắn bó một đời với em, không rời không bỏ.” Tôi đắm chìm trong sóng mắt anh ấy.

Ta nguyện dâng trái tim tựa kim cương

Mãi nên trăm linh tám hạt tràng

Xâu chuỗi tơ tình bền chắc tựa vàng

Đương lúc em nhớ đến ta

Niệm một tiếng ‘Ngã ái’(4)

Lần tràng hạt

Nỗi nhớ nhung triền miên dai dẳng

Nỗi nhớ nhung tuần hoàn không dứt

Ta biết em sẽ mãi trường tồn tựa niết bàn trong tim.(5)

(4): tình yêu của em.

(5): bài Ta nguyện – Lưu Đại Bạch. Dịch nghĩa.

12. Chương 12: Ngày Làm Mưa Làm Gió

Thời gian như nước xuôi dòng, mỗi lần ngắm mình trong gương, tôi thường cảm thán: “Phát thiếu hà lao bạch, nhan suy khảng canh hồng?(1)” Dù tôi có sẵn lòng hay không, nếp nhăn trên mặt tôi ngày một nhiều hơn, tôi chẳng gắng gượng tỏ ra nghiêm trang nữa, lúc cần cười thì cười to, kết quả là bọn Huyền Diệp, Tô Mạt Nhi bảo dường như tôi trẻ hơn. Tôi cũng chẳng biết đó là lời thật lòng hay chỉ là câu an ủi, rất vui lòng.

(1): trích bài Ký Tự Mã Sơn nhân thập nhị vận – Đỗ Phủ. Dịch nghĩa: Chẳng biết từ khi nào tóc xanh lại vui, lại bạc, dung nhan tiêu tụy, khi nào mới có thể trở lại ngày đầu?

Đôi khi, tôi bất giác trùu tính cách của Lâm Tử Thanh lên người Hiếu Trang, bọn Thường Ninh hỏi tôi, sao già rồi lại có tính trẻ con vậy? Tôi nói, ở phía Nam có một nơi có phương ngôn rằng, trẻ con được gọi là tiểu ngoan, người già thì là lão ngoan(2), như một minh chứng cho việc con người già rồi sẽ trở nên giống trẻ con hơn. Bọn họ chứng kiến nhiều rồi thì chẳng lấy làm lạ nữa, cuộc sống của tôi rất êm đềm.

(2): ngoan [] ở đây có nghĩa là bướng bỉnh, nghịch ngợm, bla bla...

Tôi lại là người hiện đại, đặc ý đến đền lên được.

Bấy giờ tôi rất đặc ý, đặc ý vô cùng. Với vẻ ngoài như một bó cải trắng già, thế mà tôi có thể thắng vô số cô gái trẻ đẹp để độc chiếm một mỹ nam cực phẩm, sao không khiến tôi đặc ý chứ? Có gì tôi lại chẳng đặc ý? Tôi mà không đặc ý, xem chừng ông trời cũng chẳng chịu được. Chẳng phải vì chuyện này không thể công khai, thật tôi rất muốn dựng một vũ đài, xướng một thiên chín chín tám mốt khúc, khoe khoang khắp nơi một phen.

Ngày qua năm đến, tôi sớm quên đi ý muốn về nhà, giờ đây tình hình chính trị ổn định, nội loạn đã dứt, họa ngoại xâm lại chưa xảy ra, tôi bắt đầu yên tâm hưởng thụ lợi ích mà ngôi vị Thái hoàng thái hậu mang lại.

Tôi phát hiện Thái hoàng thái hậu là một nghề tốt.

Đầu tiên, có thể khiến vô số người phải khom lưng uốn gối. Trừ tượng Phật, bài vị tổ tiên, ai dám nhận cái cúi đầu của tôi nào? Trên đầu gối tôi có dát vàng đấy, cái lưng già cỗi này không chịu được căng thẳng đâu. Há! Há! Há! Tôi chống nạnh ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng. Dao Hoa, Nhược Hi xinh như hoa thì sao nào? Chẳng phải vẫn quỳ gối trước mặt Khang Hi, thấp thỏm rụt rè hay sao? Còn Huyền Diệp, trước mặt tôi, nó mới là đứa phải cúi thấp cái đầu cao quý của mình. Để vương thiên cổ lại quỳ gối trước mặt tôi, đợi tôi ban một tiếng “Bình thân”, cảm giác ấy, chỉ một chữ “sảng khoái” sao có thể diễn tả hết?

Thứ hai, mọi người đều kính yêu Thái hoàng thái hậu tôi đây. Vợ lớn vợ bé của Huyền Diệp thì khỏi nói, có thứ gì ngon đẹp đều không quên tặng tôi một phần, vô mong ngựa đến là thuận tay. Phúc Toàn, Thường Ninh sau khi lấy vợ thì phân phủ xây nhà, cứ chóc chóc lại mang đồ tốt đến tặng tôi. Thê thiếp bọn nó cũng hay tiến cung cùng tôi chơi mạt chược, vẫn luôn tìm cách đánh bại tôi. Còn Huyền Diệp, tuy trăm công ngàn việc vẫn khăng khăng sớm vắn an chiều báo cáo. Các đại thần thì càng khỏi phải bàn. Chả phải “nổ” chứ, tôi chỉ cần ho một tiếng, thuốc ho từ Càn Thanh cung lũ lượt xếp hàng đến Từ Ninh cung ngay.

Lại nói, ai dám mịch lòng tôi? Tôi dậm chân một cái, tới Tử Cấm thành cũng phải run ba lần. Người xưa luôn kiêng kỵ này nọ, tôi mít đặc mấy vụ này, ờ thì dù sao tôi cũng là Thái hoàng thái hậu, có nói gì sai cũng chẳng ai dám trách móc sửa lỗi, thế nên tôi lão ngôn vô kỵ(3). Tựa như chuyện về áo may-ô(4), tôi kể cho chúng nghe, bấy giờ Huyền Diệp đang vận áo trấn thủ(5), chẳng phải cũng chỉ đành cười bỏi đấy thôi? Hớ hớ hớ, tôi lại buồn cười.

(3): chế từ cụm “đồng ngôn vô kỵ”.

(4): áo thun ba lỗ.

(5): áo ngoài cộc tay, tựa tựa may ô.

Nói ra thì, cuộc sống của một vị Hoàng đế không phải tùy tâm sở dục(6) như trước đây tôi nghĩ, trừ phi họ muốn làm hôn quân.

(6): tùy ý thích của mình.

Tỷ như đôi khi đại thần dâng tấu, tuy trái thánh ý nhưng trình bày đúng lý hợp tình thì Hoàng đế cũng đành phải chấp nhận, lại còn phải kìm nén tâm trạng mà tán thưởng vị đại thần ấy. Tuy Huyền Diệp là minh quân nhưng vẫn còn trẻ, nhiều lúc vẫn bốc đồng, sau khi về nội cung chẳng tránh khỏi việc tức giận khó xoa dịu.

Từ sau khi nghe chuyện về áo may-ô, Huyền Diệp bắt đầu thích ban thưởng hoàng mã quái(7), hồ như mỗi vị đại thần chính trực không hiểu nghệ thuật kia đều được một bộ, từng người vái lấy, cảm động trước ơn tri ngộ của Thánh thượng. Cũng bởi thế mà lòng của Huyền Diệp êm ái vô cùng.

(7): quan phục thời Thanh.

Nhìn mấy cái mai rùa vàng tươi này, tôi rất vui, rốt cục thì tinh thần AQ qua sự tuyên truyền của mình cũng đã nở rộ trên đỉnh kim tự tháp Đại Thanh.

Sau này, việc ban thưởng hoàng mã quái trở thành nét đặc sắc riêng của Đại Thanh, chuyện áo may-ô bị vùi dập giữa dòng lịch sử, thẳng đến vở tiểu phẩm của Triệu Bồn Sơn(8) được công diễn thì mới lại thấy ánh mặt trời.

(8): một ngôi sao kỳ cựu Trung Quốc.

Huyền Diệp phiền lòng nhúc óc với đám quan tham ô, tôi khuyên cậu: “Đừng nóng vội, quan của chúng ta đều là thanh quan cả.” Huyền Diệp thở dài: “Sao mà thế được? Trong bọn họ, khó tránh khỏi vàng thau lẫn lộn.” Trêu người chẳng biết phiền, tôi nói: “Đại Thanh chúng ta không phải quan Thanh thì lẽ nào lại cho ra quan Đường, quan Tống?(9)” Huyền Diệp bị tôi chọc cười, ánh mắt bớt híp lại, cảm thán: “Phí hoài trăm nghìn phi tử như thế mà chẳng gặp được ai vui tính phóng khoáng như Hoàng tổ mẫu Người.” Tôi không khỏi hơi đắc ý, vua thiên cổ cũng chẳng thoát được sức quyến rũ của tôi đó nha, tuy tôi chẳng ham chia sẻ đàn ông với người khác, song vẫn khiến tôi thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

(9): chơi chữ, thanh quan và quan Thanh đều là [].

Xuân năm Khang Hi thứ chín, Huyền Diệp vui vẻ báo với tôi, công chúa Thục Tuệ – con gái năm xưa tôi gả sang Bahrain(10) vài ngày nữa sẽ đưa con mình vào kinh thăm tôi. Nghe nói trước đây tôi thương “nó” nhất.

(10): một đảo quốc tại vịnh Ba Tư.

Tôi cố gắng nặn vẻ tươi cười, trong lòng thâm nhủ, gặp bà ta rồi, tôi nên biểu hiện như nào đây? Trước mặt mẹ mình, tôi lúc nào cũng làm nũng vờ vọt, giờ tự đứng trời ra một cô con gái cứng cỏi tuổi mẹ tôi, tôi nên diễn vai mẹ hiền như nào đây? Tưởng tượng xiu nào, một ngày nọ mẹ bạn nhào vào lòng bạn làm nũng, sau đó bạn quát bà ấy... Uầy ~ Đáng sợ thật, chắc chắn tôi sẽ cười một trận đã đời.

Tôi xào nấu lại mấy vở “Lương Chúc”, “Romeo và Juliet” cả trong và ngoài nước, cảm xúc xót xa buồn thương bắt đầu bộc phát, ngẫm bồi tiêu lên mặt, chuẩn bị gặp công chúa Thục Tuệ.

Tới lúc thấy bà ấy, tôi lại hoảng sợ, bà ấy thế mà lại giống mẹ tôi đến bảy phần, bảy giờ chẳng cần tác động từ bên ngoài, hóc mắt tôi cứ thế mà đỏ. Bên kia, Thục Tuệ sớm đã nhào vào lòng tôi, gọi một tiếng “Hoàng ngạch nương” rồi bắt đầu khóc, tôi cũng nức lên. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy hình ảnh mẹ con trùng phùng sau khi xa cách đã lâu rồi ôm nhau khóc lóc, nào biết bà ấy khóc vì cửu biệt mẹ bà, tôi khóc vì mình đã lâu không gặp mẹ mình.

Tạm ổn rồi, họ tách nhau quá lâu, nghe bà ấy kể về cuộc sống sau khi chia xa cũng tốn không ít thời gian, chả còn dư bao nhiêu để hồi tưởng lại tình cảm mẹ con sâu sắc trước kia nữa. Còn về phần đứa cháu ngoại thì càng dễ đối phó, cứ thường ột đồng đồ rồi đá nó tới cho Thường Ninh tiếp đãi.

Mất sưng to, tôi đến thăm Vô Trần, anh hoảng hồn hỏi: “Đây là có làm sao?”

Tôi buồn bã nói: “Hôm nay em gặp công chúa Thục Tuệ, bà ấy rất giống mẹ em, chẳng biết mẹ em giờ sao rồi nhỉ? Nghĩ đến lại buồn nên khóc một trận.”

Vô Trần nhìn tôi đầy áy náy: “Xin lỗi, Thanh Thanh, nếu không vì ta, em đã chẳng phải đến chốn này.”

Tôi vội an ủi anh: “Sao trách chàng được, đây là do ông trời. Nhưng nếu không đến đây, em đã chẳng gặp được chàng, vậy nên em không so đo với trời nữa.”

Tôi thấy Vô Trần vẫn không yên lòng cho lắm, vội lảng sang chuyện khác: “Chàng biết không? Ngoại tôn em tên là Phượng Ngô, công chúa Thục Tuệ giải thích là lúc mang thai nó nằm mơ thấy chim phượng đậu trên cây ngô đồng, em nghe mà phải đổ mồ hôi lạnh dùm nó.” Vô Trần khó hiểu, tôi chẳng nén nổi mà bật cười: “Chàng nói xem, ha ha, chàng nói xem, nếu mẹ nó, ha ha, nếu mẹ nó mơ thấy gà đùa quanh bụi chuối thì phải làm sao? Ha ha ha.” Vô Trần cũng cười, mặt đỏ lên, bộ dạng lúng túng. Tôi nhận ra mình nhờ miệng, cười ngu lấp liếm.

Lòng lại bùi ngùi, Vô Trần đã hơn ba mươi rồi, người thường chẳng biết đã sinh được bao nhiêu đứa con, anh lại vẫn trong trẻ như thế, nói ra thì đều do tôi làm lỡ anh. Kim không được mà hỏi: “Vô Trần à, chàng có tiếc không?”

Vô Trần không hiểu lắm: “Tiếc gì?”

Tôi ngượng ngịu một hồi: “Là, là cái chuyện nam nữ kia, chàng có muốn tìm cơ hội thử một lần không?”

Cả nửa ngày sau Vô Trần mới hiểu được ý của tôi, mặt càng nhuộm đỏ hơn: “Cái đó à, người không phải động vật, lời nói và hành động đều phát ra từ tình, dừng lại ở lễ nghĩa.” Lại gượng gạo hỏi tôi: “Vậy còn em, em từng thử chưa?”

Tôi lắc đầu: “Em cũng chưa.”

Vô Trần như thổi phào nhẹ nhõm.

Tôi tiếp tục cảm khái: “Vì em mà trên đời có một cô gái mất người yêu, có một đứa bé chẳng có cơ hội chào đời.”

Vô Trần nhìn tôi, vỗ về: “Từ nhỏ, những thứ bầu bạn ta trưởng thành là kinh thư tượng Phật, nếu chẳng vì từng đáp lời ngạch nương rằng không được xem nhẹ xuất thân của mình, ta sớm đã trở thành đệ tử của Phật. Giờ chẳng qua là cửa Phật mất đi một đệ tử, chẳng có cô gái hay đứa bé nào cả.”

Tôi lên thổi phào, tôi rất sợ Vô Trần sẽ giận mình sau khi cân nhắc kỹ càng, giờ đã biết tu hành là nguyện vọng lâu nay của anh, cảm giác tội lỗi trong tôi có thể bay biến rồi.

Vô Trần à, em ước rằng chàng vĩnh viễn là của em thôi.

13. Chương 13: Cuộc Sống Bình Đạm

Lại hai năm qua đi, tuy không được người yêu âu yếm, song nhiều năm ăn chay niệm Phật, tính tình tôi thanh đạm hơn nhiều, tôi đã mãn nguyện với tình yêu không xác thịt cùng Vô Trần.

Sau khi Vô Trần tự khoác tăng y, khí chất càng thêm phiêu dật, người cũng như tên, trong trẻ thanh tân, không nhiễm bụi trần. Thỉnh thoảng đáp ứng yêu cầu của Huyền Diệp, chàng cũng đăng đàn thuyết pháp trong hoàng cung, chàng ngồi trên đài cao, tay áo phất phơ tựa hồ sẽ bay cùng gió, chúng nhân phía dưới say đắm mê muội, cứ tưởng mình đã gặp tiên nhân.

Chỉ mỗi tôi biết, chỉ mỗi tôi thấy, ánh mắt trong trẻ lạnh lùng của chàng có khi chứa đầy tình ý, gương mặt nghiêm trang kia có lúc cũng sẽ bộc lộ vẻ ngại ngùng thẹn thùng. Tôi cứ như một tên hải tặc độc chiếm kho báu, dương dương tự đắc.

Về phần gia đình của tôi, bà hiền cháu thảo, vui vẻ thuận hoà.

Tháng tám năm Khang Hi thứ mười có nhật thực, cung nữ thái giám đều hoang mang, quỳ đầy đất cầu nguyện cho thiên cầu(1) mau rời đi. Bọn người Khâm Thiên Giám vội vã quan sát thiên văn, tra sách lịch, tính số trời. Tôi từng được đào tạo bởi khoa học hiện đại, đương nhiên sẽ chẳng mê tín đến thế.

(1): người xưa thường cho rằng mặt trăng bị “thiên cầu” (chó trời) nuốt mất.

Anh em Huyền Diệp rất hiếu thảo, đều vội vàng đến vấn an tôi. Tôi biết đấy chỉ là hiện tượng tự nhiên, không cho sự nghiêm túc của chúng là đúng, thừa dịp rỗi rãi chẳng có gì làm, tôi giảng chúng nghe một bài về nguồn gốc nhật thực.

Huyền Diệp từng tiếp thu nền giáo dục phương Tây, gật đầu nói phải, chỉ kinh ngạc: “Chẳng ngờ Hoàng tổ mẫu lại có kiến thức rộng rãi đến thế, giảng đầy đủ rõ ràng hơn cả người ngoại quốc nữa.”

Tôi có lộ sơ hở cũng chẳng bị ai nghi ngờ, vậy nên lá gan càng lúc càng to, một câu “Trước đây từng nghe Thang Nhược Vọng(2) đề cập đến.” đã bỏ qua chủ đề này.

(2): là một giáo sĩ phương Tây đã từng làm quan dưới 2 triều nhà Minh và nhà Thanh.

Phúc Toàn là một thằng bé ngoan, trước giờ luôn tiếp thu toàn bộ lời tôi nói.

Chỉ có nhóc Thường Ninh này bị tôi chiều sinh hư, khẳng khái trái lời tôi, chả chịu thừa nhận địa cầu có hình tròn, luôn bảo nó là hình vuông, trịnh trọng nhả từng chữ: “Đến giờ chỉ nghe người ta nói ‘địa phương’ này, ‘địa phương’ kia, chưa bao giờ thấy cách gọi ‘địa viên’(3) cả.”

(3): chữ phương [] trong từ địa phương [] còn có nghĩa là vuông, viên [] là tròn.

Tôi tức đến nổi véo má nó, hỏi: “Vậy, bây giờ con nói ta nghe nào, cái thứ như con, bên nào là đông, bên nào là tây?”

Thường Ninh xoa mặt, lầu bầu: “Con không phải ‘cái thứ’ gì cả.”

Mọi người cười ồ lên, tôi lại đập nó một cái: “Con còn biết mình không phải đồ vật à?”

Thường Ninh đổi thành xoa chân: “Chân Hoàng tổ mẫu làm bằng cái gì vậy? Đá tới mức người ta đau rất cả.”

Tôi lườm nó một cái: “Làm bằng gờng đấy.”

Thường Ninh hỏi: “Thế là sao?”

Tôi nghiêm trang nói cho hắn: “Chưa nghe qua câu ‘gờng càng già càng cay’ hử?”

Huyền Diệp vừa cười vừa nói: “Hoàng tổ mẫu đâu có già, trăm thấy nhiều người trẻ tuổi còn già hơn Hoàng tổ mẫu nữa.”

Phúc Toàn cũng nói: “Đúng đấy, Hoàng tổ mẫu thuyết giảng hay hành sự đều lộ vẻ trẻ trung.”

Tôi khoác biểu cảm tức giận lên: “Ý các con là ta già mà không kính hử?”

Bọn nó sớm đã quen phong cách của tôi, Thường Ninh mặt dày mày dạn sáp đến gần, nói: “Đâu có, Hoàng tổ mẫu là lão phụ thường phát thiếu niên cuồng(4).”

(4): một câu biến tấu từ thi phẩm của Tô Đông Pha, ý là bà già mà lên cơn thì còn ghê gớm hơn thanh niên nữa =)).

Tôi lại đấm nó: “Cái thằng nhóc hư hỏng này, con đúng là thư ‘sinh’(5), lời thơ hay tuyệt của Tô Đông Pha mà con lại đọc thành thế đó.”

(5): chơi chữ, ý là châm biếm bạn Ninh tự “đề” ra thơ.

Huyền Diệp đứng cạnh đẩy nhân cơ hội mà dạy dỗ em mình: “Đúng đấy, Thường Ninh, đệ cũng nên học hành nghiêm túc để trở thành trụ cột cho nước nhà rồi, đừng mãi chơi bời lêu lổng nữa.”

Thường Ninh cười hì hì: “Nhưng Hoàng tổ mẫu nói ngu ngốc một chút thì sẽ có thể ‘không biết không sợ’, thông minh quá sẽ thành ‘trí pháp phạm pháp’(6), tội càng nặng. Còn bảo cứ để đệ thành một đứa chuyên gây họa, sống ngàn năm cho bố.”

(6): hiểu luật sẽ tìm cách lách luật.

Huyền Diệp và Phúc Toàn đổ dồn ánh mắt chỉ trích về phía tôi, Huyền Diệp thì trách tôi dạy hư em trai; còn Phúc Toàn lại lộ ra vẻ tủi thân: Sao không dạy con mấy thứ ấy chứ, hại con bây giờ mệt mỏi tới mức này?

Tôi cười gượng: “Chuyện này, nó còn nhỏ mà. Lại nói, có tìm ai mà mọc chính giữa đầu(7)?”

(7): ý của bạn ấy là thiên vị cũng là chuyện bình thường thôi.

Chờ đến lúc bọn Huyền Diệp cáo lui, tôi chỉ giữ mỗi Thường Ninh ở lại, bẻ khớp tay, khà khà cười lạnh: “Dám bán đứng ta? Hôm nay ta đánh con thành hình tròn luôn, cho con làm thằng nhóc bại hoại(8) đúng nghĩa!”

(8): hay còn gọi là hoại đản [] (trứng thối), mà trứng thì hình tròn, cho nên... =))

Đương nhiên, tôi không biến nó thành hình tròn thật sự, thằng nhóc ấy khinh tôi đi đứng chậm chạp, trốn mất bóng. Tôi lập tức triệu tập vợ lớn vợ bé nó tiến cung, vẽ ra kế hoạch khiến nội bộ gia đình nó mâu thuẫn, chẳng bao lâu sau cuộc vận động nữ quyền ở nhà nó được phát động đầy khí thế.

Sau vài ngày một mình một gối, Thường Ninh đến đầu hàng tôi: “Hoàng tổ mẫu, Người tha cho con đi.”

Tôi không tiếp lời nó, chỉ hỏi: “Lúc con trồng cây chuối, tại sao mặt lại đỏ?”

Thường Ninh chẳng hiểu sao tôi hỏi như thế, song vẫn thành thành thật thật đáp: “Vì máu dồn lên đầu.”

Tôi lại hỏi nó: “Vậy sao lúc con đứng thì chân không đỏ?”

Thường Ninh lắc đầu: “Nhi thần không biết, mong Hoàng tổ mẫu chỉ dạy.”

Tôi dùng ánh mắt trẻ con khó dạy nhìn nó: “Bởi vì chân con không bị rỗng.(9)”

(9): ý là troll đầu óc bạn Ninh rỗng toác ấy =)).

Thường Ninh nịnh hót: “Dạ, dạ, dạ, nhi thần không nên đắc tội Hoàng tổ mẫu, kính mong Hoàng tổ mẫu thương xót ột đứa gốc ghé như con, đừng làm chỗ dựa cho các nàng ấy nữa ạ.”

Tôi thấy nó biết sai rồi, vẻ mặt mềm trở lại: “Nhớ kỹ nhé, thằng khỉ con là con không thoát khỏi Ngũ Hành Sơn của ta đâu.”

Thường Ninh gật đầu như già tởi: “Vâng, nhi thần không dám làm phật ý lão phật gia Người nữa.”

Đây là ngọn nguồn của từ ‘lão phật gia’.

Sau đấy, ta lại triệu tập đám cháu dâu đến, lấy câu ‘gia hòa vạn sự hưng’ ra khuyên bảo một phen, Thường Ninh mới được ôm nhuyển ngọc ôn hương trở lại.

Có một ngày, cả gia đình rồi rã ngồi chuyện phiếm, bàn đến việc nhà, trong lời bọn Huyền Diệp mang đậm ý kỳ thị phụ nữ.

Lòng tôi không vui, tuy tôi khoan nhượng cho bọn nó lấy nhiều vợ, nhưng đấy cũng chỉ vì bọn nó là do chính tay tôi nuôi lớn, tôi thiên vị thế thôi, đối lại là chồng hay con chồng của mình, tôi sớm đã đập một phát tuyệt hậu cả dòng giống chúng. Tôi vẫn rất lên án tình trạng kỳ thị phụ nữ của xã hội phong kiến.

Thế nên tôi ngồi cạnh đấy cười lạnh: “Không có nữ nhân, đế vương từ đâu mà có? Hơn nữa Khổng Tử mà các con sùng bái là nữ đấy.”

Thường Ninh cười to: “Hoàng tổ mẫu, Người hồ đồ rồi à? Khổng Tử rõ ràng là nam nhân mà.”

Tôi nói: “Thế à? Vậy tại sao trong Luận ngữ lại có đoạn ‘Cô chi tai, cô chi tai, ngã đãi giả giả dã’, ông ta không phải nữ nhân thì sao phải chờ giả?(10)”

(10): Luận ngữ là một quyển sách chép lời nói và hành động của Khổng tử cùng một số học trò của ông. Còn từ giả [: jià] đọc gần giống với từ giả [: jiǎ] thứ nhất trong câu trên.

Bọn Huyền Diệp lú lỏi.

Tôi thừa thắng xông lên: “Còn Lão Tử, ông ta cũng là nữ nhân, trong Đạo Đức Kinh có câu ‘Ngô hữu đại hoạn, vi ngô hữu thân’, đây rõ ràng là bảo ông ta có thai rồi, không phải nữ nhân sao lại nôn ọe?(11)”

(11): hoạn [: huàn] và thân [: shēn] đọc gần giống với từ nôn ọe [: hàixǐ]

Bọn Huyền Diệp như đã biến thành tượng gỗ.

Tôi vẫn còn màn cuối: “Phật Như Lai của chúng ta cũng là nữ nhân, trong Kim Cương Kinh bảo rằng ông ‘Phu tọa nhi tọa’, có cả từ phụ lẫn nhi tử, thế chẳng phải là nữ nhân ư?(12)”

(12): phu [: fū] đồng âm với phụ [: fū] (chồng), nhi [: ér] đồng âm với nhi [: ér] (con).

Tượng gỗ bọn Huyền Diệp như nổ tung thành từng mảnh...

Về sau, không ai dám nói phụ nữ thế này thế nọ trước mặt tôi nữa.

Có một ngày, Thường Ninh bỗng nảy ra một ý nghĩ quái lạ, nó muốn học y. Huyền Diệp mắng nó: “Học tốt chính kinh văn chương mới phải, tuổi đệ cũng chẳng bé bỏng gì nữa rồi, nên nghĩ mình phải làm gì để có ích cho đất nước đi.”

Thường Ninh lia ánh mắt xin viện trợ đến chỗ tôi, tôi thiên vị mà, thế là lập tức đỡ lời cho nó: “Hoàng thượng à, để nó học đi, đến lúc nó ‘đa cố bệnh nhân sơ’(13) rồi, khắc sẽ tự quay lại chính đạo. Tới lúc đó, con cho nó quản lý Hình bộ, sau này hành hình phạm nhân chẳng cần phải chém nữa, cứ sai nó viết một đơn thuốc là xong, cũng xem như sự học của nó vẫn có tác dụng, hãy còn ích lợi cho nước nhà. Hơn nữa, mấy thanh đao dư ra còn có thể chi viện cho biên phòng, cũng chẳng uổng phí gì.”

(13): trích từ bài “Tuế mộ quy Nam Sơn” của Mạnh Hạo Nhiên, có nghĩa là nhiều bệnh bạn đều xa.

Huyền Diệp cười to, nói: “Được, trăm lập tức thỏa mãn nguyện vọng cho đệ ấy.”

Rốt cuộc Thường Ninh lại chẳng muốn học nữa, nói là lòng tự tin bị đả kích. Uống mất nửa ngày vô mồm của tôi.

14. Chương 14: Kinh Biển

Tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ sống cả đời như thế, chẳng ngờ đến số kiếp đang ẩn núp ở tương lai, đợi chờ cơ hội tặng tôi một kích trí mạng.

Thế thượng vô như nhân dục hiểm, kỉ nhân đáo thử ngộ bình sinh.(1)

(1): dục vọng con người trên cõi đời này là nguy hiểm, kinh khủng nhất, rất nhiều kẻ chỉ vì không thể khống chế nổi mình mà rơi vào kết cục buồn đau.

Quỳnh Hoa – cháu gái của Ngao Bái rất khó ưa, từ lúc Ngao Bái thất thế, Huyền Diệp chẳng còn kiên nhẫn để qua lại với nó, giáng phẩm cấp, cho nó vào một tiểu viện ở góc nào đấy trong hoàng cung, cũng y như việc biếm đến lãnh cung vậy. Sau đó, chúng tôi cứ thế mà quên nó đi.

Chẳng biết từ lúc nào, nó say đắm Vô Trần, giấu mình nơi bóng tối mà tỉ mỉ quan sát, cũng tiện thể theo dõi tôi. Song khi ấy, chúng tôi chỉ nhìn thấy chính mình trong mắt nhau, chẳng hề phát hiện.

Một ngày nọ, Thục tần – tức là Quỳnh Hoa cầu kiến, tôi mới nhớ ra trên đời có người này. Không muốn để ý đến nó, nhưng nghĩ lại thì thương hại lắm cho thân phận rơi từ tột đỉnh vinh quang xuống đáy cốc, Huyền Diệp chẳng thể sùng hạnh nó nữa, phỏng chừng cả phần đời còn lại, Quỳnh Hoa sẽ phải góa bụa ở một xó xỉnh nào đó mà người ta lãng quên, dù nó có đáng ghét đến đâu, sự trừng phạt kia đã là quá đủ. Đều là thân phụ nữ với nhau, lòng tôi mềm lại, tuyên Quỳnh Hoa vào, lẽ nào vì bọn thái giám đối xử tệ nên nó định cáo trạng chẳng?

Quỳnh Hoa tiến vào, gầy đi nhiều, hẳn những năm này sống không tốt lắm. Đúng thôi, bị cô lập hoàn toàn mà, dù là ai cũng chẳng thể dễ dàng vực dậy. Quỳnh Hoa cung kính hành lễ, có ý muốn nói chuyện riêng với tôi, chắc nó sợ cuộc sống của mình bị đồn đãi, sau này để lại gặp chuyện trả đũa, tôi liền ọi người lui ra.

Đến khi chỉ còn hai người bọn tôi, vẻ mặt của nó thay đổi, đôi mắt lập lòe ánh sáng tựa dã thú đói khát nhìn tôi. Tôi kinh ngạc, lẽ nào nó muốn báo thù? Kẻ bắt Ngao Bái là Khang Hi cơ, chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi hồi hận, định gọi đám cung nữ, thái giám quay lại.

Quỳnh Hoa nhận ra ý định của tôi, cười gian xảo: “Thái hoàng thái hậu đừng lo lắng, nô tỳ sẽ không làm hại Người đâu, hôm nay chỉ muốn nói chuyện này với Người.”

Tôi cũng thấy hơi mất mặt, ở địa bàn của mình mà, sao phải sợ nó chứ? Tôi bày ra dáng Thái hoàng thái hậu, hỏi: “Chuyện gì?”

Quỳnh Hoa kiêu kỳ liếc tôi: “Trong vài năm này, nô tỳ thấy quan hệ giữa Thái hoàng thái hậu và sự phụ Vô Trần không đơn giản cho lắm, nô tỳ thông cảm cho sự cô quạnh đã lâu của Thái hoàng thái hậu, vẫn luôn giấu diếm hộ Người. Nô tỳ biết Hoàng Thượng không thích mình, nô tỳ không để ý nữa, chỉ xin được cùng chịu ơn mưa móc với Thái hoàng thái hậu...”

Tôi sớm đã giận run người, con ả ngu xuẩn trơ tráo này, nó nghĩ Vô Trần là ai? Nghĩ tôi là ai? Nó nghĩ tình cảm thuần khiết của bọn tôi xấu xí đến như vậy? Tôi run tay chỉ thẳng vào mặt nó: “Người cút ra ngoài cho ta ngay.”

Nó lại đe dọa: “Nếu Thái hoàng thái hậu không đồng ý, nô tỳ đành phải bẩm báo Hoàng Thượng, đến lúc đó, chỉ e sẽ mất mặt hoàng gia.”

Thế mà dám uy hiếp tôi, tôi hít sâu, dồn ngọn lửa trong lòng xuống, nghiêng rằng nói với nó: “Chưa nói đến chuyện ta chẳng làm gì, mà cho dù ta thực sự có làm gì đi nữa, thì người sẽ như nào đây? Chỉ với mỗi con hề ngang ngược tàn ác như người mà cũng dám đi rêu rao à?”

Tôi ném mạnh chén trà xuống đất, quát to: “Người đâu!” Sớm đã có kẻ nghe được tiếng động mà xông vào, “Kéo con tiện nhân này ra vả miệng cho ta, vả mạnh vào!”

Quỳnh Hoa vẫn muốn nói gì đó, thái giám đã tiến đến lôi nó đi, giữa sân vang vọng tiếng bôm bốp và tiếng hét thảm thiết, cơn tức giận trong tôi vẫn cháy hừng hực.

Sau đó, Huyền Diệp đến hỏi nguyên nhân, tôi bảo rằng Quỳnh Hoa hung hăng ngang ngược vật chuyện Ngao Bái nên muốn dạy cho nó một bài. Bấy giờ Huyền Diệp hạ chỉ, biếm nó vào lãnh cung. Hừ, đây cốc ngon lành không ở, lại buộc người ta đào hố ép nó nhảy xuống, thật muốn ngấm thập đại khổ hình của Mãn Thanh ứng lên người nó.

Nghe nói cuộc sống ở lãnh cung của Quỳnh Hoa rất bi thảm, lúc còn hưởng tốt đỉnh vinh quang trước đây, nó đã quá kiêu ngạo, làm mịch lòng không ít người, vốn dĩ trên đời này, chuyện đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi đã ít, bỏ đá xuống giếng thì nhiều. Nghe nói nó bị điên, tôi chẳng có chút thông cảm nào, là nó tự rước nhục nhã.

Nhưng lời Quỳnh Hoa đã nói vẫn tạo ra bóng ma tâm lý cho tôi, nó là đứa nói thẳng ra, chả biết còn bao nhiêu kẻ vẫn đang nghĩ thầm như thế. Cứ nghĩ đến chuyện tự dựng hình tượng chẳng chút tỳ vết của Vô Trần bị vấy bẩn, tôi lại như nuốt phải con ruồi chết, khó chịu đến chẳng thốt nên lời. Nỗi lòng vốn đã êm ả lại bắt đầu sôi sục.

Vô Trần cảm nhận được tâm trạng của tôi, lo lắng hỏi tôi gặp phải vấn đề gì. Tôi nhắm mắt nhắm mũi, chẳng thể nào đầu độc chàng bằng những thứ tởm lợm kia, đành lắc đầu bảo chẳng có gì cả.

Vô Trần, xin lỗi chàng! Tôi rất ích kỷ, không muốn buông tay, dù có ra sao đi nữa, tôi vẫn sẽ bảo vệ vũ trụ nhỏ bé thuần khiết của chúng tôi thật cẩn thận, dù nó được kiến tạo trên nền móng chênh vênh.

Có một ngày, tôi từ Phật đường trở về, Vô Trần tiễn tôi ra sân, bỗng sau hòn giả sơn có kẻ lao tới, hét lên: “Ta phải giết mi, bà già yêu quái!” Rồi giơ con dao găm sáng loáng đâm về phía tôi.

Tôi ngẩn người, chỉ biết rằng có một lực nào đó đẩy tôi ra, khi tôi tỉnh táo lại thì thấy kẻ nọ tóc tai bù xù, quơ con dao đâm dĩa máu mà cười điên dại: “Ha ha, ta giết mi, ha ha, xem mi làm sao tranh được với ta...” Là Quỳnh Hoa, chẳng hay nó lẩn vào đây như nào.

Tôi mặc nó, vội vã trông sang Vô Trần, chàng nằm dưới đất, hô hấp nhẹ bằng, mặt tái mét, ngực không ngừng trào máu. Tôi bước đến, muốn dùng tay bít lại cái lỗ kia, song phải làm sao bây giờ? Bít không được, máu len lỏi từ khe hở trên tay tôi mà trào ra không ngớt. Ai đến giúp tôi với? Tôi nghe thấy một giọng hét thảm thiết: “Người đâu, mau vờ thái y...” Sau đây là một mảng ồn ào, tôi không quan tâm, trong mắt tôi chỉ còn mỗi một vùng đầm máu.

Vô Trần yếu ớt hé môi cười: “Đừng sợ, Thanh Thanh.” Tôi mới biết giọng nói vừa nãy là của mình.

Mặt đầm nước mắt, tôi không ngừng van nài chàng: “Đừng bỏ rơi em, đừng bỏ rơi em, chàng cố chịu chút thôi, thái y đến ngay đây, chàng sẽ chẳng sao cả.” Thái y đâu? Thái y sao vẫn chưa đến? Tôi bối rối ngoài đầu, lại phát hiện ngoài chúng tôi ra, trong viện chẳng có một bóng người, ngay cả ả điên kia cũng chẳng còn, không, có một người, đó là Huyền Diệp đứng dưới bóng cây tùng, dùng ánh mắt kinh hoàng, thất vọng, khinh thường nhìn chúng tôi.

Tôi tựa như tóm được cọng rơm cứu mạng, gọi nó: “Huyền Diệp, tới giúp ta nhanh lên, cứu chàng.”

Huyền Diệp nghiêng rằng nói: “Trẫm vẫn không tin, hóa ra những lời chúng nói lại là sự thật, Hoàng tổ mẫu! Người thế này sao có thể không làm trẫm thất vọng? Sao có thể xứng với địa vị Mẫu nghi thiên hạ đây?”

Tôi chẳng còn nghĩ được gì cả, chỉ muốn nhanh chóng cứu được Vô Trần: “Tôi vốn chẳng phải Hoàng tử mẫu của cậu, tôi chỉ là một cô hồn từ thế giới khác, vì Vô Trần mà đến đây, bám vào cơ thể này. Thật đấy, cậu đã quên rồi ư? Chỉ mới trước đây cậu còn nghi ngờ tôi. Tôi không lừa cậu, Huyền Diệp, xin cậu, mau cứu chàng với! Xin cậu...” Tôi đầy hy vọng nhìn cậu, không ngừng van nài.

Huyền diệp thoáng biến sắc, trầm tư như đã ngộ ra điều gì đó, vẻ mặt thả lỏng đôi chút, bước đến trước mặt tôi rồi dừng lại, nghiêng rằng, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, xem như đã ra một quyết định lớn lao, lắc đầu với tôi: “Không có lệnh của trẫm, không ai dám tiến vào.” Tôi thấy ánh mắt quyết tuyệt của cậu, không khỏi giật mình hiểu rằng Huyền Diệp muốn Vô Trần chết, mặc những điều tôi nói là thật hay giả, cậu ta không thể để những vụ tai tiếng hoàng thất như này xuất hiện. Tôi bỗng nhiên cảm thấy cái bóng đứng thẳng kia của cậu to lớn vô cùng, to đến nỗi bao trùm cả sân, thậm chí cả hoàng cung.

Lòng tôi ngập tràn sự tuyệt vọng, trái lại đã bình tĩnh, nước mắt cũng ngừng rơi. Biết việc van nài cậu ta vô dụng rồi, tôi không lãng phí thời gian vào cậu nữa. Tôi quay đầu nhìn Vô Trần, gương mặt Vô Trần ngày càng tái, dường như đã trong suốt, song thần thái lại bình yên, chàng gắng sức mỉm cười với tôi: “Đừng khóc mà, Thanh Thanh, ta sẽ chờ em ở kiếp sau, kiếp sau, ta đã có thể ôm em, chúng ta lại bên nhau sớm chiều.”

Tôi cười gật đầu, đáp lời chàng bằng chất giọng dịu dàng nhất: “Ừm, chàng nhất định phải tìm em, đừng thích người nào khác trước đấy.” Vô Trần hé môi không nói, nhưng tôi biết chàng đồng ý rồi.

Chúng tôi cứ chăm chú ngắm nhìn nhau như thế, lãng quên tất cả mọi thứ trên thế gian này, cho đến khi dáng vẻ tươi cười của Vô Trần nhạt dần, ánh mắt tắt nắng. Tôi không khóc, cũng chẳng rít gào, chỉ còn lại sự lặng im, trần ai lạc định.

Vô Trần, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền(2), em luôn bầu bạn cùng chàng.

(2): trên thiên đường dưới địa ngục.

Tôi đưa tay với con dao găm nọ, trên thân nó vẫn còn máu của Vô Trần. Có kẻ đứng phía sau gõ đầu tôi, tôi ngất đi.

Tôi tỉnh lại ở Từ Ninh cung, đã được thay quần áo sạch. Huyền Diệp ngồi trước giường, nhìn tôi với vẻ âm trầm.

Muốn ngồi dậy nhưng người mềm nhũn, tôi hoang mang: “Huyền Diệp, sao con lại ở đây? Ta sao thế này?”

Huyền diệp lạnh lùng mở miệng: “Những gì bà nói đều là thật?”

Thật giả cái gì? Chẳng phải cậu ta xem trọng lễ tiết nhất sao? Sao không gọi Hoàng tử mẫu, mà xưng bà này bà nọ vậy? Tôi khó hiểu, nhận ra rằng mình đã quên mất gì đó.

Ánh mắt tôi vô thức lia đến ngọc bội giắt bên eo cậu, dây đỏ, đỏ tựa máu, đầu tôi đau đến nứt ra, dường như cả bầu trời đầy máu chập xuống đầu mình, tôi nhắm mắt lại.

Cuối cùng tôi đã nhớ ra, Vô Trần! Sắc mặt tái nhợt của chàng giữa vũng máu... Tại sao? Lòng tê tái, sao tim không đau? Sao lòng như trĩu đầy nước nặng trĩu, sao mắt lại ráo hoảnh, nước mắt sao không rơi?

Huyền Diệp lại truy hỏi: “Rốt cuộc bà là ai?”

Tôi đã chẳng hề gì: “Còn nhớ không? Hơn mười năm trước...” Tôi cứ như kể lại chuyện của người khác mà kể sự thật lại cho cậu ta, cuối cùng hỏi: “Cậu muốn xử lý con yêu nghiệt này như nào đây? Một ly rượu độc hay ba thước vải trắng?”

Huyền Diệp kinh ngạc, thì thào tự nhủ: “Chẳng trách, chẳng trách.” Qua một lúc lâu, cậu mới bình tĩnh lại: “Dù chuyện này là thật hay giả, bây giờ Người đã là Thái hoàng thái hậu. Ta sẽ hậu táng sư phụ Vô Trần, hung thủ sẽ đền mạng cho ông, những kẻ biết việc này sẽ khép chặt miệng, sau này đừng nhắc lại chuyện đó nữa, trẫm vẫn sẽ hiểu kính với Người như trước kia.” Dứt lời, cậu ta gọi thái giám, cung nữ vào, dùng ngữ khí tàn nhẫn ra lệnh: “Hầu hạ cho tốt vào, một bước không rời! Nếu Thái hoàng thái hậu có sơ xuất gì, ta cho các người tuần táng cùng!” rồi rời đi.

Tôi xót xa nhìn theo bóng lưng cậu, đây là đứa trẻ chính tay tôi nuôi lớn. Huyền Diệp, cậu ngày càng giống Hoàng đế rồi, cậu ngồi nơi long ỷ cao ngất kia có thấy lạnh không? Vô Trần cũng là sự phụ của cậu, sao cậu có thể trơ mắt nhìn chàng chết chứ?

Quỳnh Hoa bị xử tử, có một số người biến mất, hẳn đã bị diệt khẩu, tôi chìm vào nỗi bi thương của chính mình, chẳng hơi sức đâu mà tiếc than bọn chúng.

Đám Tô Mạt Nhi hầu hạ tôi một tác không rời, tôi không tìm thấy cơ hội tự tuyệt. Ở chung với họ đã nhiều năm, cũng có cảm tình, tôi chẳng thể bỏ mặc sự sống chết của họ. Còn phải xử lý hậu sự của Vô Trần. Thế nên, tôi lại là Thái hoàng thái hậu tôn quý.

Vô Trần ‘cứu giá tuần thân’(3), Khang Hi muốn hậu táng chàng, tôi từ chối, phô trương cũng chỉ để người sống nhìn vào, giờ còn ý nghĩa gì đâu? Tôi không muốn sau này có mấy tên trộm mộ hoặc bọn người khảo cổ làm phiền chàng, bèn tiến hành nghi thức hỏa táng đơn giản.

(3): chết vì cứu giá.

Hòa thượng già tựa như đã bó ráng ra kết cục này, quay về. Chúng tôi cùng nhau nhìn ngọn lửa thiêu đốt, hòa thượng già bùi ngùi thở dài: “Rốt cục vẫn không tránh được.”

Hóa ra, sự gặp gỡ giữa chúng tôi đã định ra kết cục của chàng, tôi chính là kiếp nạn. Nếu sớm biết kết cục, tôi vẫn sẽ can thiệp vào cuộc sống của chàng chứ? Vô Trần, chàng có trách em không?

Hòa thượng già lại thở dài: “Giờ thì cô lại thiếu cậu ta nửa mạng, chẳng biết sau này giữa chúng ta sẽ như nào nữa đây?”

Thế là, ước hẹn kiếp sau giữa tôi và Vô Trần không chỉ là lời nói suông, chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục dây dưa với nhau. Ông trời ơi, xin Người tha thứ cho sự vô lễ trước kia của con, lần này, con sẽ nghênh đón ngày gặp lại với lòng cảm kích sâu nặng.

Tôi an phận thủ thường mà sắm vai diễn của mình, mọi thứ tựa như trước đây, ngoại trừ việc Vô Trần đã không còn. Huyền Diệp hiểu thuận, săn sóc chu đáo hơn hẳn trước kia, dù gì cũng đã bầu bạn với nhau hơn mười năm, cậu vẫn còn tình cảm.

Huyền Diệp cùng tôi đến suối nước nóng Xích Thành cho khuây khỏa, ngang qua Bát Đạt Lĩnh(4), tôi đòi nghỉ ngơi đôi chút, Huyền Diệp tự tay dìu tôi xuống xe, tôi muốn ngắm cảnh từ trên cao, chúng tôi đến phong hỏa đài, bọn thị tỳ đứng cách đấy khá xa.

(4): một nơi thuộc Vạn Lý Trường Thành.

Tôi vuốt phẳng nếp nhăn trên áo Huyền Diệp, đây là đứa trẻ tôi nuôi lớn, với cậu, tình cảm của tôi dịu dàng như một người mẹ hiền, tôi có thể trách, song chẳng cách chi hận cậu.

Huyền Diệp vô cùng xúc động, đây là vẻ mặt dịu dàng đầu tiên mà tôi dành cho cậu sau chuyện ngày ấy, cậu day dứt nói: “Trong lòng trăm, Người là Hoàng tổ mẫu, trăm không muốn làm tổn thương Người, trăm cũng chỉ là bất đắc dĩ...”

Tôi ngắt lời cậu, dịu dàng đáp: “Huyền Diệp, ta không trách con, dù con có ra tay cứu chàng, cũng chưa chắc có thể cứu được, đây đều là số mệnh mà thôi.” Huyền Diệp lộ vẻ vui mừng, thốt lên đầy tình cảm: “Hoàng tổ mẫu!”

Tôi cố nén sự chua xót: “Huyền Diệp, ta chẳng phải là một người bà đủ tư cách, nhưng ta vẫn yêu thương con thật lòng, tựa như yêu thương con trai của mình vậy. Con là một vị Hoàng đế tốt, ta thật sự rất tự hào. Người đời thường nói vô tình nhất chính là nhà đế vương, ta chỉ mong ngoài giang sơn thiên hạ, con còn có thể hưởng thụ chân tình chốn dân gian, đừng quá nghiêm khắc với chính mình. Phúc Toàn, Thường Ninh và con là thân huynh đệ, nếu sau này xảy ra chuyện thì phải đỡ đần nhau.”

Tôi ôm Huyền Diệp, cậu bé tí xiu thuở nào giờ đã cao hơn tôi rất nhiều, tôi đã chẳng thể ôm trọn vào lòng được nữa. Huyền Diệp chần động, từ lúc cậu thành hôn đến nay đã chẳng cho tôi ôm nữa, bảo rằng thế thì nhõng nhẽo quá, song lần này cậu không đẩy tôi ra, ngược ngùng nghiêm người bất động. Vẫn là đứa bé khó tính năm nào!

Tôi buông tay lùi lại, cười nhẹ nhàng: “Huyền Diệp, bảo trọng nhé!” Sau lưng là một bức vách, tôi ngửa người ra sau. Tôi thấy vẻ mặt khiếp sợ của Huyền Diệp, cậu đưa tay muốn chụp lấy tôi, rất nhiều người chạy đến, có kẻ hoảng hốt hét lên.

Huyền Diệp, tôi tha thứ cho cậu, cậu có thứ mình muốn giữ gìn, tôi cũng có thứ mình muốn bảo vệ, tôi chẳng muốn diễn tiếp nữa rồi.

Vô Trần, chàng vẫn chờ em chứ? Em đến đây.

15. Chương 15: Phản Xuyên

Sao lại đau vậy, linh hồn cũng biết đau à? Tôi định mở mắt thì phát hiện mí mắt mình như nặng nghìn cân. Tôi định hồi lý do, lại nhận ra mình không thể thốt nên lời.

Tôi dốc hết sức, cuối cùng cũng mở được mắt, cả một vùng trắng xóa mơ hồ hiện ra, có người hét lên: “Bác sĩ, nó tỉnh rồi, bác sĩ...”

Tầm nhìn dần rõ hơn, là mẹ, mẹ đang nhìn tôi, vui mừng đến rơi nước mắt. Tôi đang mơ à? Tôi như một người khách tha phương bốn ba ngàn dặm, cuối cùng cũng đã tìm được bến tàu neo đậu tránh gió mưa, nước mắt không ngừng tuôn ra. “Mẹ à!” Giọng tôi khan khàn, mẹ kích động, vừa khóc vừa than: “Cuối cùng mày cũng nhận ra mẹ rồi...”

Bấy giờ có bác sĩ và y tá đến đưa mẹ ra để tiến hành kiểm tra cho tôi, tôi muốn giữ mẹ lại, song không nhúc nhích nổi. Tôi lo lắng đánh mất sang thì thấy ba đang vỗ về mẹ, mắt nhìn tôi chăm chú. “Ba.” Giọng tôi rất khê, nhưng dường như ba hiểu được khẩu hình của tôi, mắt đã hoe đỏ.

Tôi chậm chạp phản ứng lại, đây là thời hiện đại ư, tôi đã trở về rồi? Vô Trần đâu?

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ tuyên bố tôi đã vượt qua nguy hiểm, từ từ điều dưỡng sẽ khỏe lại, dặn dò tôi cả tá câu rồi bước ra ngoài. Mẹ ngồi cạnh giường, khóc: “Cuối cùng mày cũng tỉnh rồi, cái con bé hư hỏng này, mày muốn ba mẹ chết luôn phải không? Đầu tiên là không nhận ra ba mẹ, sau lại hôn mê thẳng cẳng, rồi cuộc mày muốn gì đây? Ôi...” Ba vỗ lưng mẹ: “Con nó mới tỉnh, đừng hù nó.” Mẹ kìm tiếng khóc lại, ngồi bên cạnh lau nước mắt, ba thì xoa đầu tôi: “Không sao thì tốt rồi, mẹ con lo lắng đấy.” Dứt lời, mắt lại đỏ hoe.

Tôi không còn sức để nói chuyện, chỉ đành nhìn họ khóc.

Cũng chẳng khỏe khoắn gì, chốc lát sau tôi đã thiếp đi, lúc tỉnh lại thì trời đã chiều tà, phòng hơi tối, có người ngồi trước giường. Tôi thấy mình khỏe hơn lần đầu tỉnh lại, “Mẹ, con muốn uống nước.”

Người nọ thấy tôi chuyển động, lập tức bật đèn đầu giường. “Vô Trần.” Tôi xúc động nhìn chàng, chàng thoáng ngáy ra rồi đáp: “Anh là Sở Y Phàm, hai bác đi dùng cơm rồi.”

Sở Y Phàm, một cái tên đã lâu không nghe đến, đúng rồi, hòa thượng già kia đã nói, anh ta chính là kiếp sau của Vô Trần, Vô Trần bảo sẽ chờ tôi ở kiếp sau, chẳng lẽ đây chính là chàng?

Tôi khó mà kìm nổi kích động, nước mắt nén trong lòng từ khi Vô Trần mất đến nay như bị vỡ đê, không ngừng trào ra. Sở Y Phàm bối rối: “Sao thế, khó chịu ở đâu à? Anh gọi bác sĩ nhé.” Tôi lắc đầu, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi.

Nhắc thử tay, tay có thể cử động rồi, tôi nín tay chàng, “Đừng, đừng bỏ rơi em.” Sở Y Phàm quay lại nắm lấy tay tôi: “Đừng sợ, anh không đi đâu cả.” Rồi đưa khăn cho tôi lau mặt.

Sở Y Phàm dịu dàng hỏi: “Vô Trần là ai? Lâm Tử Thanh.”

Tôi vừa thút thít khóc vừa đáp: “Vô Trần là chàng đấy, sao chàng không gọi em là Thanh Thanh?”

Sở Y Phàm lo lắng sờ trán tôi: “Em lại lên cơn rồi? Anh có lúc nào tên là Vô Trần đâu, nghe như pháp danh của hòa thượng vậy.”

Chàng không nhớ, tôi lại khóc to hơn, chàng không ngừng dỗ dành. Tôi khóc thật lâu, khóc đến cạn lòng. Lúc ba mẹ về sau khi dùng cơm xong, Sở Y Phàm đang rót nước cho tôi uống, chàng bảo tôi mất rất nhiều nước.

Mẹ lại rót một ít cháo lỏng cho tôi, vì khóc lâu quá, sức khỏe hẳn còn yếu, tôi lại mơ màng thiếp đi.

Lúc thức giấc vào sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh táo hơn nhiều. Vợ và kiểm tra cảm giác toàn thân, tốt rồi, không bị tụt nguyên, ngoài chuyện đau nhức cả người thì các bộ phận đều có cảm giác, tứ chi cũng hoạt động bình thường. Xong lại thấy bụng mình trống đến khó chịu, mẹ chỉ cho tôi ăn một chén cháo, dùng xong vẫn chưa hết đói, mẹ lại không cho ăn thêm.

Tôi hờn mát, hỏi mẹ: “Mẹ, có phải mấy năm nay mẹ sinh thêm một nhóc tì rồi nên giờ muốn làm mẹ kế của con à?”

Mẹ tái mặt, lại rơi nước mắt: “Thanh Thanh, sao con tái phát nữa rồi? Mấy năm nào? Chỉ mới nửa năm kể từ khi con về nhà nghỉ đông mà, em trai gì? Đúng thật là trước đây không nên để con đi xa nhà đến vậy, nếu vẫn ở cạnh ba mẹ, biết đâu đã chẳng xảy ra chuyện...”

Cùng lúc đó, ba ra ngoài gọi bác sĩ.

Tôi vội gọi ba về, cắt ngang lời ăn năn của mẹ: “Mẹ, con hay đùa mà, con chỉ muốn ăn thêm một ít thôi.”

Mẹ vẫn thút thít, ba đứng bên cạnh, nói: “Mẹ con sợ bao tử con rộng lâu quá rồi, ăn nhiều quá sẽ không chịu nổi.”

Tôi vội hỏi: “Con hôn mê bao lâu rồi?”

Ba đáp: “Ba ngày.”

Ôi cảm ơn trời, mới ba ngày thôi, xem ra xuyên về đúng lúc.

Tôi không kìm nổi mà trở người xuống giường, nằm bất động vài ngày, giờ lại cử động quá mạnh, suýt tý nữa tôi đã hôn mê tiếp. Mẹ vội đỡ lấy tôi, “Sao thế?”

Tôi mỉm cười lắc đầu, “Không có gì đâu mẹ, con muốn vào WC.”

Mẹ định dìu tôi, tôi lắc lắc đầu giữ thăng bằng, từ chối khéo.

Tôi đứng trước gương ngắm nghía khuôn mặt đã xa mình mười mấy năm, tuy hơi hốc hác nhưng làn da trơn nhẵn không nếp nhăn, dù tôi cau mày dẫu môi nhăn mũi cũng chẳng mấy may thành nếp.

Mặt ơi là mặt, có ngắm mấy bao nhiêu lần cũng không đủ! Tôi đã hiểu cho tâm trạng của Narcissus, vì ngay lúc này đây tôi đang hóa thân thành hoa thủy tiên, mê đắm gương mặt trong gương(1). Cuối cùng, thể xác và tâm hồn tôi đã về bên nhau, Vô Trần cũng đã trở lại, tương lai tôi hẳn sẽ ngọt ngào hơn cả mặt, là lá la...

(1): Narcissus là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, bị các vị thần trừng phạt bằng cách bỏ bùa mê khiến chàng say đắm vẻ đẹp của chính bản thân khi chàng ngắm mình trong hồ nước từ ngày này sang ngày khác, cho đến tận lúc chết đi. Nơi chàng chết đã mọc lên hoa thủy tiên.

Mẹ đứng bên ngoài, gõ cửa: “Thanh Thanh, con sao rồi? Ông này, có khi nào nó ngất nữa rồi không?...” Bấy giờ tôi mới thoát khỏi cơn say, rồi mở cửa trước khi mẹ có ý định xông vào.

Tôi sảng khoái bước ra ngoài, phát hiện kính cửa sổ trong veo lấm tháy, khăn trải giường sạch sẽ làm sao, tường trắng quá thể, ngay cả cái logo in chìm trong góc tường cũng sáng tạo đến vậy... Hóa ra câu ‘Cuộc sống có không ít những vẻ đẹp, chỉ thiếu người khám phá ra chúng.’ là đúng.

Tôi đang vui vẻ vì khám phá của mình thì có một nhóm bác sĩ vào kiểm tra.

Bác sĩ đi đầu nói với tôi bằng chất giọng dỗ dành: “Thái hậu, hôm nay cô cảm thấy thế nào?”

Tôi suýt nữa đã lộn từ trên giường xuống, lẽ nào lúc xuyên về, tôi còn kéo theo một ai đó? Không thể nào, bây giờ vẻ ngoài của tôi đã thay đổi, sao ông ta vẫn nhận ra chứ? Lẽ nào ông ta là kiếp sau của hòa thượng

già kia? Lão già khờ khạo này, sao đầu thai rồi lại hấp ta hấp tấp đến vậy, chào hỏi tôi giữa đám đông thế này, không sợ người ta nghĩ mình bị điên à?

Tôi vật lộn với bản thân, chào hay không chào đây? Trong lúc đó, mẹ bước lên đón ông ta, vui vẻ đáp: “Chủ nhiệm Lý, con gái tôi đã nhận biết được ai với ai rồi.” Hả, nhận biết được người khác? Tôi có phải con nít đâu, việc nhận ra ai đó đáng mừng đến vậy cơ à?

Vị chủ nhiệm họ Lý kia lập tức bày ra vẻ quan tâm, bắt đầu nêu câu hỏi: “Cô có biết mình tên gì không? Nhà ở đâu...”

Loại câu hỏi ngu ngốc gì thế này? Thôi kệ, tâm trạng tôi đang tốt, ngoan ngoãn đáp vậy. Tôi dẹp ánh mắt khinh bỉ của mình rồi nhìn ông ta, hé miệng nhưng chưa cất lời. Khoan đã, tôi vừa thấy cái gì ấy nhỉ? Trên chiếc áo trắng của ông ta có in bốn chữ đỏ: Bắc Y Lục Viện(2). Bắc Y Lục Viện, đó là bệnh viện tâm thần, chẳng trách hàng rào bảo vệ cửa sổ to tới vậy.

(2): bệnh viện thứ sáu của đại học Bắc Kinh.

“Hả! Sao tôi lại ở đây?” Tôi thét chói tai.

Vị chủ nhiệm kia lập tức căng thẳng, ngoài đầu gọi: “Tiểu Vương, đi lấy thuốc an thần mau lên, người bệnh lại bắt đầu xuất hiện triệu chứng hưng cảm(3).”

(3): là một loại bệnh khiến tâm trạng bệnh nhân hưng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động hoặc đầy năng lượng, trái nghĩa với trầm cảm.

Dù gì thì cũng đã lăn lộn giữa chốn hoàng cung, từng trải nghiệm qua vô vàn sóng to gió lớn, tôi nhanh chóng bình tĩnh lại, bày ra vẻ tươi cười: “Tôi đùa thôi, tôi là...” Tôi trả lời cả tá câu hỏi ngu ngốc của bác sĩ bằng ba thứ tiếng phổ thông, tiếng địa phương, tiếng Anh, trừ lúc dùng tiếng Anh hơi lắp bắp ra, cái loại ngôn ngữ khác đều đúng trật tự câu và trôi chảy.

Vị trợ lý bác sĩ đứng đằng sau ghi chép lia lịa, khiến tôi có cảm giác mình đang bị phỏng vấn. Khi xong việc, chủ nhiệm Lý nói: “Chúng tôi về phân tích một lúc, chiều sẽ ra báo cáo.” (Không nắm rõ lắm về cách thức khám và chữa trị của bệnh viện tâm thần, tôi viết bừa đấy!)

Sau khi họ ra ngoài, tôi vội vàng hỏi ngày tháng hôm nay mới biết đã hai tháng trôi qua kể từ cái ngày tôi xuyên không.

Hai tháng? Tôi chỉ hôn mê ba ngày, thời gian còn lại thì tôi như nào? Có phải cơ thể cũng bị linh hồn khác chiếm giữ không? Tôi vội hỏi: “Trong hai tháng này, con đã làm những gì?”

Mẹ ngập ngừng đôi chỗ: “Con không có ấn tượng gì với khoảng thời gian hai tháng nay à?”

Tôi căng thẳng gặng hỏi: “Kể nhanh đi ạ, rốt cuộc thì con đã làm gì?”

Rồi tôi được biết, sau tai nạn xe, cơ thể ‘tôi’ không bị thương nhưng ‘tôi’ lại chẳng nhận ra ai cả, trở thành một người quái gở, cách thức dùng câu chữ khi nói chuyện rất lạ lùng, nghe bảo là tiếng Mãn. Sau này ‘tôi’ mới bắt đầu nói tiếng Hán, song diễn đạt khó hiểu, cứ luôn bảo mình là Thái hậu. ‘Tôi’ càng ngày càng bất thường, trường buộc phải báo cho gia đình, thế mà ‘tôi’ cũng chẳng nhận ra ba mẹ, sau đó thì bị đưa đến Bắc Y Lục Viện.

Bệnh viện kiểm tra cả nửa ngày nhưng không tìm thấy nguyên nhân, không bị kích thích, không gặp cú sốc nào, cũng chẳng phải vấn đề gia đình, ba mẹ không ở gần. Cuối cùng nghi ngờ tại nạn xe lần trước đã làm tổn thương một vùng nào đó trong đại não của ‘tôi’, khiến ‘tôi’ mất trí nhớ, lại mắc phải chứng vọng tưởng, nếu không gọi ‘tôi’ là Thái hậu, sẽ xuất hiện thêm chứng hưng cảm. Sau một thời gian điều trị, ‘tôi’ khép mình, chẳng chú ý đến ai nữa. Cho đến bốn ngày trước, khi ‘tôi’ xem phim “Thiếu niên Thiên tử”(4) phát trên TV, bỗng lại kích động, luôn mồm hét “Không đúng! Sao lại thành thế này?” rồi phăm phăm xông ra ngoài, trượt chân ngã xuống cầu thang, cơ thể chẳng bị gì nhưng lại hôn mê. Hôn mê ba ngày, tận hôm qua mới tỉnh lại.

(4): phim nói về cuộc đời của vua Thuận Trị.

Những chuyện này chắc chắn là do bà Hiếu Trang kia gây ra, tôi muốn giết bà ta quá đi mất! Tôi nuôi con họ bà, thế mà bà lại đáp trả tôi thế đấy? Sớm biết thế tôi đã chẳng chết đẹp tới vậy rồi, hối hận quá đi mất!

Vô Trần, cũng là Sở Y Phàm sẽ nghĩ sao về tôi đây? Nghe nói trong hai tháng này, chàng vẫn luôn chăm sóc cho tôi, chàng vẫn tốt bụng như thế. Nhưng chàng đã chứng kiến hết thấy trò hề của ‘tôi’ rồi, vẫn thích tôi được à? Ôi tôi chẳng muốn sống nữa đâu!

Trước mắt tôi là cả một vùng tối đen, kính cửa sổ sao bản đến vậy? Khăn trải giường còn vết ố chưa sạch này, tường cũng đầy bụi, logo chìm trong góc tường kia sao nhẵn nhọt quá?...

Buổi chiều, báo cáo viết rằng tình trạng của tôi bình thường, xem chừng cú ngã kia đã khiến dây thần kinh sai chỗ của tôi về vị trí cũ, mẹ cứ lầm rầm niệm phật, bảo rằng nhân họa đắc phúc(5).

(5): trong cái rủi có cái may.

Tôi kiên quyết đòi xuất viện, ai mà lại có ý định sống luôn trong bệnh viện tâm thần chứ, chẳng may gặp phải người cùng phòng mắc bệnh bạo lực, bị đánh chết cũng chẳng ai đền mạng cho tôi. Tôi chết hai lần rồi, tạm thời chưa cần trải nghiệm lại.

Khi Sở Y Phàm đến thăm, tôi đang đấu tranh vì tự do của mình, cuối cùng, trước lúc tôi sắp giả chết để tỏ rõ ý chí của mình thì ba mẹ đã bị thuyết phục, ký quy ước “Người bệnh tự yêu cầu xuất viện... tự chịu trách nhiệm” xong, tôi được xuất viện.

Sau khi ra ngoài, Sở Y Phàm đưa chúng tôi đến khách sạn, tôi bình tĩnh dè chừng về mặt chàng, tốt rồi, không mấy may ghét bỏ. Tôi yên tâm đôi chút.

Qua hai tháng bà Hiếu Trang kia quậy phá thì xem ra, bây giờ tôi đã rất bình thường, chẳng ai thắc mắc tôi có khác gì so với trước đây không. Sau vài ngày theo dõi, ba mẹ yên tâm hơn nhiều, tôi dần dần tìm lại cảm giác khi mình là Lâm Tử Thanh. Nhưng đóng vai một bà già quá lâu, tôi chẳng còn biết làm nũng nữa rồi.

Sở Y Phàm đến thăm tôi hằng ngày, tôi tiếp xúc với chàng tự nhiên hơn cả với ba mẹ. Trước giờ tôi chẳng có thói quen tự dằn vặt, thế là chọn cách quên, không nhớ đến những ký ức đau thương khi Vô Trần ra đi nữa.

Tôi xem Sở Y Phàm là Vô Trần, một Vô Trần chưa từng bỏ rơi tôi, một Vô Trần đã đổi tên, dù có đôi chút khác nhau nhưng mặc kệ, tôi thấy trái tim tươi trẻ của mình đang đập từng hồi hạnh phúc.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm giao lưu tinh thần với Vô Trần, tôi phát hiện ra rằng chàng vẫn thích mình. Tôi lại đầy tự tin, đến cả lúc tôi là một bà già mà chẳng vẫn chẳng né nổi sức quyến rũ của tôi, chẳng thể nào khi tôi trẻ trung thế này lại không nắm bắt được trái tim chàng.

Sở Y Phàm, em đến đây, tiếp chiêu đi!

16. Chương 16: Nhật Ký Tóm “chồng”

Ba mẹ nghỉ quá lâu rồi, cơ quan liên tục gọi điện giục họ đi làm. Ba mẹ tin rằng tôi đã đủ sức tự lo cho bản thân, bèn tiễn tôi về trường (còn mười mấy ngày nữa là khai giảng rồi), nhờ Sở Y Phàm chăm sóc tôi rồi rời khỏi.

Hai tháng nay, ấn tượng của ba mẹ về Sở Y Phàm rất tốt, đặc biệt là việc anh ta không bỏ rơi tôi ngay cả khi tôi hôn mê càng minh chứng cho phẩm cách tốt đẹp của anh. Vì thế trước khi đi, mẹ căn vặn tôi rất nhiều lần, bảo tôi phải giữ cho chặt, còn bảo tôi không xứng với người ta, thiết thòi cho người ta.

Nào có ba mẹ nào trợ uy cho con nhà người ta, chèn ép sĩ khí con mình xuống như này? Xì, xì, xì! Để vương thiên cổ còn chả là gì trong mắt tôi, đời này có ai dám bảo tôi không xứng với họ chứ? Tôi sôi sục ý chí chiến đấu.

Sinh viên về trường hãy còn thừa thớt, trong phòng ký túc xá chỉ có mỗi mình tôi, cả tầng lầu cũng chẳng có mấy ai. Tôi bắt đầu suy nghĩ và lập kế hoạch tóm “chồng” giữa đêm vắng.

Sáng hôm sau, có người gõ cửa phòng, đáng ghét thật, mới tỉnh mơ ai lại quấy rầy mộng đẹp của người khác chứ, tôi mơ mơ màng màng mở cửa: “Tìm ai?” Người đến khiển trách tôi bằng giọng vô cùng nghiêm khắc: “Sao em không hỏi là ai trước rồi hãy mở cửa? Nếu là kẻ xấu thì sao?” Tôi nhìn chăm chăm, à ra là Sở Y Phàm, tôi hé rộng cửa để anh ta vào, ngập dài: “Sợ gì chứ, cả lầu toàn là nữ sinh.”

“Chẳng nhẽ anh cũng là nữ sinh? Giờ là kỳ nghỉ, dưới lầu chả có ai quản lý cả.” Sở Y Phàm thuận ý bước vào, khép cửa lại.

“Là anh thì em lại càng chẳng sợ, anh cũng có hại em đâu.” Tôi vừa xoay người ập thẳng xuống giường, “Em ngủ thêm chút nữa.”

Sở Y Phàm lộ vẻ không vui rõ rệt: “Em yên tâm về anh đến thế à?”

“Đương nhiên rồi, về ngây thơ đó, chàng là...” Không khí như bị nén lại, hí mắt thăm dò thì thấy Sở Y Phàm chống tay sát hai bên đầu tôi, đang nhìn chăm chăm tôi với vẻ hung ác, tôi nhin hai chữ ‘Vô Trần’ xuống. Không, anh ta không phải Vô Trần, Vô Trần chưa từng nhìn tôi bằng ánh mắt ác độc như thế. Ý nghĩ dồn dập nảy lên trong đầu, nhưng tôi lại không thể nắm bắt rõ ràng, tạm thời lâm vào mơ hồ.

Sở Y Phàm vỗ vỗ mặt tôi: “Em đang nghĩ gì thế? Cứ như nhìn anh, lại như nhìn một ai đó khác trong anh vậy.”

Tôi bừng tỉnh, gạt mớ bong bóng kia đi, trở về với Thanh Thanh vô tâm nọ: “Không gì cả.”

Tôi thoáng nghe một tiếng thở dài, nhìn sang Sở Y Phàm thấy vẻ mặt anh ta vẫn như cũ, ảo giác sao?

Tôi đẩy Sở Y Phàm ra: “Anh tạm ra ngoài đi, em phải thay đồ.”

Tôi vệ sinh cá nhân xong, lại tràn đầy sức sống.

Sở Y Phàm bảo tôi thu xếp quần áo, nói không yên tâm để tôi ở một mình trong ký túc xá, muốn tôi đi với anh ta.

Đi với anh ta? Anh ta muốn làm gì? Tôi lên kế hoạch tóm “chồng”, chứ không phải kế hoạch bị tóm. Tôi nhìn anh với ánh mắt đề phòng: “Đi đâu vậy?”

Anh trái lại bật cười: “Giờ mới biết cảnh giác ư? Yên tâm đi, anh chỉ định đưa em đến Bình Cốc(1) thăm ông bà thôi.”

(1): là một quận ngoại ô của thủ đô Bắc Kinh, Trung Quốc.

Tôi vừa trở về từ xã hội phong kiến nên còn tương đối bảo thủ, bèn từ chối khéo.

Sở Y Phàm nói: “Để chăm sóc em mà cả kỳ nghỉ hè này, anh vẫn chưa về thăm hai người. Em phải đến giải thích giúp anh chứ.”

Tôi móc tờ một trăm tệ ra: “Anh cầm đi mua một giỏ trái cây tặng ông bà, cứ xem như là lời thăm hỏi chân thành nhất của em vậy.”

Sở Y Phàm lườm tôi một cái, móc di động ra gọi: “Bác ạ, chào bác, cháu là Y Phàm...”

Tôi càng nghe càng khẳng định người bên đầu dây là ba mình, họ thân mật đến thế từ lúc nào vậy?

Tôi đang ngờ vực, Sở Y Phàm đã chìa điện thoại sang: “Mẹ em bảo muốn nói chuyện với em.”

Tôi nhận điện thoại: “Mẹ...” Mẹ ở đầu dây đã chốt dạ mở lời: “Thanh Thanh này, cũng do mẹ không lo tới nơi tới chốn, con cứ làm theo lời Y Phàm đi, đừng để ba mẹ không yên lòng...” Đây chả phải là đây gà tới miêng chồn à?

Cứ thế, tôi xuất hiện ở Bình Cốc.

Ông bà nội của Sở Y Phàm đều rất hiền. Lúc đầu thì họ khách sáo lắm, lâu dần, bà kể những mẩu chuyện hồi còn bé của bọn nhóc cho tôi nghe, tôi cũng từng đảm nhiệm chức bà nên nảy sinh cảm giác đồng cảm, bà nội bảo tôi rất hiểu chuyện, thân thiết hơn với tôi.

Nhà ông bà ở bên hồ Kim Hải, gần đó có vườn trái cây và cả vài ngọn đồi nhỏ. Chúng tôi ngày ngày đi hái đào, leo núi, chèo thuyền du ngoạn, cuộc sống rất thanh nhàn.

Sở Y Phàm có khi tỏ ra rất quan tâm đến tôi, có lúc lại như tránh mặt tôi, về xưng hô, ông bà cũng đã bắt đầu gọi tôi là ‘Thanh Thanh’ rồi, thế mà anh ta vẫn cứ rêu cả tên lẫn họ, nói chung, nghe rất khó chịu.

Chính bản thân tôi cũng cảm thấy rất mâu thuẫn. Tôi vẫn chưa dám kể chuyện mình xuyên không cho ai khác, dù gì thì tuổi tâm hồn cũng chẳng còn nhỏ nữa, tôi làm việc có cân nhắc hơn nhiều. Tôi chẳng muốn về lại viện tâm thần đâu. Song xuất phát từ lòng tham hư vinh, tôi không muốn Sở Y Phàm khinh thường mình, muốn kể sự thật cho anh biết. Hơn nữa, tình cảm nhiều năm như thế, tôi không muốn vứt bỏ dễ dàng, tôi hy vọng anh nhớ ra mình, hy vọng anh trở về với con người Vô Trần trước đây.

Thế là hai chúng tôi cứ khi nóng khi lạnh, người khác nhìn mãi cũng thấy khó chịu.

Vào một buổi tối, tôi ngồi xem ti vi với bà nội, trong bộ phim truyền hình nào đó có một kẻ tâm thần đang múa may con dao găm đâm đĩa máu, cười điên dại. Tôi thoáng cảm thấy như có một bàn tay bóp chặt trái tim mình, không thở nổi. Tôi chạy khỏi phòng, vịn tường thở dốc từng hồi, cơn choáng chậm chậm lùi đi.

“Thanh Thanh, con sao vậy? Mặt tái thế này.” Tôi ngẩng đầu lên thì thấy bà nội cũng theo ra ngoài, đang lo lắng nhìn tôi.

Tôi cố gắng cười một cái: “Không sao ạ, có lẽ hơi cảm nắng, chắc con nghỉ một chút.”

Tôi muốn đi, lại phát hiện ra tay chân mình đều đang run rẩy, không di chuyển được.

Sở Y Phàm bước đến bế tôi lên, hơi ấm của anh truyền qua quần áo đến cơ thể mình, lòng tôi bình yên hơn đôi chút. Không sao, không sao rồi, anh vẫn đang khỏe mạnh ở bên cạnh mình, ấm áp như thế, đầy sức sống đến vậy.

Anh đưa tôi về phòng, bà nội đem thuốc và nước sang, Sở Y Phàm dứt thuốc xong thì đỡ tôi nằm xuống: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi đã, anh ở phòng sát bên thôi.” Dứt lời liền bước đi.

Tôi nín gục áo anh: “Đừng đi!”

Anh nhìn tôi chăm chú, “Lâm Tử Thanh, em đang sợ gì vậy?”

Tôi vẫn nói: “Đừng đi.”

Anh thở dài ngồi xuống trước bàn, nhón một quyển sách, nói: “Được rồi, anh ở đây với em.”

Tôi mê mẩn ngắm gương mặt anh, sau một lúc, anh buông sách, lại thở dài: “Đừng nhìn anh nữa, không thì anh đi đấy.”

Tôi vội vàng nhắm tịt mắt lại, chỉ chốc lát sau đã thiếp đi.

... Tôi lại về đến Uẩn Tú trai, Vô Trần đứng giữa sân, ánh mặt trời mạ một lớp vàng lên người chàng, chàng cười dịu dàng với tôi, nom tựa thiên sứ cứu rỗi linh hồn. Tôi vui mừng lao về phía chàng, song lại chẳng cách nào đến gần được.

Bỗng ánh mặt trời tối sầm lại, Vô Trần nằm dưới đất, mặt tái mét dạn dò tôi: “Ta sẽ chờ em ở kiếp sau.” Bốn phía ngập sương mù, Vô Trần biến mất, tôi hoảng loạn tìm kiếm chàng khắp nơi, “Vô Trần, Vô Trần, chàng ở đâu? Vô Trần, đừng bỏ rơi em...”

“Lâm Tử Thanh, em tỉnh lại đi...” Có ai đấy đang lay tôi, tôi cố gắng mở mắt, là Vô Trần. Tôi ôm cổ chàng, bắt đầu khóc nức: “Vô Trần, em thấy chàng biến mất, em sợ lắm, chàng đừng bỏ rơi em.”

Chàng ôm tôi: “Không sao rồi, Thanh Thanh, chỉ là giấc mơ thôi, đừng sợ, anh ở đây.”

Giọng của chàng có tác dụng vỗ về rất lạ, tôi dần hết run, bình tĩnh lại.

Tôi mơ mơ màng màng thiếp đi: Vô Trần vẫn luôn đứng trước mặt, mỉm cười với tôi, tôi cố gắng tiến đến gần chàng thì lại bị chìm xuống nước buốt, lạnh đến rùng mình, chỉ chốc lát sau lại như bị đưa đến sa mạc, mồ hôi chảy đầm đìa. Cứ bị hành hạ giữa lạnh và nóng như thế, mỗi khi tôi sắp bị bóng tối nuốt chửng thì lại có một giọng nói phá tan màn sương: “Thanh Thanh, đừng sợ, ta ở đây.” kéo tôi về lại.

Lúc tôi tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, bà nội ngồi trước giường, thấy tôi tỉnh lại thì thở phào nhẹ nhõm, vuốt trán tôi: “Cuối cùng cũng hạ sốt rồi, nếu không chúng ta buộc phải đưa con tới bệnh viện thôi.”

Tôi áy náy đáp: “Xin lỗi bà ạ, đã làm phiền bà rồi.”

Bà nội cười: “Bà có phiền gì đâu, đều là Phàm Phàm chăm sóc con cả.” Bà nhìn ra sau lưng tôi, ra dấu bằng miệng. Tôi ngoái đầu thì thấy Sở Y Phàm đang nằm ngủ ở mé giường.

Bà nội dứt thuốc cho tôi, vừa thu dọn vừa hờn mát: “Thường ngày cứ làm bộ hờ hững trước mặt chúng ta, giờ bệnh rồi mới lộ tẩy đấy nhỉ. Ấy, thanh niên đúng là hay thật!” Dưới ánh mắt của bà, tôi đỏ mặt, bà nội cười cười rồi khỏi phòng.

Tôi trở người đối mặt với Sở Y Phàm, anh có vẻ hơi hốc hác, cằm lún phún râu, tôi thò tay sờ thử, nhói nhói. Sở Y Phàm chợt tỉnh lại, ôm cổ tôi: “Thanh Thanh, đừng sợ, anh ở đây.” Hóa ra giọng nói trong mơ là của anh.

Tôi mơ màng ngắm đôi mắt ấy, không phải vẻ sắc bén thường ngày mà lóe lên tia dịu dàng trong trẻo, là ánh mắt của Vô Trần.

Lát sau, anh tỉnh táo lại, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt hơi buồn phiền, cứ như không muốn mình bị người khác thấy nhược điểm.

Ranh giới giữa tôi và Sở Y Phàm cứ như đã bị phá vỡ, chúng tôi thân thiết hơn rất nhiều.

Dùng xong bữa sáng, Sở Y Phàm đưa tôi đến bệnh viện, sau khi kiểm tra xong, bệnh viện phán tôi chỉ bị cảm mạo thông thường, uống vài cữ thuốc là khỏe.

Trên đường về nhà, anh rẽ vào một vạt rừng nhỏ. Anh hỏi Vô Trần là ai. Tôi chưa bao giờ giấu giếm Vô Trần điều gì, ánh mắt buổi sáng kia đã khiến tôi chắc chắn anh chính là chàng, thế là kể hết mọi chuyện.

Sau hồi lâu trầm tư, Sở Y Phàm nói: “Theo anh được biết thì, Hiếu Trang thái hậu không chết vào lúc đó, bà sống đến năm bảy mươi lăm tuổi, thế nên tất cả đều chỉ là tưởng tượng của em thôi.”

Tôi nóng nảy: “Những gì em nói đều là thật, em không bị bệnh!”

Anh cười vỗ về tôi: “Anh tin, em rất bình thường.”

Anh vừa nói tất cả chỉ do tôi tưởng tượng, giờ lại bảo tôi bình thường, anh có thấy trước sau mâu thuẫn quá không? Song tôi không có cơ hội để hỏi câu này, vì anh đã hôn tôi.

Tuy thể xác kia vẫn là thể xác cũ, song trái tim tôi đã không phải trái tim không biết rung động như trước, tôi cảm nhận được môi anh đang mút lấy mình, lưỡi tách răng ra, quần quít với lưỡi tôi, một luồng khí nóng theo lưỡi anh xộc thẳng vào, tôi mất sức tựa vào lòng anh, hai tay mềm mại ôm lấy.

Lúc tôi sắp ngạt thở thì anh dừng nụ hôn này lại, tôi vẫn đang mơ màng, anh hỏi: “Anh là ai?” Tôi dờ dẩn đáp: “Sở Y Phàm.” Anh có vẻ rất hài lòng, lại hôn tôi thêm lần nữa.

Tôi thoáng tỉnh ra, “Anh vừa hôn em?” Anh ta cười, xoa xoa đầu tôi: “Bé hươu cao cổ.” Tôi lì lợm so đo: “Anh mà đã hôn rồi thì không được bỏ rơi em, sau này không được thích ai khác nữa! Em cảnh cáo anh, em sẽ thi hành quy tắc all or no đấy, nếu anh làm gì đó có lỗi với em, em sẽ khiến cả thế giới này no you đấy.” Anh vò đầu tôi mạnh bạo hơn: “Biết rồi, bé dấm ạ.”

Cứ thế, tôi chẳng kịp thực hiện kế mỹ nhân, kế lạt mềm buộc chặt, kế bá hậu ngạnh thượng cung... gì gì đó, con mồi đã tự dâng mình tới cửa, trở thành bạn trai của tôi.

Sở Y Phàm chẳng bao giờ chịu tin câu chuyện xuyên không kia, tôi cũng canh cánh chuyện mình từng ở viện tâm thần nhưng lại không muốn thừa nhận rằng câu chuyện ấy là sản phẩm của trí tưởng tượng, chúng tôi vẫn đang giằng co vụ này.

Tôi nhấn mạnh, lặp lại rằng tôi không bệnh, anh lại bảo trước giờ chưa từng nghĩ tôi bị bệnh. Tôi đặt ra nghi vấn rằng anh thích “tôi” hồi ở viện, anh bảo đấy chỉ là trách nhiệm. Tôi lại cáo buộc rằng anh ghét mình, anh lại ôm chặt lấy tôi mà hôn đến mơ màng.

Sau này khi tôi định lật lại vấn đề, anh lại hỏi có phải tôi thêm được hôn hay không, thế là tôi chẳng thể nào mặt dày mà nhắc đến nữa. Thôi vậy, đợi đến lúc tôi “hòa tan” cả con người anh rồi nói sau.

Trừ chuyện này ra, tình cảm giữa chúng tôi rất tốt, tôi thấy học thuyết của Platon không thể áp dụng vào tình yêu, vì hôn môi là lửa nóng, ôm nhau là mật ngọt, kiến trúc thượng tầng không thể tách khỏi nền móng vật chất được.(2)

(2): Platon là nhà triết học theo chủ nghĩa duy tâm khách quan. Ông cho rằng thế giới các sự vật cảm biết là không chân thực, không đúng đắn vì các sự vật không ngừng sinh ra và mất đi, thay đổi và vận động, không ổn định, bền vững, hoàn thiện; còn thế giới ý niệm là thế giới phi cảm tính phi vật thể, là thế giới đúng đắn, chân thực, các sự vật cảm biết chỉ là cái bóng của ý niệm. Tóm lại là ý kiến của bạn Thanh Thanh ngược lại với ông này.

Tới đây, hẳn các vị đã biết trong những trường hợp mà tôi sẽ gặp phải sau khi quay về mà mình đã liệt kê (trong chương bảy), tôi rơi vào trường hợp 2A. Xuyên về kịp lúc, quan hệ mập mờ với Sở Y Phàm. Ấy, việc đời khó mà đoán trước! Tình huống thực tế ra sao? Hạ hồi phân giải.

17. Chương 17: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu

Khai giảng rồi, Sở Y Phàm đưa tôi đi báo danh, nộp học phí... Tôi về đến ký túc xá, bạn cùng phòng đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, giữ khoảng cách với tôi, làm như tôi đã gây ra chuyện gì sai trái lắm. Sau đó có giáo viên hướng dẫn thông báo, rằng tôi bỏ thi vài môn ở học kỳ trước, giờ phải học cải thiện.

Tôi không muốn học cải thiện một năm nên đã đến chỗ Sở Y Phàm, anh bỏ ngõ chuyện riêng, đi cùng tôi đến xin xỏ giáo sư các môn. Có vẻ như anh nổi tiếng lắm, giáo sư nào cũng nể nang vài phần, tôi cũng nổi danh quá mà, hình như vụ việc kia đã được đồn rùm beng cả rồi. Họ toàn dùng ánh mắt hoa nhài cảm bài phân trâu để nhìn chúng tôi, hoa nhài là anh ấy, phân trâu là tôi.

“Thăm hỏi” xong vị giáo sư cuối cùng, tất cả đều đồng ý để tôi thi lại, vụ này xem như đã được giải quyết tốt đẹp, nhưng sau đó, tôi lại sụp đổ.

Tôi vốn định nhào đầu xuống đất, sau lại thấy mặt đất dơ quá, tôi bèn đổi thành nhào vào lòng Sở Y Phàm.

Anh đỡ lấy đầu tôi: “Đừng tự làm đau mình chứ. Sao vậy, chẳng phải đã giải quyết xong hết rồi à?”

Tôi buồn bã không thôi: “Em muốn chuyển khoa.”

Anh rất lấy làm lạ: “Chuyển khoa rồi thì em phải học lại từ đầu đấy, phí cả công xin xỏ này giờ.”

Tôi bực tức nói: “Em muốn chuyển sang khoa khảo cổ.”

Anh lại càng thấy lạ: “Chẳng phải em sợ nhất việc phải ghi nhớ niên đại lịch sử sao?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Bây giờ em vẫn đang sợ, nhưng nếu không vào khoa khảo cổ, em chẳng có cách hợp pháp nào để đi khai quật mộ của Hiếu Trang cả.”

Anh khuyên nhủ mất nửa ngày, tôi mới bình tĩnh lại đôi chút.

Sau đó, tôi đã nghĩ thoáng ra, dù gì thì mình cũng đã là Thái hậu, da mặt sao có thể không dày(1)? Thế là chẳng thèm để ý đến thái độ của người khác nữa, chủ yếu cũng là do chả có thời gian quan tâm tới, tôi vừa lên lớp khóa mới, vừa ôn bài học kỳ cũ, còn phải chuẩn bị thi lại, tuy Sở Y Phàm có dạy kèm, nhưng tôi vẫn bận đến nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên(2).

(1): tác giả chơi chữ, hậu () trong Thái hậu và hậu () – dày, đều phát âm giống nhau là [hòu]

(2): nôm na là bận tới mức muốn mọc ra ba đầu sáu tay ấy.

Một hôm, sau khi tan học, tôi đến Hội sinh viên tìm Sở Y Phàm, giờ anh đã lên năm tư, dần không quản lý công việc nữa, chỉ còn phải bàn giao một số thứ.

Anh đang bận, tôi ở phòng kế bên đọc sách, ngồi chờ.

Có người bước vào, tôi ngẩng đầu lên nhìn, là Giang Tuyết Thanh. Tôi gật đầu với cô ta thay lời chào, cô ta lại hừ mũi một tiếng, hất cằm, rõ đang bày ra vẻ xem thường. Tôi cũng chẳng so đo nhiều, người cô ta thích đã thích tôi, ai lợi hại hơn khỏi nói cũng biết, mà tôi lại là vai ông bà, không tiện chấp vật cùng lớp con cháu.

Giang Tuyết Thanh thấy tôi thờ ơ thì mất kiên nhẫn, nói cho cùng, cô ta vẫn còn nhỏ tuổi mà. Cô ta khinh miệt: “Sao cô không ở luôn trong Lục Viện(3) đi, tới đây làm gì?”

(3): nhóm sáu bệnh viện trực thuộc đại học ở Bắc Kinh, cái bệnh viện tâm thần kia cũng là một trong số đó.

Tôi mệt mỏi liếc cô ta một cái: “Hôm nay ra ngoài hóng gió, chị cẩn thận nhé, tâm thần giết người không cần chịu trách nhiệm đâu.” Nói rồi nhẹ nhàng với cô ta, cười hung ác.

Cô ta sợ đến độ thụt lùi ra sau, càng mạnh mẽ hơn: “Cô đừng có mà hả hê, trước đây anh ấy cũng rất tốt với tôi, tôi còn từng đến nhà anh ấy đấy.” Sau đó chạy thục mạng.

Giang Tuyết Thanh, cô chọc giận tôi thành công rồi đấy!

Sở Y Phàm giải quyết vội công việc rồi đến đón tôi, tôi vẫn đang giận lẫy, tỏ vẻ không vui hỏi anh: “Anh và Giang Tuyết Thanh từng qua lại à?”

Anh liếc tôi một cái: “Nói bậy gì đó?”

Muốn đo mắt đúng không? Tôi lườm lại anh: “Vậy sao người ta bảo anh rất tốt với người ta, còn đến nhà anh luôn rồi. Em vẫn chưa từng.”

Anh day day ấn đường: “Bọn anh chẳng xảy ra chuyện gì cả, cô ấy ghé qua là vì gặp mưa gần nhà anh, anh cho cô ta vào. Anh và người ta chả có gì hết.”

“Sao hai người lại gặp mưa gần nhà anh, hai người đi chung với nhau làm gì?...”

Xin mọi người thông cảm cho tôi, tuy tôi sống nhiều hơn người ta mười mấy năm, nhưng trong tình yêu, tôi chỉ là lính mới, Vô Trần trước đây còn ngây thơ hơn cả tôi, làm sao mà tôi có kinh nghiệm được. Thế nên tôi đổ bình dấm chua, không ngừng chất vấn Sở Y Phàm.

Sở Y Phàm bị tôi ép đến nóng người, quát to một tiếng: “Sao lại trách anh? Là do trước đây em bảo mình đẹp lắm, quyến rũ lắm. Cô ta trông cũng được, tên lại có chữ Thanh, anh tưởng đó là em đấy.”

Đúng rồi, trước đây tôi thường khoác lác với Vô Trần mà, tôi xẹp khí thế xuống ngay. Anh thừa cơ kéo tay tôi, lôi ra ngoài.

Đi được nửa đường, tôi bỗng tỉnh lại, chỗ chỗ anh: “Anh rõ ràng bảo tất cả mọi chuyện đều là trí tưởng tượng của em, thế sao lại biết những lời em từng nói với Vô Trần?”

Anh thở dài: “Anh cứ nghĩ là mình có thể bưng bít cho qua chứ, em từ hươu cao cổ biến thành hươu sao rồi à?”

Tôi nện anh: “Khại mau!”

Anh kéo tôi vào căn tin: “Dùng bữa đã, sau đó đến nhà anh, anh từ từ kể à nghe.”

Nhà anh ở Tháp Viện cách Lục Viện không xa, là một căn nhà hai phòng. Tôi ngắm nghía chung quanh, có nhìn làm sao cũng chẳng giống một gia đình. Anh kể rằng lúc mình còn rất bé thì cha mẹ đã ly dị, hai người tự lập gia đình mới, anh trưởng thành cùng với ông bà nội, cho đến lúc lên đại học, ông bà mới về quê ở Bình Cốc, bây giờ anh sống một mình ở đây.

Đường ba mẹ của người này chả phải chỉ hơi kém may mắn thôi đâu. Tôi ôm anh, vỗ về an ủi. Nhưng những gì cần hỏi vẫn phải hỏi. Tôi lệnh cho anh ngồi xuống sofa, tôi thượng lên bàn trà, từ trên cao nhìn xuống, bắt đầu thẩm vấn: “Mau khai báo đi, sao anh biết?”

Anh kéo tôi ngồi vào lòng mình, ôm chặt, bắt đầu hồi tưởng: “Từ nhỏ anh đã mơ một giấc mơ, trong mơ có một cô gái tên là Thanh Thanh, song anh vẫn chưa từng thấy rõ mặt cô ấy, cô ấy bảo mình rất đẹp.” Nói xong anh nghiêng người liếc nhìn tôi một cái, tôi chợt dạ lẽ lưỡi.

Anh kể tiếp: “Từ nhỏ đến lớn, anh liên tục mơ thấy cô ấy trong những cảnh nền khác nhau, có khi vui vẻ, lại có lúc đau buồn. Sau đó, có một ngày anh mơ thấy cô ấy bảo ‘Chàng nhất định phải tìm em, đừng thích người nào khác trước đây.’ Trong mơ, anh đã đồng ý với cô ấy. Anh bắt đầu đi tìm một cô gái có tên là Thanh Thanh. Lúc điền nguyện vọng thi đại học, thấy đơn giới thiệu của trường chúng ta có hình tấm bia đá mà cô ấy từng nhắc đến trong mơ, anh lập tức chọn nơi này.” Anh tỏ vẻ rất đáng thương nhìn tôi: “Biết chưa? Anh vốn đã có thể đậu Thanh Hoa(4) rồi.”

(4): một trường đại học nổi tiếng ưu tú bên Trung Quốc.

Tôi vội vỗ về, xoa đầu anh, anh lại kéo tay tôi xuống, nắm lấy, “Anh vốn ghét làm mấy việc hành chính nhất đấy, cũng vì tìm em mà anh vào Hội sinh viên. Anh lần lượt lọc hết mấy người tên có chữ Thanh rồi, cuối cùng, khớp với điều kiện chỉ còn lại vài người, Giang Tuyết Thanh là một trong số đó, nhưng sau khi tiếp xúc, anh nhận ra chả phải là ai trong số họ cả. Đến học kỳ hai của năm ba, anh đã hơi nản, nghĩ rằng mọi chuyện có thể chỉ là một giấc mơ, không định tiếp tục để nó ảnh hưởng đến cuộc sống mình nữa, khi ấy, anh gặp được em. Vừa gặp em, anh đã thấy rất quen thuộc, tiếc là em lại chạy mất, anh có tìm thế nào cũng chẳng thấy nữa.” Đúng rồi, lúc ấy em đang trốn anh mà.

“Sau đó, đến ngày diễn tập cho lễ hội giải trí ngày một tháng năm, em cuối cùng cũng xuất hiện, anh nghe được bạn em gọi tên em liền nghĩ ‘đó chính là cô ấy’, lập tức theo đuổi. Khi đấy anh sợ em lại trốn mất dạng, nhưng may là dù em hung dữ thật, song rất dễ bị lừa, chẳng quá hai lần đã bị anh tóm gọn.” Anh vênh vao hả hê nhìn tôi, tôi then quá hóa giận mà véo anh, anh cầm tay tôi kê lên môi hôn.

“Qua một thời gian ở cùng nhau, anh dám chắc em chính là cô ấy, lập tức thổ lộ với em.”

“Gi mà thổ lộ chứ? Đó gọi là cưỡng ép nhận.” Tôi cãi lại.

Anh khẽ hôn tôi với ý vỗ về, sau đó nói tiếp: “Chẳng ngờ ngày em bị tai nạn xe, lại biến thành người khác. Thực ra anh vẫn luôn nghi ngờ người kia không phải em, song lại chả biết đi đâu tìm người thật, dù sao thì cơ thể này vẫn là của em, thế là mỗi ngày anh đều trông chừng, hy vọng một ngày nào đó, em sẽ quay về.”

Tôi chất vấn anh: “Lúc em về rồi, sao anh còn cố không thừa nhận câu chuyện của em, lại bảo tất cả đều là tưởng tượng?”

“Vì anh khác với người trong mơ của em, anh không muốn em vì người ấy mới thích anh bây giờ.” Sở Y Phàm nhìn thẳng vào mắt tôi, “Bây giờ em nói anh biết đi, em thích anh hay là thích cái tên Vô Trần kia?”

Bởi vậy, đời chả có gì là tuyệt đối, có vài việc không nên phân chia quá rõ ràng. Xem tôi này, kết quả 2A mỹ mãn giờ lại trở thành 2B, chỉ có điều người buồn phiền là Sở Y Phàm, anh cứ luôn hỏi tôi yêu anh hơn hay yêu Vô Trần hơn.

Tôi đáp rằng yêu cả hai, anh không hài lòng; tôi bảo yêu anh hơn, anh lại bảo tôi vong ân bội nghĩa; tôi sửa miệng thành yêu Vô Trần hơn, anh lại trưng vẻ oán phụ(5) cho tôi ngắm. Tôi điên tuet61, bảo mình yêu cơ thể anh, yêu linh hồn của Vô Trần, anh muốn tách hai hay hợp lại làm một thì tùy, sau đó, anh lại tỏ ra bức mình không vui.

(5): điệu bộ giận dữ của người chồng.

Tôi chẳng thể nào chịu được cái bộ dạng chán nản ấy, tuy đa số là giả vờ. Tôi nghĩ trái nghĩ phải, quyết định lấy độc trị độc.

Một ngày nọ, tôi cũng bắt đầu than vãn: “Anh thích em bây giờ hay thích em trong mơ?” Anh đáp: “Hai người là một mà.”

“Anh cũng biết vậy cơ đấy, thế tại sao cứ ép em phải tách đôi anh ra chứ?” Tôi nắm cổ áo anh, “Sau này đừng có lèm bèm về vụ này nữa nhé, không thì cho anh biết tay!” Mẹ nó, tôi không bạo lực lâu lắm rồi, giờ lại ép tôi xuất thủ.

Anh lại bày ra vẻ cô dâu nhỏ bị ức hiếp, tôi lập tức mất hết sức lực, đổi từ nắm thành ôm.

Tôi ôm cổ anh mà hỏi: “Hôm nay em yêu anh, ngày mai em cũng yêu anh, anh ngày mai sẽ trách em yêu anh hôm nay ư?” Anh lắc đầu, tôi thường cho anh một nụ hôn: “Thế nên hôm nay, anh đừng trách em đã yêu anh ngày ấy...”

Chuyện này tới đây là hạ màn.

Tôi có hiềm khích với Giang Tuyết Thanh, tất cả chuyện này đều do một câu nói của cô ta mà ra. Sau này cứ gặp cô ta ngoài đường, tôi liền cố ý tỏ ra vô cùng thân thiết với Sở Y Phàm. Trước đây tôi rất dè dặt, những lúc ở nơi công cộng đều giữ khoảng cách với anh, quá lắm cũng chỉ có nắm tay, anh vẫn thường hay giận dỗi, trách tôi chỉ cho anh làm tình nhân ngầm.

Lần này Sở Y Phàm lại rất vui vẻ, càng thân thiết với Giang Tuyết Thanh, tôi lại càng nồng nhiệt với anh, sau lần thứ N hôn môi trước cổng trường, tôi đột nhiên giác ngộ, hóa ra mình bị anh lừa bịp, nhưng lúc đó tôi lại nghiện anh mất rồi, không cai được nữa.

Anh bịp tôi không ít, từ cái lần tôi túm cổ áo anh, anh luôn ra vẻ hưởng thụ, bảo rằng từ nhỏ đến lớn đều phải tự quyết định chuyện riêng, chưa có ai dạy dỗ anh như thế, điều này khiến anh cảm thấy rất ám áp (Đây chẳng phải là thiếu hơi roi vọt à). Anh trịnh trọng giao bản thân cho tôi, bảo rằng sau này để tôi lo liệu, tôi thương xót cho đường duyên cha mẹ xui rủi của anh, lòng đồng cảm tràn ra bèn chấp nhận.

Sau cuộc thi lại cửu tử nhất sinh của mình, lúc rảnh rỗi suy nghĩ vẩn vơ, tôi mới phát hiện, khăn trải giường nhà anh do tôi thay, rèm cửa sổ được tôi đổi, sàn nhà là tôi lau... Tôi trở thành bảo mẫu chuyên trách của anh rồi à? Hơn nữa nhân cách người này phân liệt nghiêm trọng, ở ngoài thì tỏ ra đạo mạo đứng đắn, về nhà lại bày vẻ đáng yêu, làm nũng với tôi, có phải anh muốn bồi dưỡng tình mẹ con không? Sao số tôi khổ vậy chứ? Ở cổ đại, gương mặt già nua kia không tiện làm nũng, vất vả lắm mới cải lão hoàn đồng, lại bị anh giành mất.

Thế nên tôi lại nổi giận, tiếp tục nắm cổ áo chất vấn anh: “Rốt cuộc anh có yêu em không vậy?”

Anh tròn tròn đôi mắt vô tội: “Tất nhiên rồi, em xem tiền của anh đều nằm trong tay em, người ngăn nắp như anh lại để mặc cho em quậy tung nhà mình.” Cũng đúng, tên này có tật thích sạch sẽ, cái gì cũng đều phải dọn dẹp gọn ghẽ, còn tôi lại thích quăng đồ bừa bãi, thế nên anh thường tò tò theo sau lưng để nhặt nhanh cho tôi.

Khí thế của tôi lại xẹp xuống, anh thừa dịp gác đầu lên vai tôi. Tôi rất tủi thân, tại sao nhà người ta là chim nhỏ nép vào người, còn nhà tôi lại là đà điểu nép vào người thế?

Tôi thở dài xa xôi: “Lúc anh là Vô Trần ấy, anh đối xử với em tốt biết bao!” Anh thoáng cái đã nhảy dựng lên: “Đừng so sánh anh với tên hòa thượng chết tiệt kia!” Thế là một người đàn ông tốt đẹp đã ra đời, cuối cùng tôi cũng hưởng thụ cảm giác được người khác nuông chiều.

Sau này, tôi đã nắm bắt được vũ khí có thể khống chế anh, mỗi lần tôi muốn anh làm gì đó, chỉ cần thở dài xa xôi: “Nhớ năm đó Vô Trần...” 99,999999% là có thể đạt mục tiêu. Ày, chẳng biết tên đàn ông này tự kiểm chuyện với chính bản thân làm gì nữa?

Lẽ nào anh không biết à? Khi anh làm nũng với tôi, ánh mắt trong trẻo tin tưởng kia là của Vô Trần; sau khi anh biết chuyện trả ơn nửa mạng thì luôn bảo tôi phải đi ở phần đường dành cho người đi bộ, vẻ mặt cẩn thận che chở cho tôi cũng là của Vô Trần. Vô Trần và Sở Y Phàm thực ra là hai mặt khác nhau trong cùng một cơ thể.

Tôi yêu vẻ dịu dàng như nước, cũng yêu cả vẻ nhiệt tình tựa lửa, tôi không cho rằng có gì mâu thuẫn trong chuyện này. Nếu tôi là anh, tôi sẽ rất đặc chí: Mình thế này cô ấy cũng vẫn yêu, mình thế kia cô ấy cũng vẫn yêu, dù thế nào thì cô ấy cũng không thoát khỏi sự quyến rũ của mình.

Có lẽ đây là sự khác nhau giữa người lạc quan và người bi quan. Nhưng anh ấy như thế khiến tôi có dịp mà thừa lợi, tôi cũng chẳng cố gắng khuyên giải làm gì.

18. Chương 18: Gạo Nấu Thành CƠM

Vào kỳ nghỉ đông, ông bà nội Sở Y Phàm tham gia đoàn du lịch Tịch Dương Hồng đến Hải Nam đón tết, còn gia đình ba mẹ mình thì anh đã chẳng thể nào chen vào được nữa. Lúc gọi điện thoại về nhà, tôi đã kể sơ qua vài chuyện, mẹ lập tức ghen ngào, sau đó gắng sức mời anh đến nhà để đón năm mới.

Chúng tôi đang đi trên một con đường của một thành phố nào đó thuộc Giang Nam, tôi vô cùng bức bối, mấy ngày gần đây, tôi đã lọt xuống hàng hai trong gia đình, cũng vì cái tên đi bên cạnh tôi đây đã chiếm mất vị trí ưu tiên cũ.

Tôi bắt đầu nghi ngờ rằng anh mới là con ruột của ba mẹ tôi. Ba mẹ lúc nào cũng tỏ ra cảm kích anh đến độ nước mắt ràn rụa, cứ như Sở Y Phàm đã mua hàng phế phẩm to nhất của gia đình mình với giá cao, khiến họ bần khoản áy náy và muốn tặng thêm hàng khuyến mãi. Thế là, cái đùi gà vốn phải nằm trong bát của tôi đã dời đến bát của Sở Y Phàm, cả hai đùi đều được nhượng đến chỗ anh! Tuy Sở Y Phàm vô cùng chính nghĩa mà chia cho tôi một cái, tôi vẫn bị sốc.

Tôi rầu rĩ không vui dậm bước, có người đứng ở đường đối diện gọi to: “Thiên hậu, thiên hậu! Cậu về rồi đấy ư!” Đã mười mấy năm tôi quên khuấy mất cái biệt danh này, bèn mặc kệ nó. Cho đến khi cậu ta xông tới đứng trước mặt tôi: “Thiên hậu à, sao cậu lại phớt lờ tớ?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn, là Người trâu, một trong đám bạn hư hỏng của mình.

Xa cách đã lâu bỗng gặp lại bạn cũ, tôi không kìm nổi mà nhảy cẫng lên, đáp một tiếng ‘Người trâu’ rồi bỏ nhào vào cậu ta. Một bàn tay nắm cổ áo mình, tôi đáp phịch xuống đất, giờ mới nhớ ra bên cạnh còn có một vại dấm.

Không sai, Sở Y Phàm chính là một vại dấm chua. Ngày ấy, anh họ làm nghề giết mổ đến thăm gia đình, quen thói bế tôi lên ách chừng trọng lượng, Sở Y Phàm vươn tay túm lại ngay, còn cau có nhìn anh họ tôi, khiến bầu không khí lúng túng vô cùng. Sau này mà gặp phải những anh em nội ngoại khác, Sở Y Phàm cương quyết ngăn lại hành vi ôm ôm ấp ấp tôi của họ. Bây giờ, mấy người ấy thấy tôi đều cung kính hành lễ, thưa một tiếng ‘Công chúa điện hạ’, còn Sở Y Phàm lại được vinh danh là ‘Kỵ sĩ Đồ Long của công chúa’.

Tôi cảm thấy quá là mất mặt, anh lại còn tỏ ra rất lý lẽ: “Em đã là người lớn rồi, bọn họ nên để ý đến ranh giới giữa nam nữ chứ.” Ba mẹ tôi ở bên cạnh gật đầu lia lịa, cái gì thế này, hùa theo hả! Tôi càng bức bối hơn.

Có cái ngục đứng đó, tôi và Người trâu chỉ đành kháo nhau vài câu chuyện cũ rồi vẫy tay tạm biệt.

Đợi đến khi Người trâu đi xa rồi, Sở Y Phàm hỏi tôi: “Em gọi cậu ta là Người trâu, thế cậu ta mạnh lắm à?”

“Không, là vì cậu ta hơi xấu thôi.” Thấy Sở Y Phàm mơ màng, tôi phần khởi hân, biệt danh này là tác phẩm tâm đắc của tôi đấy! Tôi kiên nhẫn giải thích cho anh nghe: “Vì cậu ta là bạn thân, gọi thẳng tên Người xấu thì quá đáng lắm, trong mười hai con giáp thì ‘trâu’ và ‘sửu’ chẳng phải tương ứng với nhau ư(1), thế nên cứ gọi cậu ấy là Người trâu thôi, anh thấy sao? Khúc chiết rõ ràng không? Là em nghĩ ra đấy, tuyệt chưa nào?”

(1): ‘trâu’ là ‘ngưu’ tương ứng với ‘xấu’ là ‘sửu’.

Sở Y Phàm ôm tôi cười ha ha: “Tuyệt, em giỏi lắm! Thế cậu ta gọi em là Thiên hậu, là vì em luôn làm việc tốt tạo phước ấy hử? Chẳng tài nào nhận ra đấy.” Vốn không phải là thế thì làm sao nhận ra được? Nhưng lý do thật sự nghe có vẻ mất mặt lắm, tôi không chữa lại làm gì, bèn cười gượng: “Đúng... đúng vậy.”

Dường như anh rất vui: “Vậy sau này anh cũng gọi em là Thiên hậu nhé.” Đoạn lại thì thầm bên tai tôi: “Thiên hậu, Thiên hậu của anh, Người phải phù hộ cho anh đấy! Thiên hậu!”

Nguy hiểm thật, tên này không chịu để yên rồi. Tôi nghe hoài, đến mức tim đập bình bịch mới chặn anh lại: “Đừng gọi nữa, cái biệt danh này hại em xuyên không làm mẹ làm bà người ta đấy.” Anh lập tức nín bặt, nhổ bãi nước bọt xuống đất, lèm bèm: “Phì, phì, phì, đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ!(2)”

(2): kiểu như lời trẻ con không biết gì thì không tính.

Tôi cười chế nhạo: “Sắp mọc cả nắm râu ra rồi, lại còn đồng ngôn vô kỵ!”

Anh kẻ sát tai tôi, khề nói mập mờ: “Anh vẫn còn non tơ mà.”

Mặt tôi sắp rán trứng được rồi.

Vẻ đẹp của đàn ông nằm ở chỗ nói dối không biết ngượng mồm, vẻ đẹp của phụ nữ nằm ở chỗ tin tưởng người đàn ông ấy, không hối hận.

Về trường, Sở Y Phàm vừa phải thực tập vừa phải tìm việc làm, rất ít khi có mặt ở trường. Anh than phiền thời gian ở bên tôi quá ngắn, thế là bày trò ăn vạ nài nỉ tôi dọn đến nhà anh ở, thế thốt sẽ không quấy rối tôi. Tôi nhất thời không chống đỡ được, đã trở thành sinh viên ngoại trú.

Mấy ngày đầu, anh vẫn rất có nề nếp, sau đó bờ môi dán trên cơ thể tôi ngày càng trượt xuống dưới, tay cũng ngày càng hư hỏng. Rồi anh nói trời lạnh quá, phải nằm cùng giường với tôi cơ, chết tiệt, hệ thống sưởi ấm nhà anh có thể rán chín trứng đấy! Rồi đến một đêm hanh khô, lửa nóng phải bén vào củi thôi.

Khuỷu tay tôi đè lên sườn anh: “Anh muốn làm gì? Em biết kỹ thuật phòng thân của phụ nữ đấy.”

Tay của người nào đó kéo một cái, xua tan uy hiếp: “Anh biết kỹ thuật chống lại kỹ thuật phòng thân.”

Chân tôi ghì trên người anh: “Em biết kỹ thuật kháng lại kỹ thuật chống kỹ thuật phòng thân.”

Chân người nào đó đè lên, tước vũ khí của tôi: “Anh biết cả kỹ thuật chống lại kỹ thuật ấy.”

Kết quả của việc chống tới kháng lui là lăn qua lật lại...

Muốn hỏi trải nghiệm ban đầu của tôi à, chỉ đúc kết trong bốn chữ thôi: Đâm — Đau — Chọc — Đau. (Trước là đau đốn, sau là đau thoải mái)

Sau việc, anh lại như đà điểu nép sát vào người tôi: “Anh đã là người của em rồi, em phải chịu trách nhiệm về anh đó.”

Tôi vung chân đá văng anh ra: “Đưa em điếu thuốc đi.”

Anh đau khổ khuyên nhủ: “Em không được hút thuốc đâu, nicotine sẽ dẫn đến ung thư đấy, phổi em sẽ hóa đen, sẽ thủng...”

Trước khi anh hủy hoại tanh bành lá phổi của mình, tôi ngắt lời: “Anh giành mất lời thoại của em rồi, em buộc lòng phải diễn cảnh gây điếu thuốc thôi.”

Người nào đó còn chẳng biết xấu hổ mà dầy mặt sáp đến: “Thơm thơm!” Tôi không thèm để ý đến anh ta.

Anh tủi hờn than thở: “Em không thấy lời kêu gọi của anh ngập tràn tình ý à? Thơm thơm!”

Tôi biến thành bà chằn: “Đừng có mãi gọi tên em như thế, gọi cũng phải giả tiền đấy!”

Anh ôm tim vờ đau khổ: “Em lại không nghe ra được! Anh bảo là ‘thân thân’ trong từ ‘thân ái’ đấy!”(3)

(3): “thân thân” () [qīnqīn] nghĩa là hôn nhẹ (thơm thơm), phát âm gần giống Thanh Thanh () [qīngqīng].

Cậy rằng tôi không phân biệt được âm mũi trước và sau à? Lại nhĩ bất vãng phi lễ dã(4), tôi rút lên qua kẻ rằng: “Phiền phiền, anh có nhận ra ý bức mình trong lời em không?”

(4): có qua mà không có lại là trái lễ nghĩa.

Sau đấy, con sói nào đó nhào đến lấy thân báo đáp, bắt tôi đền tội.

Sau này, cường độ vận động về đêm của tôi tăng đột biến, sự “sói hóa” trong tôi được rèn giũa vượt bậc.

Sở Y Phàm tốt nghiệp rồi, về công ty nhà mình, làm việc rất xuất sắc.

Mẹ anh nhảy ra, muốn lấy gậy đánh uyên ương, ba anh cũng xuất hiện, phá rối chúng tôi làm chim liên cành. Bởi vì cấp trên của mỗi người bọn họ vừa khéo là một người phụ nữ đứng tuổi.

Sở Y Phàm chống cự quyết liệt mà không có kết quả, lúc thổi gió bên gối, tôi bày anh một kế phản gián, Sở Y Phàm hẹn hai người ấy với thời gian gần nhau, ở cùng một địa điểm.

Thế là đôi bên thù hằn khó nhường, Sở Y Phàm chạy ra từ phòng đã đặt trước. Đợi đến khi tách được hai người ấy, cặp vợ chồng cũ này lại xẹt lửa tung tóe giữa bầu không khí lạnh băng, đừng hiểu lầm, là lửa chiến tranh.

Tôi bình chân như vại trốn trong góc phòng, xem bọn họ cãi qua đáp lại, vạch ưu khuyết điểm của nhau ra, đúng là náo nhiệt.

Tôi đang theo dõi mê mẩn, người nào đó phát hiện ra tôi bèn gác lại trọng trách khuyên nhủ, chẳng quan tâm đến việc tôi đi một bước ngoái nhìn ba lần, kiên quyết lôi tôi về nhà.

Về đến nhà, người nào đó phun nước bọt tứ tung trách tôi ác độc lắm, tôi chỉ vết nước bọt trên mặt mình, nhắc anh: “Nói nhiều quá đi!” Anh thấy mình mất mặt quá rồi, bèn dốc sức hôn tôi, phạt tôi lấy thân tạ lỗi.

Tôi nghi ngờ thực ra anh cũng có ý trách cứ ba mẹ mình, mượn tay tôi để trút giận thôi. Tên xảo quyệt này, đúng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau mà.

Ba mẹ anh có thể đã chống đối nhau đến độ lưỡng bại câu thương, sau khi nghỉ ngơi một thời gian dài mới tái hiện lại, chia nhau tìm tôi thương lượng. Bảo rằng nếu Sở Y Phàm có thể bay lên cành cao thì sẽ rút ngắn năm mươi năm phấn đấu, yêu một người là phải giúp đỡ ủng hộ họ... gì gì đó.

Tôi lại chẳng phải vai nữ chính trong bi kịch, cũng chẳng có phẩm cách hy sinh bản thân, bèn bày ra tư thái lúc mình còn làm Thái hoàng thái hậu, phản pháo lại cặp ba mẹ vô lương tâm bán con cầu vinh kia.

Đừng thấy tôi suốt ngày thiết thòi trước mặt Sở Y Phàm mà lầm, với người khác ấy hả, tôi có tinh thần mạnh mẽ, thế như chẻ tre đấy. Hôm ấy phê phán khiến bọn họ mất hết mặt mũi chán chê, cuối cùng tôi vỗ bàn một cái, kiên quyết thông báo một câu, tôi sẽ chịu trách nhiệm về hạnh phúc sau này của Sở Y Phàm, rồi để lại một bóng lưng xinh đẹp, phóng khoáng bước đi.

... Sau đó, ba mẹ anh bắt đầu gây khó khăn cho bọn tôi, bọn tôi luôn vấp phải trắc trở, không ngừng cố gắng vươn lên, phấn đấu trong gian truân, cuối cùng chuyển bại thành thắng, ba mẹ anh trái lại cầu xin bọn tôi ngừng tay, bọn tôi rộng lượng tha thứ cho họ...

Ha ha, đây là kịch ngôn tình.

Trong cuộc sống thật, ba mẹ anh chẳng có thể to sức lớn đến mức giết được chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng có bản lĩnh khiến họ van nài mình. Tình hình thực tế là ba anh từng dọa rằng sẽ đuổi chúng tôi ra khỏi căn nhà kia, sau đó lại phát hiện người đứng tên bất động sản là ba mình, mà ông bà nội anh lại rất thích tôi, bấy giờ đứng ra tuyên bố, từ nay về sau, căn nhà đó để lại cho Sở Y Phàm.

Sau đó mẹ anh hậm hực rời trận đấu. Ba anh vô cùng chán nản: Chưa bán được con đã mất tài sản.

Không ăn được thì đập đổ, ba mẹ anh không chấp nhận tôi, bảo rằng sẽ cắt đứt quan hệ. May mà bọn họ đã bỏ quên Sở Y Phàm lâu lắm rồi, lâu đến nỗi chẳng còn là gì, hơn nữa, Sở Y Phàm đã độc lập về kinh tế, thế nên tôi được độc chiếm Sở Y Phàm.

Sở Y Phàm buồn bã tựa vào vai tôi, nói: “Anh chỉ còn lại em thôi, em phải đối tốt với anh đấy.” Thực ra thì tôi rất vui mừng, nhưng vẫn trưng ra vẻ áy náy mà an ủi anh: “Hứa sẽ chăm lo anh sau này!” Về bi thương của anh lập tức biến mất, tên khốn này lại vờn tôi.

Thoắt cái tôi cũng lên năm tư, trước lúc tốt nghiệp, một con nòng nọc đột phá trùng vây, hạ cánh an toàn, tôi “trúng thưởng” rồi.

Không có hoa tươi, chẳng có nhẫn kim cương, tiền phải tiết kiệm để mỗ. Tôi mang tâm trạng hoang mang rồi bởi mà tốt nghiệp, đổi vai trò... Rồi, chúng tôi vội vã kết hôn.

Sau hai tháng làm phụ nữ công sở, cơ thể xuất hiện triệu chứng muốn sanh non, tôi xin nghỉ dưỡng. Sở Y Phàm bộc lộ hết những phẩm chất tốt đẹp mà một người đàn ông Trung Quốc phải có, vô cùng quan tâm đến tôi, đặt lên đầu sợ ngã, ngâm trong miệng sợ tan, thế là lúc ở nhà đã bám tôi như sam.

Nhà tôi trời đất xoay vần, thường xuyên có tiếng títt títt phát ra, “Chồng, giúp em...” “Chồng, ôm ôm...”... Khỏi phải nghi ngờ, đó là giọng của tôi. Thực tế đã chứng minh rằng không thể quá nuông chiều một con người, người hào khí ngút trời như tôi đây lại bị nuông chiều thành thế này, sau khi da gà bị kích thích mạnh vài lượt, đã hy sinh về vang hết cả.

Một ngày nọ, tôi hoảng hốt hét lên: “Chồng, mau đến đây!”

Sở Y Phàm mang quả đầu đầy bọt lao ra từ phòng tắm: “Sao thế vợ?”

Tôi chỉ cái ti vi: “Anh xem này!”

Ti vi đang chiếu về một vài món châu báu, thuyết minh rằng: “... Theo nghiên cứu, những món bảo vật này thuộc về Hiếu Trang thái hậu, có thể là do cung nữ hoặc thái giám lên lút lấy ra khỏi cung, chôn xuống đất, sau đó vì các nguyên nhân khác nhau mà không thể...”

Sở Y Phàm chẳng hiểu gì cả: “Thế thì có gì phải hoảng hốt?”

Tôi khóc không ra nước mắt: “Đó là đồ em giấu đấy!” Tôi đã quên khuấy đi từ lâu.

Tôi gắng sức hồi tưởng, nhớ lại là vẫn còn vài địa điểm khác, đòi Sở Y Phàm đi đào cùng tôi. Anh cương quyết phản đối, bảo rằng cơ thể tôi không thể chịu được việc nặng nhọc, vả lại chiếm lấy thứ không thuộc về mình sẽ bị trời phạt, có khi kiếp sau sẽ bị biến thành súc vật.

Giờ đây tôi rất tin vào thuyết số mệnh, thoát cái đã bị dọa, đành phải bỏ qua giấc mơ làm giàu. Ôi, tôi phục vụ ở cổ đại nhiều năm đến vậy, lẽ nào không thể nhận một chút thù lao sao?

Vài tháng sau, một sinh mệnh nhỏ cất tiếng khóc chào đời. Đọc qua quyển “Phiên nào nhân sinh” của Trì Lệ chưa? Hỗn loạn y như thế đấy.

Ba mẹ tôi là nước xa không cứu được lửa gần, còn ba mẹ anh ấy hả, nhờ người chẳng bằng tự lo. Tôi chỉ đành từ chức, cuộc sống công sở của tôi đã kết thúc sớm như thế đấy, tôi trở thành một bà nội trợ chuyên nghiệp.

Chăm sóc trẻ sơ sinh rất vất vả, Sở Y Phàm lại đang phải lúc công việc bù đầu, về nhà ngày càng trễ, tất cả việc nhà đều dồn hết cho tôi. Tôi đã bị nuông chiều đến sinh hư, thấy anh phơi phới, mình thì rối bù xấu xí, tâm lý bắt đầu bất ổn.

Đến một ngày, tôi cuối cùng đã lên cơn, vừa khóc vừa hét: “Em học đại học không phải là để làm bà nội trợ cho anh nhé!” Sau đó quăng con cho anh, chạy vào phòng, mỗi một ngả người.

Anh đứng ngoài gõ cửa dỗ dành tôi, sau đó con khóc, tôi lại nghe thấy anh vụng về dỗ dành nó, lắc lắc bình sữa. Tôi tưởng tượng đến cảnh luống cuống tay chân của anh, lòng lại mềm nhũn. Nghĩ lại mình chẳng dễ gì mới phát cáu một lần, dù thế nào cũng phải dọa anh chút đỉnh, tôi bèn ngáp dài, ngủ một giấc rồi hăng nói.

Tôi tỉnh lại, nhìn cột giường chạm trổ hoa văn, trông như Từ Ninh cung. Ấy, nằm mơ rồi.

Đã lâu không làm giai cấp thống trị, giờ vừa lúc đã ghiền. Tôi cao giọng hách dịch: “Người đâu!”

Có người bước đến, là Tô Mạt Nhi, đã lâu không gặp, tôi cười hòa nhã với cô ấy: “Chào!”

Tô Mạt Nhi hoảng hốt, nghi ngờ nhìn tôi: “Thái hoàng thái hậu, Người sao thế?”

Tôi cười cười: “Không sao.”

Tôi xuống giường, cung nữ vội bước đến chải đầu, đến khi chiếc lược vòng ra sau đầu làm đau tôi, tôi thét một tiếng, tiểu cung nữ nọ quỳ xuống đất xin tha. Tôi xoa xoa ót mình, có một vết sẹo to, thâm nhũ: “Sẹo ở đâu ra thế này?”

Tô Mạt Nhi cho người lui xuống cả, bày ra vẻ kiêng kỵ: “Thái hoàng thái hậu, Người quên rồi ư, năm ngoái ngã xuống Trường Thành đấy ạ.”

Té ra tôi lại mơ thấy cảnh sau khi mình quay về ư? Đúng là khéo thật.

Bấy giờ có thái giám thưa: “Hoàng thượng cầu kiến ạ.”

Ấy, Huyền Diệp! “Mau vời nó vào.”

Huyền Diệp bước vào, vô cùng cung kính hành lễ vấn an tôi. Tôi cười híp mắt bảo cậu đứng lên, thân thiết kéo cậu đến gần ngắm kỹ, thế mà cậu lại vô cùng đề phòng nhìn tôi. Cũng đúng, chuyện kia hẳn đã làm tổn thương cậu, giờ hơi rụt rè cũng bình thường thôi.

Xem đi, một giấc mơ mà lại có nội dung lô gíc đến thế.

Huyền Diệp xin ý kiến của tôi với vẻ rất khiêm chế: “Kính mong Hoàng tổ mẫu cân nhắc lại việc triệt phiên(5).”

(5): ý chỉ đến loạn tam phiên do tàn dư cuối đời Minh còn sót lại.

Tôi lo lắng vung tay: “Muốn triệt thì cứ triệt thôi.”

Huyền Diệp trước không tin nổi, sau lại mừng rỡ: “Đa tạ Hoàng tổ mẫu! Nhi thần lập tức sẽ triệu tập đại thần thảo luận chính sự!” Đoạn sai thái giám truyền chỉ, thân chinh đi lên liền(6), đến phòng nghị sự.

(6): xe kéo.

Lại tham gia hội nghị cấp cao.

Đã lâu rồi tôi không được người ta xem trọng như thế, ngắm cảnh tượng một đồng người phản phạt quỳ rạp xuống trước mặt mình rất chi là sung sướng! Suýt chút nữa tôi đã bắt chước lúc tiểu Đặng(7) duyệt binh mà phát tay bảo “Các đồng chí vất vả rồi!”

(7): Đặng Tiểu Bình, một lãnh tụ Đảng cộng sản Trung Quốc.

Cuộc họp thảo luận về vấn đề triệt phiên, nhóm người không tán thành chiếm đa số, bọn họ lại xem tôi như Thiên Lô sai đâu đánh đó, thế là khi tôi bảo cứ tiếp tục triệt phiên, đám người nọ đã nổi ao cả, đập đầu với ta: “Thái hoàng thái hậu, xin hãy nghĩ kỹ lại!”

Tôi trợn mắt lườm: “Ồn ào cái gì! Lẽ nào Hoàng thượng của các người không anh minh?”

Đám người kia hoảng hốt: “Nào có ạ, Hoàng thượng thánh minh!”

Có người rụt rè đưa lời: “Thái hoàng thái hậu, rõ ràng là hôm qua Người vẫn không đồng ý triệt phiên.”

Đó là vì hôm qua tôi chưa nằm mơ.

Tôi nghĩ dù sao đây cũng là mơ, thôi cứ bạo tay một chút, bèn nghiêm mặt lại nói: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước ập vào bờ, ta đã già rồi, Hoàng thượng đang độ sung sức, sau này cứ nghe theo lời Hoàng thượng là được.”

Huyền Diệp vô cùng xúc động: “Hoàng tổ mẫu! Nhi thần sẽ không phụ kỳ vọng của Người.”

Đám đại thần kia lại bộp bộp quỳ xuống: “Thái hoàng thái hậu thánh minh! Hoàng thượng thánh minh!”

Đã ghiền quá! Hình ảnh sóng động, âm thanh rõ ràng, đúng là có cảm giác như thật!

Ầy, ngủ dậy giấc rồi, nên thức dậy đỡ nhọc con thôi.

19. Chương 19: Xuyên Rồi Lại Xuyên

Tôi rời khỏi phòng nghị sự, Huyền Diệp thân thiết đưa tôi hồi cung rồi cho tất cả lui xuống, thấp thỏm nói: “Hoàng tổ mẫu, sau khi triệt phiên có thể sẽ xảy ra chiến tranh, Thượng Chi Tín, Cảnh Tĩnh Trung thì không đáng lo, chỉ có thể lực Ngô Tam Quế quá ư bành trướng, đến lúc ấy thế cục khó mà tránh khỏi rối ren, chỉ e sẽ làm phiền đến cuộc sống an dưỡng của Hoàng tổ mẫu.”

Tôi thờ ơ đáp: “Không sao, đánh đi, dù gì ông ta cũng chẳng đánh nổi cậu.”

Huyền Diệp khó mà tin được: “Hoàng tổ mẫu, Người thực sự tin rằng trăm diệt trừ được Ngô Tam Quế?”

Tôi trả lời với vẻ dĩ-nhiên-là-thế: “Đương nhiên, vừa nghe tên đã biết lão này mang số phận thua thiệt rồi, cậu xem, lão ta phải khom lưng uốn gối lần đầu khi phản bội tiền Minh, lần nữa khi phản bội người Hán, còn thiếu một lần uốn gối cuối, nếu lão lại phản bội cậu, hẳn phải quỳ trước mặt cậu tạ tội thôi. Còn con trai lão ta, Ứng Hùng gì gì ấy, chẳng phải ứng với câu hùng à?(1) Chả làm nên chuyện hay ho gì đâu.”

(1): chơi chữ, Tam Quế phát âm giống với tam quy (tức là uốn gối ba lần), còn Ứng có nghĩa là ứng, Hùng có nghĩa là gấu, câu hùng là gấu chó (hay còn có nghĩa là người vô tích sự), tóm lại là thâm thúy ghê gớm...

Ánh mắt Huyền Diệp chợt lóe sáng, nhìn tôi: “Người là vị Hoàng tổ mẫu kia, Người quay lại rồi!”

Ầy! Thằng nhóc này thông minh thật. Tôi cười gật đầu: “Đúng đấy, sao cậu nhận ra được thế?”

“Hồi nãy trẫm chỉ ngờ ngợ, sau lại nghe Người phân tích tên của phụ tử Ngô thị, trẫm đã chắc chắn.” Huyền Diệp có phần kích động: “Hoàng tổ mẫu, Người sẽ không rời đi nữa chứ?”

Tôi cười đáp: “Không, đến khi tỉnh giấc mộng này thì ta phải trở về!”

Huyền Diệp cuống cuống nói: “Không phải đâu, Hoàng tổ mẫu, đây không phải mơ mà.”

Tôi bật cười thành tiếng: “Sao có thể? Cậu xem, ta véo chân có đau đâu.”

Huyền Diệp cười gượng: “Hoàng tổ mẫu, cái chân Người đang véo là của trẫm.”

Tôi không tin! Tôi véo tay, ngắt chân mình, đau quá! Không phải chứ? Chồng à! Con trai à! Em không muốn rời xa hai người đâu! Tôi ngất...

Lúc tôi tỉnh lại, đây vẫn là Từ Ninh cung, với kinh nghiệm xuyên không của mình, tôi không thể không thừa nhận mình đã xuyên lần nữa.

Tôi vội vàng cho gọi Huyền Diệp, cậu vẫn đang chờ ở gian ngoài, tôi kéo cậu vào phòng riêng, giảng giải: “Huyền Diệp à, cậu biết ta không phải Hoàng tổ mẫu thật mà, cậu mau tìm kỳ nhân dị sĩ đưa ta về đi, cũng là để tiện cho Hoàng tổ mẫu thực sự của cậu về đúng vị trí.”

Huyền Diệp lắc đầu: “Lòng trẫm chỉ biết có mỗi một Hoàng tổ mẫu là Người thôi!” Không phải chứ, bà già kia lại làm việc gì khiến nhân thần cộng phần(2) à?

(2): người thần cùng phần nộ, nôm na là chọc giận tất cả mọi người.

Tôi hấp tấp khuyên: “Việc này hẳn xảy ra hiểu lầm gì rồi, hai người là máu mủ, dù xương có gãy thì thịt vẫn liền, phải cố mà hóa giải chứ. Cậu đưa ta về mau lên!”

Huyền Diệp vô cùng tổn thương đáp: “Lúc ở Trường Thành khi ấy, Người vứt bỏ trẫm mà đi, vị Hoàng tổ mẫu kia quay về bắt đầu can dự vào chính sự, tập hợp cả đám cựu thần nổi dậy, chống đối trẫm trên mọi phương diện. Sau này trẫm mới biết bà ta vốn muốn để Phúc Toàn ca ca kế thừa đế vị.”

“Không đâu, nếu bà ta có ý ấy cũng sẽ chẳng ngốc nghếch mà nói cho cậu biết, hẳn là cậu nghĩ sai rồi. Mà Phúc Toàn là một thằng bé ngoan, cậu đừng làm hại nó!”

Huyền Diệp ôm tay tôi: “Hoàng tổ mẫu, Người ở lại nhé! Ngoại trừ việc chẳng cách nào hóa ra sư phụ Vô Trần, thì điều gì trẫm cũng sẽ đáp ứng Người.”

Tôi sắp khóc rồi: “Không được! Ở thế giới kia, ta đã cưới kiếp sau của Vô Trần, ta không muốn bà già nhà cậu chiếm mất cơ thể kia, ta không muốn bà ta lợi dụng chồng mình đâu! Cậu nhanh chóng nghĩ cách đi!”

Huyền Diệp buông thông tay, khê khàng đáp: “Chẳng phải trẫm không muốn giúp Người, mà là trẫm cũng chả có cách nào.” Sau đó vui vẻ cáo lui, đi xử lý chính sự.

Không được, núi không dời thì nước chuyển dòng, tôi phải tự cứu lấy mình thôi!

Tôi đâm đầu vào tường, đến lúc máu chốt lại bị một “cái” đệm thịt chặn lại, tôi bùm đầu, nó che ngực. Cô bé đáng thương chui từ đâu ra thế này, không sợ bị ép dẹp à?

Tôi không nhụt chí, tìm cơ hội để treo cổ tự tử, rút cuộc dây thừng đứt, rút xuống một “cái” đệm thịt, tôi vượt mông, nó ôm ngực. Lại là con bé nọ, đáng thương thật đấy, sẽ không bị lồm vào chứ?

Tôi lại nghĩ cách khác, đòi đi tắm, chuẩn bị chết đuối trong bồn, chốc lát sau bồn tắm lại bể tan bành, nước chảy đầy đất, chân trượt một cái, con bé kia vừa khéo đệm dưới người tôi, tay tôi lại chống ngay trên ngực nó.

Ồ, đòi núi đồ sộ quá đi thôi! À tôi hiểu rồi, va đập vài lần nên sưng lên ấy mà. Đây là một phát hiện to lớn cho “ngành bơm ngực học”, nếu có thể quay về, tôi phổ biến phương pháp này ột thẩm mỹ viện nào đó, không chừng có thể phát tài nữa ấy chứ.

Cứ thế, tôi thất bại lại thử, thử rồi thất bại, con bé âm hồn kia luôn xuất hiện kịp thời, chắc hẳn nó làm mấy chức vụ tương tự như mật thám đại nội 008(3) nhỉ? Nhác thấy trọng tâm trước sau của nó bị tàn phá

đến mức mất cân bằng mà mình vẫn chẳng làm nên trò trống gì sau N lần thử tự sát, thế là tôi ngoan ngoãn yên phận.

(3): tên một bộ phim.

Trong khoảng thời gian này, Huyền Diệp chắc hẳn rằng tôi không chết nổi, ngày ngày vui vẻ đến thỉnh an sáng tối, cùng tôi dùng thiện, chỉ có ánh mắt nhìn con bé kia ngày càng lộ vẻ khen ngợi.

Con bà nó, tôi ở đây phục dịch khổ sai cho cậu ta, lại còn tặng kèm cho cậu một bộ ngực to, bà nội cậu ta ở kia chắc đang chằm mút chồng tôi, kiếp trước tôi thiếu bao nhiêu tiền của cái gia đình Ái Tân Giác La này thế? Trời ơi, uổng công ông làm trời mà chẳng phân biệt nổi thiện ác trắng đen!

Tôi bi quan, tôi tuyệt vọng, tôi vừa khóc vừa nhớ chồng, từ từ thiếp đi.

Có người đang hôn tôi, kẻ háo sắc nào vậy, đúng là chả có mắt nhìn, người già cả thế này cũng không tha? Tôi trở tay tát một cái, người đó vô cùng tủi thân: “Vợ à, em còn giận hả!”

Giọng nói quen quá! Tôi mở mắt ra, a, chồng! Tôi ôm anh, xúc động đến giàn giụa nước mắt: “Chồng ơi, em cứ nghĩ sẽ không thể gặp lại anh nữa, em nhớ anh lắm! Chồng à!”

Anh rõ ràng không bắt kịp suy nghĩ, “Cục cưng, em sao thế? Mơ thấy ác mộng ư?”

Tôi nhìn xung quanh, đây là căn phòng nhỏ của gia đình, ngắm vẻ ngoài của mình trong con người anh, đúng là tôi. Ôi! Tôi xuyên trở về rồi! Cảm ơn trời đất, cảm tạ Phật Tổ đại từ đại bi, Thượng Đế nhân ái vô biên, Thái Thượng Lão Quân pháp lực cao cường và cả Thánh Ala nhiệt tình chủ động (Muhammad từng nói, Núi không dời đến gần mình, thì mình đi tới chỗ của núi(4).)...

(4): những người theo đạo gọi Muhammad là “sứ giả của Thượng Đế, những người không theo đạo thì xem ông là người sáng lập Islam, câu nói trên do mình dịch thô, nếu có ai theo đạo Hồi thấy sai thì vui lòng báo lại ỳnh, tài học hạn hẹp.

Tôi quơ lấy chiếc di động trên đầu giường xem giờ, lúc này chỉ mới hơn nửa tiếng kể từ khi bọn tôi cãi nhau, đúng thật là có cảm giác một ngày trên trời bằng một năm dưới đất. Lại cảm tạ chư vị thần tiên lần nữa, vì đã không cho bà già Hiếu Trang kia xơ múi được chồng con.

Tôi hôn chồng thật lực, anh ngẩn ngơ một chốc rồi nhiệt tình đáp lại, sau đó tình cảm mãnh liệt tung tóe bốn phía...

Chồng hôn tôi: “Thơm thơm, sao hôm nay em nhiệt tình dữ vậy?”

“Vì em phát hiện ra rằng mình rất yêu anh!” Con người thường mất đi rồi mới biết quý trọng, cũng may ông trời cho tôi thêm một cơ hội, tôi ôm anh thật nồng nàn: “Chồng à, em sẽ chẳng bao giờ cãi nhau với anh nữa.”

Anh cười đáp: “Nếu lần nào cãi xong cũng được đền bù như này, có cãi nữa cũng chả ngại.”

“Tưởng tượng hay nhỉ!” Tôi thoáng véo anh, “Đúng rồi, không phải em đã khóa cửa à? Anh vào bằng cách nào?”

Anh cười gian xảo: “Em không biết trên đời còn có thứ gọi là chìa-khóa-dự-phòng à?”

Bấy giờ con khóc, anh khoác áo, nhẹ nhàng hôn tôi: “Bé cưng tỉnh rồi, anh đi trông nó đây, em ngủ thêm chút nữa đi.”

Tôi mặc quần áo xong bước ra ngoài, anh đang dỗ dành con: “Bé cưng ngoan nào, đừng làm ồn nữa, vừa nãy mẹ con mệt lắm ấy, ẹ ngủ thêm một lát nhé, sau này con phải trở thành một người đàn ông mạnh mẽ như ba này, phải khiến vợ mình hạnh phúc đấy!”

Tôi bước đến đánh anh: “Lộn xộn gì đó, giờ mà giáo dục giới tính có sớm quá không?”

Anh ngẩng đầu cười: “Chính vì nó không hiểu nên anh mới phải nói, đợi tới lúc nó hiểu rồi, anh cũng chỉ biết chui vào hang hóc nào đó mà thâm đắc ý thôi. Sao không ngủ thêm đi?”

Tôi ôm con, trước đây thằng bé mà khóc thì tôi lập tức nhức đầu, giờ lại thấy tiếng khóc của nó như tiếng trời, thằng bé ngủ được mùi quen trên người tôi, dần nín khóc. Chồng ôm lấy chúng tôi, cả gia đình tựa sát vào nhau, căn phòng ngập tràn không khí hạnh phúc.

Hơn mười ngày sau, tôi bị cảm. Chúng tôi không tìm bảo mẫu, chỉ mượn người phục vụ theo giờ, vì ông chồng của tôi không thích người lạ lẫm vãng xung quanh mình. Thế là Sở Y Phàm xin nghỉ phép, làm việc tại nhà, chăm sóc con trai.

Tôi uống thuốc cảm, ngủ một mình trong phòng.

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang ở Từ Ninh cung, bấy giờ tôi không lạc quan một cách mù quáng nữa mà nhéo chân mình ngay, đau! Mẹ nó, sao lại xuyên không nữa rồi? Tôi thầm chửi ông trời năm lần bảy lượt.

Khi ấy, Tô Mạt Nhi nhắc tôi đến Càn Thanh cung thảo luận chính sự. Tôi hỏi giờ giấc, bây giờ đã là cuối năm Khang Hi thứ mười hai, đã nửa năm trôi qua từ lần xuyên cũ.

Tôi đến phòng nghị sự, cả đám người quỳ xuống, tôi chẳng còn thích thú như trước, suy sụp bảo họ đứng lên. Huyền Diệp vô cùng lạnh nhạt với tôi, xem ra quan hệ bà cháu họ vẫn chưa hàn gắn được.

Đề tài thảo luận trong hội nghị lần này là, có cần phải giết Minh Châu hay không?

Hóa ra Ngô Tam Quế đã làm phản, Sách Ngạch Đồ thuộc phái hộ phiên cho rằng nguyên nhân dẫn đến việc ấy là do chính sách triệt phiên, yêu cầu giết những người thuộc nhóm Minh Châu – phe chủ trương triệt phiên để dẹp loạn phản nghịch. Chiều theo thái độ của bọn họ, hãn Hiếu Trang thuộc phe đòi giết Minh Châu rồi, những đôi mắt trông mong đang nhìn tôi.

Huyền Diệp nghiêm khắc bác bỏ lập luận ấy: “Khí thế tam phiên ngày càng lớn mạnh, triệt cũng phản, không triệt cũng phản, thế nên trăm quyết không bắt chước Hán Cảnh Đế giết Tiều Thố dẹp loạn thất quốc đâu.” Khá khen cho thằng nhóc này, có trách nhiệm, không hổ đã được tôi dạy bảo. Lại nói, có thể xem như Minh Châu chính là anh chồng mấy đời của tôi, giờ không bao che nhau thì còn đợi đến bao giờ?

Thế là, tôi vỗ tay ba cái tặng Huyền Diệp, “Giỏi, khi cần ra tay mới ra tay!” Phía dưới sụp đổ cả, phe đòi giết Minh Châu đang chìm trong nỗi khiếp sợ (Họ chẳng ngờ được rằng tôi lâm trận lại bỏ trốn), Huyền Diệp ra lệnh vũ trang chống phản loạn.

Hội nghị kết thúc, Huyền Diệp bừng sáng hai mắt tiến đến dìu tôi, sao lại trước ngạo mạn, sau cung kính thế này?

Đến Từ Ninh cung, Huyền Diệp cho tắt cả lư xuống, đích thân rót trà cho tôi, sau đó vui mừng khắp khởi nói: “Thanh Thanh Hoàng tổ mẫu, tỷ đã trở lại!” Ơc! Xưng hô kiểu gì vậy, cái lỗ tai không phân biệt được giọng mũi của tôi nghe đến ngáy cả rồi. Xem ra thì chức năng nổi da gà của cơ thể này hãy còn bình thường, da gà đồng loạt xếp hàng đứng nghiêm cả.

“Ày! Sao cậu biết ta là Thanh Thanh?” Tôi rất lấy làm lạ, mình chưa từng kể với cậu ta mà.

Huyền Diệp đáp với vẻ hơi buồn: “Trước khi sư phụ Vô Trần qua đời từng gọi tỷ như thế.” Cậu nắm tay tôi, ân hận thốt lên: “Sớm biết vậy, trước đây dù có phải từ bỏ tất cả, trăm cũng sẽ cứu sư phụ. Thanh Thanh Hoàng tổ mẫu, tỷ đừng rời đi nữa nhé!”

Tôi ử rử nói: “Ta còn chả biết sẽ ra sao nữa này?” Sau đó tôi lại hỏi cậu: “Cậu và bà nội vẫn chưa làm hòa à?”

Huyền Diệp bày ra vẻ không vui: “Từ lần tỷ rời đi trước đây, bà ấy tỉnh lại, càng nghi ngờ trăm bỏ bùa bà, càng dốc sức đối đầu với trăm, ngăn cản việc triệt phiên. Thanh Thanh Hoàng tổ mẫu, trăm chỉ mong tỷ đừng đi nữa.”

“Không được đâu, cậu chớ ngăn ta, cũng đừng gọi ta như vậy, nghe kỳ cục ghê.” Tròng mắt đảo một vòng, vẻ gian xảo bốc lên, “Xem ra cậu cũng chẳng yêu thương gì bà nội nhà mình, hay là cứ...” Tôi làm động tác cắt cổ, đừng trách tôi độc ác, người không vì mình, trời chu đất diệt! “Thế thì hai ta đều an lòng. Cậu yên tâm, ta không khiến cậu phải gánh lấy tiếng xấu đâu, chỉ cần cái con bé 008 kia không xuất hiện thì ta có thể đối phó với tất cả những người khác, tuyệt đối sẽ dọn dẹp sạch sẽ hộ cậu.”

Huyền Diệp chưa vội đồng ý, chỉ hỏi tôi: “008 là ai?” Tôi làm động tác uốn lượn một đường cong hùng vĩ trước ngực mình.

Huyền Diệp cười to với vẻ ngằm hiểu: “Thanh Thanh Hoàng tổ mẫu, trăm sẽ không đáp ứng tỷ đâu, cứ yên tâm ở lại nhé!”

Tôi, tôi đắm cậu! Tôi giơ tay lên, song vẫn chẳng có can đảm giáng xuống. Tôi khinh bỉ chính mình, chết còn chẳng sợ, vậy mà lại còn khuất phục cường quyền. Thế là đành gào hai câu, vót vát tỷ sĩ diện “Này thằng nhóc kia, bảo cậu đừng gọi ta như thế mà, có nghe không hử! Với lại, từ lúc nào mà ‘Người’ chuyển thành ‘tỷ’ vậy, có biết cái gì gọi là lễ phép không?”

Huyền Diệp cười to cáo lui.

Sau này, trước mặt tôi, cậu ta ngày càng tùy tiện. Tôi rất đau lòng, chim sẻ khoác lông phượng hoàng cũng chẳng có tác dụng gì, vừa lộ tẩy đã bị người ta kỳ thị ngay.

Một ngày nọ, Nạp Lan Dung Nhược cầu kiến, thưa rằng muốn tạ ơn tôi đã cứu cha mình. Về sau, anh ta bái phỏng tôi ngày càng thường xuyên hơn.

Tôi thấy đáng vẽ của anh ta tựa tựa Vô Trần nên có ấn tượng tốt, lại vì đang nhớ chồng nên cứ nhìn anh ta mà vọng mai chỉ khát(5), thân thiết với anh ta.

(5): trông mai giải khát.

Rất cuộc có một hôm, Huyền Diệp ngáp ngừng hỏi tôi có cảm nghĩ gì về Dung Nhược, tôi mới ngộ ra ý của cậu.

Đệt, cậu làm Hoàng thượng rồi còn định kiêm luôn chức ông mai hử? Cho rằng tôi ăn tạp à, cho dù có cống ai đến cũng không từ chối à! Tôi điên mất thôi! Tôi gào thét! Cuối cùng tôi cũng đã có thể khinh thường cường quyền, tay trái phải và cả hai chân “hỏi thăm” thân thể Huyền Diệp, “Cái lá cây thối rửa chó má nhà cậu, cậu nghĩ ta là cái gì? Hả? Hôm nay ta mà không tương cậu nát thành phân bón, thì ta đảo ngược ba chữ Lâm Tử Thanh lại ngay.”

Huyền Diệp vừa né vừa tránh: “Thanh Thanh, ta sai rồi, tỷ tha cho ta đi!”

Tiếng động quá to, cung nữ thái giám bên ngoài nghe thấy bèn xông vào cứu giá, sau này trong kinh thành lặng lẽ lưu truyền chuyện gia đình bà cháu Hoàng đế thích chơi trò huých tường.

Tôi đã rạch nát lớp mặt nạ cuối cùng trước mặt Huyền Diệp, chuẩn bị chọc giận cậu, khích cậu ta giết bà.

Tôi ngắt cậu, véo cậu, đá cậu... Quả nhiên nhân chi sơ tính bản thiện, có làm Hoàng đế cũng chẳng che giấu được điều này. Huyền Diệp dường như rất vui, giảo lược cả chữ ‘Hoàng tổ mẫu’, cũng chẳng tự xưng là ‘trăm’ nữa, còn tự nhận mình là ‘Tiểu Diệp Tử’, bảo rằng mình cam tâm tình nguyện làm chiếc lá góp vào cánh rừng xanh gì gì đó(6).

(6): Tiểu Diệp Tử là chiếc lá nhỏ, Lâm Tử Thanh là cánh rừng xanh, ừm thì hơi mờ ám...

Xì! Ai quan tâm tới cậu chứ! Tôi ngắt ngắt ngắt, véo véo véo, đá đá đá... Tôi chẳng tin mình không chết nổi!

20. Chương 20: Con Cá Heo Bơi Qua Lượn Lại

Nghe nói cá heo có hai đại não sử dụng luân phiên, thế nên chẳng cần ngủ.

Một ngày nọ sau ba lần xuyên không, tôi tỉnh dậy bởi nụ hôn của chồng, nhận ra mình vẫn đang bị cảm và mình chỉ xuyên mất nửa giờ, tôi ôm chồng nức nở một hồi, suýt nữa khiến anh tưởng tình trạng bệnh xấu đi, định gọi xe cứu thương. Tôi hôn chặn miệng anh, sau đó khó tránh khỏi phải ‘đốt lửa thối cơm’, kết quả là tôi đổ đầy mồ hôi khỏi bệnh, chồng lại ngã xuống thay thế, cũng xem như là có họa cùng chịu.

Từ đó, cứ cách một khoảng thời gian, tôi lại xuyên vào cơ thể Hiếu Trang, qua nửa tháng một tháng quay về, và ở thế giới này, tôi chỉ vừa ngủ xong một giấc. Lần nào cũng được nụ hôn của chồng đánh thức.

Thế là tôi quy định, dù về nhà trễ hay đi làm sớm cỡ nào, dù lúc đó tôi ngủ hay thức, chồng đều phải hôn tôi. Quan trọng nhất là trước khi thân mật phải xác nhận ám hiệu, sau khi tôi gọi anh là ‘Phàm Phàm’ thì mới được bắt đầu, tránh để bà già Hiếu Trang kia đục nước béo cò.

Tuy chồng chẳng hiểu mô tê gì nhưng vẫn vui vẻ làm theo. Tôi không dám kể sự thật cho anh, một là anh bận quá, hai là có nói cũng vô dụng, lại tăng thêm một người lo lắng.

Vài lần đầu xuyên không, tôi vẫn rất hoang mang, sau nắm bắt được quy luật thì lại xem nó như kỳ nghỉ của mình. Trước đây mệt vì việc nhà và con trai, luôn có cảm giác chán chường. Từ sau khi sống một hôn hai xác, mỗi lần về nhà lại đầy ắp nhiệt huyết, thấy việc nhà cũng chẳng mệt đến thế, con trai cũng không rắc rối như vậy, mà với chồng thì càng có vẻ ‘tiểu biệt thắng tân hôn’, khiến anh mê mẩn vài lần, trễ giờ làm việc.

Tôi bắt đầu nhận ra công dụng tuyệt diệu của việc xuyên không này, không dụ dỗ Huyền Diệp giết bà nữa.

Tôi chẳng thích thú gì với việc tra cứu sử nhà Thanh, một là có đọc cũng chẳng nhớ, hai là như xem phim vậy, nếu biết trước kết quả thì mất hay. Tôi chỉ căn cứ vào vài quyển sách về cung đình nhà Thanh mà hiểu biết đôi chút, thuận theo tự nhiên, đến đâu thì đến. Nếu xảy ra vấn đề thì cứ coi như ông trời tự gạt lấy.

Mỗi lần tôi xuyên đến, Huyền Diệp đều chỉ dùng một ánh mắt đã nhận ra, sau này bắt đầu xin tôi ở lại. Tôi bắt chước cậu ta phẩy phẩy tay, tặng kèm một cái nhún vai: “Ta cũng chẳng còn cách nào.” Huyền Diệp rất thất vọng.

Huyền Diệp luôn thân thiết với tôi, cậu vẫn cho rằng nếu không có tôi, cậu không ngồi lên được ngai vàng này. Lại cũng vì tôi xuyên tới xuyên lui mà định hướng chính trị của Hiếu Trang thay đổi thất thường, đám đại thần vốn bám gót bà ta không bắt kịp tình hình, chỉ đành đầu quân vào phe hoàng đế, có vẻ ổn định hơn.

Trước giờ tôi không hứng thú gì với chính trị, và cũng do tôi quấy rối mà bà Hiếu Trang kia không đỡ nổi, buộc lòng phải an phận thủ thường hơn, không gây phiền phức cho Huyền Diệp nữa. Thế là Hiếu Trang dần rút chân ra khỏi vũ đài chính trị, Huyền Diệp nắm hết quyền hành.

Nghĩ lại thì bà Hiếu Trang thật kia đáng thương quá, lúc đầu mạnh mẽ biết bao, là một người phụ nữ có tham vọng biết bao! Chỉ vì tôi xuyên tới lui mãi mà bà ta phí mất biết bao nhiêu ngày, biến thành một người nghi thần nghi quỷ, ngày ngày trốn trong Phật đường thắp hương, cầu Phật phù hộ. Chỉ đến khi tôi xuyên đến mới ra ngoài ngắm ánh sáng, cũng may cho tôi, bà ta không bị thiếu canxi.

Tôi cũng không đếm kỹ mình xuyên bao nhiêu lần, dưới đây dùng chữ cái tiếng Anh thay thế, kể sơ tình hình.

Lần xuyên A, Dận Nhưng vừa ra đời không lâu, vì mẹ của nó (Lan Hi) chết vì khó sinh, Huyền Diệp rất đau lòng nên có vài pha ‘giận chó đánh Dận Nhưng’, cho rằng nó hại chết Lan Hi. Tôi xót cậu bé vừa lọt lòng đã mất mẹ, nó cũng không lớn hơn con trai tôi là mấy, thế là tôi chăm sóc nó thật chu đáo. Bây giờ Huyền Diệp mới quan tâm đến nó. Có một ngày tôi nhờ miệng gọi Dận Nhưng là thái tử, Huyền Diệp nghe xong lại tưởng đấy là mong muốn của tôi, sau lại vì lấy lòng tôi mà lập nó làm thái tử.

Lần B, Huyền Diệp đang muốn lập hậu lần nữa, có hai ứng cử nhân, một là Nạp Lan Minh Tuệ, một là Văn Thúy. Vừa khéo tôi xuyên đến, Huyền Diệp bèn xin ý kiến của tôi. Hai người này đều ổn, nhưng Minh Tuệ là em họ Vô Trần, tốt xấu gì tôi cũng là chị dâu cách một kiếp của nó nên hơi thiên vị tý xíu, thế là chọn Văn Thúy.

Bây giờ Minh Tuệ rất tủi thân, hơi có ý trách móc tôi. Tôi cũng oan mà, chẳng phải chỉ muốn tốt cho nó thôi sao? Huyền Diệp là một cao thủ ‘khắc hậu’, hoàng hậu của cậu ta luôn chết yếu. Đến khi cậu mất, mẹ của Tứ Tứ ‘mẫu đi tử quý’(1), được lập làm hoàng hậu cũng chẳng thoát nổi cái mạng ‘khắc hậu’ kia, lại chết sớm.

(1): mẹ sang nhờ con.

Ày, khó làm người tốt ghê!

Lần C, tôi tìm một bà mẹ nuôi cho Tứ Tứ. Đông Thủy Hàn là hoàng quý phi của Huyền Diệp, cũng là em họ của cậu ta. Có lẽ là do họ hàng gần, cô ta mang thai vài lần đều không giữ được, Huyền Diệp bảo cô chọn một trong số những hoàng tử của phi tần có phẩm cấp thấp hơn để nuôi. Cô ta lại hay nịnh bợ tôi, tôi cũng thuận nước đẩy thuyền mà bảo cô chọn Tứ Tứ.

Tiếc rằng tôi lại toi công, cô ta không có số hưởng phúc. Sau này tôi mới biết cô ta chết vào hôm sau khi được phong làm hoàng hậu, Huyền Diệp đúng là có số ‘khắc hậu’ mà! Lúc đó Hiếu Trang qua đời rồi, nếu không tôi đã ngăn cản.

Song vì vậy mà địa vị của Tứ Tứ cao hơn, được Huyền Diệp đích thân dạy dỗ, trong đám anh em của nó, cũng chỉ có Dận Nhưng có đặc quyền này. Sau này nó có thể ngồi lên ngôi vua, chẳng thể bảo rằng không có công lao cũng tôi được. (Tứ gia đáng nhớ cộng điểm cho tôi)

Lần D, một ngày nọ, Huyền Diệp bảo rằng muốn tặng tôi một bát ngờ lớn, sau đó, tôi thấy lão hòa thượng kia, đúng là bát ngờ lớn thật, câu đầu tiên phọt ra khỏi miệng tôi là: “Ông vẫn chưa chết hả?” Sắc mặt lão ta không dễ nhìn cho lắm, nhưng ngại vì Huyền Diệp đứng cạnh đó nên cũng hành lễ chào tôi một cái.

Tôi nắm bắt cơ hội, hỏi ngay vấn đề mà tôi lẩn quẩn biết bao lần: “Sao tôi vẫn xuyên đến đây thế? Chẳng phải nợ của tôi và Vô Trần đều dời đến kiếp sau rồi ư?”

Lão ta dè chừng Huyền Diệp, lẩn tránh không muốn đáp, cuối cùng Huyền Diệp miễn tội, lão mới tiết lộ sự thật. Tên trọc táo bòn này!

Sau đó tôi được biết, kiếp trước tôi là con của Đồng Ngạc Phi (Ồi người mẹ kiếp trước đáng thương của tôi, nếu biết sớm thì lúc đó tôi đã đối xử với bà tốt hơn một chút), vốn ‘tôi’ phải làm hoàng đế hai mươi năm, sau bị Huyền Diệp cướp ngôi, nhưng do Hiếu Trang nhúng tay vào nên ‘tôi’ chết yếu, lại chuyển kiếp thành tôi.

Huyền Diệp nợ tôi hai mươi năm vinh hoa phú quý. Vốn tôi sẽ được hưởng thụ hết ở lần xuyên đầu tiên, song vì tôi nhảy Trường Thành đạo ấy, trật tự bị thay đổi, thế là bây giờ tôi không ngừng xuyên tới lui, cho đến khi cộng đủ hai mươi năm.

Cũng bởi vậy mà bà già Hiếu Trang kia hồi những hai mươi năm tuổi thọ, lẽ ra năm mươi lăm tuổi đã phải chết, nhưng để làm vật dẫn cho tôi mà được sống đến bảy mươi lăm tuổi, những nỗi sợ mà bà ta đang phải chịu đựng cũng là một phần của sự trừng phạt.

Cái món nợ loạn tòng phèo này, tôi từng là em trai Huyền Diệp, giờ lại trở thành bà nội cậu, cậu từng nhận mình là một chiếc lá trong khu rừng là tôi, vậy rốt cuộc tôi là cái gì của cậu?

Còn nữa, sao ở đây nhiều người thiếu nợ tôi vậy? Tôi có nên cho vay nặng lãi không? Cũng đã thành tay đòi nợ cừ khôi rồi còn gì.

Tôi hỏi tiếp rằng có khi nào Hiếu Trang lại xuyên vào cơ thể tôi không, lão hòa thượng đáp không, hai tháng trước là do bên trên sai sót. Bây giờ tôi mới thả lỏng người. Mẹ nó, có oan không cơ chứ? Những năm tháng tỉnh khô trong treo của tôi ơi! Hu hu... Tôi có thể tố cáo ông trời tội không làm tròn nhiệm vụ không?

Tính ra thì, kiếp trước tôi chết yếu đem lại hạnh phúc cho không ít người đâu: Huyền Diệp từ một tên cướp ngôi thành thiên cổ minh quân; Hiếu Trang sống thọ hơn; Vô Trần và tôi khỏi phải đồng tính luyến ái, bằng không thì ai công ai thụ đây? Ít nhiều gì thì cũng sẽ xấu hổ khi ‘hành sự’ chứ? (BL, GL đừng hiểu lầm, tuy tôi dị tính, nhưng không kì thị đồng tính đâu nhé!)

Sau khi gặp lão hòa thượng, tôi bắt đầu an tâm làm người phi hành thời gian. Ánh mắt nhìn tôi của Huyền Diệp luôn chứa các loại cảm giác phức tạp như áy náy, cảm kích v.v..., ngày càng đối tốt với tôi, có thể nói rằng là trăm thuận nghìn vâng, chỉ trừ việc không chịu gọi tôi là Hoàng tổ mẫu nữa.

Có một ngày, tôi lại đòi quyền lợi của mình, Huyền Diệp đáp một câu: “Tính ra thì, tỷ nên gọi ta là ca ca đây.”

Suýt nữa tôi đã ói ngay tại chỗ cho cậu ta thương thức. Tôi chỏ thẳng vào mặt của Hiếu Trang, hỏi rằng: “Cậu bảo ta, ta trong bộ dáng này, gọi cậu là ca ca? Qe!”

Cậu ta gật đầu tỏ vẻ đương nhiên phải thế: “Kiếp trước của tỷ vốn là đệ đệ ta!”

“Ai là đệ đệ cậu?” Tôi đáp một cái: “Cậu cứ đưa cho ta một bát cháo, để ta tựa vào tường mà húp, sau lại tự xem đồng hồ là được.”

Huyền Diệp chẳng rõ ra làm sao, hỏi tôi: “Có ý gì?”

Tôi tức giận đáp: “Là đệ tiện, vô sỉ, hạ lưu đến cực điểm chứ gì!”(2)

(2): tóm lại đó là một câu chữ ẩn dụ, cũng bởi vì ẩn quá mà mình soi không ra về đầu, chỉ biết về sau “xem đồng hồ” và “đến cực điểm” nó tương ứng với nhau thôi, vì “đến cực điểm” đồng âm với “mấy giờ rồi”.

Huyền Diệp cười ha hả, cười xong đã búi ngùi nói: “Nếu ta và tỷ lớn lên bên nhau, ta chắc chắn sẽ bảo vệ tỷ thật tốt, tuyệt không soán vị như Hư Vân đại sư đã rằng.”

Tôi bĩu môi không tin: “Dù gì cũng là chuyện cũ một đi không trở lại, đương nhiên cậu sẽ vui vẻ buông lời hoa mỹ. Mà cậu không biết câu ‘Quýt mọc ở Hoài Nam là quýt, quýt mọc ở Hoài Bắc là quất’ à? Nếu ta lớn lên giữa chốn thâm cung quỷ quái này, chẳng biết sẽ trở thành dạng người gì nữa. Chúng ta có thể sẽ gọi đệ xưng huynh, cung kính ngoài mặt, sau lưng nhau lại đầy bóng đao ánh kiếm. Cứ nghĩ đến việc cả đời phải trùm mặt nạ mà sống, ôi!” Tôi rùng mình một cái, “Đẹp đi thì hơn, ta thà chết sớm đầu thai sớm.”

Huyền Diệp buồn bã: “Đúng nhỉ, cả đời trùm mặt nạ, chẳng biết ai thật lòng, ai giả dối. Giữa phụ mẫu huynh đệ cũng phải dè chừng sớm hôm, thảo nào người đời thường bảo vô tình nhất là nhà đế vương, chẳng trách tỷ không muốn ở lại.”

Tôi khinh bỉ: “Xùy xùy xùy, thủy tiên chả nở hoa đâu, cậu trùm mặt nạ tôi diễn kịch làm gì(3)? Bây giờ cậu là duy ngã độc tôn, có vô tình cũng là cậu vô tình, ai dám không lấy lòng cậu?”

(3): thủy tiên là tên gọi nhóm cây thân hành cứng, tôi cũng thuộc họ hành, tóm lại, ý của Thanh Thanh là “Không ai cảm động đâu, đừng ra vẻ nữa.” đại loại thế...

Huyền Diệp tủi thân đáp: “Tỷ có lấy lòng ta đâu.”

Tôi lại đáp ột cái: “Ta biết đòi nợ, thích đánh đấm, giỏi gây rắc rối, chỉ chả biết cái gì gọi là lấy lòng. Mau tới hậu cung của cậu mà hưởng thụ sự lấy lòng của đám vợ lớn vợ bé kia đi, bà đây không tiếp, tới nhà Phúc Toàn chơi mặt chược đây!”...

Có điều, cũng do Sở Y Phàm quá nuông chiều, độ trưởng thành của tôi có xu hướng ‘năm nay hai mươi, năm sau mười tám’. Còn Huyền Diệp, bởi địa vị đặc thù vốn có mà lòng dạ ngày càng thâm trầm. Thực ra nếu tôi không khoác cái mặt già nua này thì gọi cậu ta một tiếng ông nội cũng chẳng ngại, e là đến cả ông nội tôi cũng chẳng lão luyện được như cậu.

Tôi cứ vậy xuyên tới xuyên lui, một năm ở hiện đại bằng sáu năm cổ đại, tổng cộng tôi đã ở quá khứ ba năm. Căn cứ vào tỉ số phân chia, có một nửa số ngày còn lại của Hiếu Trang thuộc về tôi, bây giờ tôi vẫn phải ở cổ đại thêm ba năm nữa mới kết nợ với Huyền Diệp được.

Mùa xuân, gia đình ba người của tôi về miền nam. Bấy giờ con trai đã được một tuổi rưỡi. Vì tôi là con gái mà mẹ chẳng thể nào ngóc đầu lên được giữa các bà chị em dâu, giờ thấy con trai tôi thì cứng chết được, mà mấy người anh họ của tôi chỉ có sinh được mỗi con gái thôi (nhà tôi có gen một-bông-hoa à?). Khi ấy mẹ vừa nghỉ hưu, vừa lúc rảnh rang chán chê, thế là mẹ giữ rịt lấy con tôi như giữ huân chương chiến công vậy.

Có lẽ cả tôi và Sở Y Phàm đều là bậc ba mẹ máu lạnh, giả bộ níu kéo một chốc đã bỏ cuộc. Trên chuyến tàu về lại Bắc Kinh, Sở Y Phàm ôm tôi thở ngắn than dài: “Cuối cùng vợ đã là của riêng anh.” Tôi trưng vẻ mặt ‘mẹ hiền’ ra mắng anh hồi lâu, nhưng thực tế thì tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, sau này có thể ngủ thẳng đến lúc tự thức giấc rồi.

Thời gian rảnh nhiều hơn, tôi bắt đầu lo lắng cho sức khỏe trước mắt.

Tuy thân kinh của tôi kiên cường dẻo dai, nhưng thường xuyên đổi nhân cách cũng sẽ để lại di chứng.

Lúc còn dưới quê, ngày ba mươi tết cúng tổ, ba mẹ đang đập đầu thắp nhang, tôi đứng bên cạnh suýt nữa đã buột miệng “Miễn lễ”. Mà người xung quanh cũng bảo tôi hay ra vẻ ta đây, thích hưởng thụ. Tôi tự kiểm điểm lại mình, đúng là vậy thật, cũng tại Sở Y Phàm mở mắt mù quáng nuông chiều và nghe lời tôi.

Còn Huyền Diệp hử, hầy! Tôi chả biết phải nói làm sao nữa?

Lần thứ E xuyên không, tôi và Huyền Diệp dạo ngự hoa viên ngắm mẫu đơn, khéo mắt thoáng thấy một bóng hình. Ủa? Tôi kinh ngạc, ngoắc gọi thám giám hầu hạ, “Đưa cô nương kia đến đây cho ta.”

Lát sau, một cô gái ngây thơ rụt rè đứng trước mặt tôi, cúi người hành lễ: “Thái hoàng thái hậu cát tường.” Tôi nâng cằm cô ta lên, “Cười xem.” Cô ta nặn ra một nụ cười khó coi hơn cả khóc. Không đúng, “Chu môi lên, không, bớt trề một tý, đúng rồi.” Tôi nhòm trên ngó dưới, xét trái duyệt phải. Cô ta bối rối đứng nghiêm tại chỗ, run lập cập.

Tôi bùi ngùi thở dài, phát phát tay, “Thôi, người lui ra đi.”

Tôi chẳng còn tâm trạng ngắm hoa nữa.

— Phân cách —

Viết vài dòng tiết lộ chương sau để dụ dỗ nào. Các bạn đoán xem cô gái ấy là ai?

Bộ truyện này lấy ý tưởng từ Liêu Trai cổ sự (hoặc Duyệt Vi thảo đường bút ký?). Kể rằng có một người hiếm muộn, sau này, thầy bói tiết lộ rằng: “Kiếp trước cậu không nợ ai, cũng chẳng ai nợ cậu, sao mà có con được?”

Thế là mới lòi ra nhiều mối nợ tới vậy. Mà kể ra, kiếp trước chắc Huyền Diệp làm nghề cho vay nặng lãi? Hoặc trước khi chết vẫn ngập ngụa nợ nần? Nên mới có nhiều con tới vậy.

21. Chương 21: Chiếc Hộp Pandora

Tôi chẳng còn tâm trạng ngắm hoa, ủ rũ quay về Từ Ninh cung, Huyền Diệp ù ù cạc cạc theo sau tôi.

Đến Từ Ninh cung, chiếu theo lệ thường mà trong phòng chỉ còn mỗi bọn tôi.

Huyền Diệp hỏi: “Tỷ sao vậy?” (Sau nhiều lần tranh cãi, cả hai bỏ cả kính ngữ.)

Tôi rầu rĩ trườn dài lên bàn, nghĩ mãi không thông: “Biểu cảm hung hãn hơn tẹo thì đấy rõ ràng là gương mặt của ta, môi chu thêm một tẹo thì y hệt miệng của ta rồi.”

Huyền Diệp đứng cạnh chen vào: “Tỷ trông giống như thế?”

Tôi đảo mắt sang nhìn cậu ta: “Giống thế thì sao? Tốt xấu gì vẫn là thanh niên, ít ra cũng đẹp hơn mỹ nhân già ồm.”

Huyền Diệp chìm trong đắm chiêu, còn tôi vẫn tiếp tục trút giận: “Chẳng công bằng chút nào, cái xác ấy rõ ràng là được chuẩn bị riêng cho ta cơ mà, tại sao ta lại không thể xuyên vào đấy?”

Huyền Diệp đứng cạnh thì thào: “Đúng vậy, sao không xuyên vào đấy nhỉ?”

Tôi thấy cậu ta còn rầu rĩ hơn cả mình thì đập một phát, “Ê, ta mới là người trong cuộc, cậu ở ngoài biết gì mà than ngán thở dài chứ?”(1)

(1): nguyên văn: Ta mới là người ăn phải củ cải mặn, cậu chê nhạt chê đậm cái gì?

Huyền Diệp không đáp, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, sau đó bỏ đi.

Chả hiểu ra làm sao!

—

Ở thời hiện đại, công việc của tôi bỗng dưng khởi sắc ngoài dự đoán.

Trong một lần tình cờ, tôi và chồng đến nhà một người bạn chơi, anh chàng ấy là một người thích sưu tầm đồ cổ, hôm ấy anh ta lấy một quyển sổ ra khoe với chúng tôi, bảo rằng đó là bản do chính tay Khang Hy chấp bút. Tôi lật xem, đấy là quyển sổ chúc thọ năm mươi chín tuổi của Hiếu Trang, cũng vào lần đầu tiên tôi xuyên không.

Người xưa thường bảo “làm chín không làm mười”(2), buổi lễ ấy được tổ chức rất linh đình, tôi vẫn nhớ mãi. Sau này có lần chơi mạt chược, tôi lấy quyển sổ này kê chân bàn, Huyền Diệp có vẻ hơi bị sốc.

(2): số chín () đồng âm với lâu dài (), và người ta thường cho rằng 10 là số tròn, là vẹn toàn, là đỉnh điểm, sẽ dễ bị tổn hao, thế nên thường người ta chỉ tổ chức lễ thọ năm 59, 69, 79 tuổi, v.v... cho người già thôi.

Nét chữ được bắt chước rất giống, nội dung cũng không thay đổi gì nhiều, có điều thiếu mất dấu chân bàn, tôi khẳng khái đây là đồ giả, bấy giờ anh bạn kia mới thay đổi sắc mặt, có vẻ không vui. Chồng biết những gì tôi đã trải qua, thế là nghiêng về phe tôi. Kết quả là chúng tôi cụt hứng ra về.

Tôi và chồng thử dài, người có tâm lại bị nhầm là lòng lang dạ sói. Vài ngày sau, anh bạn kia bất thành linh khiêm cung nhận lỗi, bảo rằng mình đã nhờ chuyên gia giám định mới biết đây đúng là đồ giả, đoạn đưa tôi đến gặp vị chuyên gia kia.

Sau đó, họ phát hiện ra rằng tôi rất nhạy với văn kiện thời Khang Hy, phương diện khác thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng tôi lại tinh thông chữ Mãn và chữ Mông, là nguồn lực to lớn cho sự nghiệp nghiên cứu sử nhà Thanh. Thế là, tôi trở thành một nhân viên thuộc phòng nghiên cứu khoa học Thanh sử.

Sở trường của tôi là phân biệt bút tích thật của Khang Hy, bí quyết là sau lần xuyên không nọ, tôi tặng Huyền Diệp một chiếc nhẫn bằng ngọc xanh, bề mặt khắc nổi vài nốt tròn nhỏ theo quy luật, tôi yêu cầu cậu mỗi lần viết xong một thứ gì đó thì phải bôi mực đặc biệt lên, rồi đóng dấu ở bất kỳ chỗ nào. Chẳng biết đây có phải là con dấu chống hàng giả đầu tiên hay không? Những thứ cậu ta viết trước đó cũng đã được tôi lần lượt đóng dấu bổ sung. Mỗi lần, tôi chỉ cần tìm dấu hiệu nọ là đã có thể phân biệt thật giả.

Về phần dấu hiệu đó ra làm sao ấy hử? Đây là bí mật nghề nghiệp, tôi sẽ không tiết lộ.

Sau này, tôi cũng tặng tiểu Tứ một cái nhẫn cùng loại, tiếc rằng nó không quý tôi như Huyền Diệp, nên không làm theo. Vì vậy, mảng công việc của tôi chỉ hạn chế ở thời Khang Hy.

Một ngày nọ, tôi và Thường Ninh quây lại tán gẫu, kể đến đoạn buồn cười, cả hai bò lăn ra rũ rượi.

Bấy giờ, Huyền Diệp đi vào, vừa thấy bộ dạng này của bọn tôi đã nghiêm mặt: “Còn ra thể thống gì?”

Bọn tôi chả rõ đầu cua tai nheo, có làm cái quái gì đâu? Chẳng nhẽ là do tôi nhào lên người Thường Ninh à? Tôi vẫn luôn như thế, từ lúc nó còn nhỏ cho đến giờ mà?

Bên này Huyền Diệp bắt đầu dùng dằng dặt dờ dẫm quở trách Thường Ninh, bảo nó chẳng nên công cán gì, chỉ chơi bởi lêu lổng, vân vân. Tôi đứng cạnh đấy, định nói đỡ vài câu cho Thường Ninh thì ánh mắt hung ác của Huyền Diệp lia đến, tôi lại hèn nhất lùi về.

Khinh bỉ bản thân mình quá đi, tuy tôi quen thói càn rỡ, nhưng nếu Huyền Diệp thực sự ra oai, cảm giác sợ hãi ăn sâu bén rễ trước đây sẽ lại nảy ra. Cái chính là bây giờ tôi chưa muốn chết.

Cuối cùng, Thường Ninh ảo não rời đi. Sau này, nó đã ngộ ra rằng tôi chỉ là một con hổ giấy, đại ca thực sự là một người khác.

Trong phòng chỉ còn tôi và Huyền Diệp. Cậu ta hãy còn phụng phịu, nói: “Tỷ nằm bò lên người nó như thế thì thành cái dáng gì?”

Tôi khó hiểu: “Trước đây chẳng phải thường xuyên vậy à? Thành cái dáng gì? Dáng bà cháu tình thương mến thương chứ gì!”

Cậu ta kiên tiết để thêm một câu: “Tỷ có phải Hoàng tổ mẫu thật sự đâu.”

Cái đệt, cậu không chịu gọi tôi là Hoàng tổ mẫu đã đành, giờ lại muốn xách động người khác là thế nào? Cậu không nể mặt Phật thì cũng phải nể mặt già chứ. Chắc tôi cũng vui vẻ lắm đấy? Tôi đây trẻ đẹp như hoa như ngọc nai lưng ra làm bà nội người ta, nhận lại vài tiếng xưng hô thì đất lắm à?

Tôi nộ khí xung thiên, cậu ta vẫn tiếp tục: “Hành vi của tỷ khác vị Hoàng tổ mẫu kia một trời một vực, không sợ kẻ khác sinh nghi ư?”

Tới bây giờ cậu mới giác ngộ ra chuyện đó hả? Tôi đã thế này năm sáu năm nay, nếu nghi ngờ thì đã nghi ngờ từ lâu rồi.

Tôi bướng bỉnh đáp: “Ai dám nghi ngờ ta? Cái vị Hoàng tử mẫu kia của cậu chui lủi trốn tránh suốt ngày, người mà kẻ khác nhìn thấy đều là ta, có nghi thì cũng phải nghi vị kia. Mà Thường Ninh cũng bảo rồi đấy thôi, ta là vị Hoàng tử mẫu thứ vị nhất trần đời, nó rất thích người như ta!”

Cậu chưa xót than: “Đúng nhỉ, từ nhỏ bọn tỷ đã rất thân với nhau, tỷ cũng rất gần gũi với Phúc Toàn ca, tỷ chỉ giữ khoảng cách với ta thôi.”

Sao cứ như trẻ con bị phát thiếu kẹo vậy?

Tôi thanh minh: “Cũng không thể trách ta được, ai bảo cậu không giống con nít chứ. Cậu hồi nhỏ chán lắm cơ, khiến ta không thể không ra về dạo mạo trước mặt cậu. Cậu chả biết lúc đó ta mệt tới mức nào đâu, đúng là phát ghét mà!”

Tôi thấy Huyền Diệp có vẻ như bị tổn thương sâu sắc, bèn bước đến ôm vai cậu như hai người bạn thân, giọng ngọt như mía lùi cất lên: “Thôi nào cháu ngoan, sau này bà nội sẽ thương con, yêu con nhất, ngoan nhé!” Tôi vỗ về cậu ta như dỗ con mình vậy.

Cậu ta lại giãy ra như phải hủi, tới lượt tôi nhói lòng: “Này! Chính là cái vẻ đáng ghét này đấy! Đúng là khó ưa mà!”

Cậu ta chẳng thèm để ý đến tôi, chạy đi như đang trốn tránh thứ gì đấy. Đồ thần kinh!

Một ngày khác, Huyền Diệp nhờ tôi kể sơ về tương lai của Đại Thanh. Trước đó, tôi thù cậu ta không ỉn tự tử, mãi vẫn không tiết lộ. Sau này, đọc xong một câu chuyện, tôi lại càng không muốn nói.

Tôi hỏi cậu: “Cậu có biết tại sao ta không chịu tiết lộ tương lai không?”

Cậu lắc đầu: “Không biết, bây giờ tỷ muốn nói rồi chứ?”

Tôi đáp: “Ta kể cậu nghe một câu chuyện nhé. Ở một nơi rất xa tồn tại một quốc gia tên là Thebes, quốc vương mãi mà không có con. Sau này có lời tiên tri của thần, rằng ông ta sẽ chết trong tay con trai mình. Thế là con ông ta vừa sinh ra đã bị vứt bỏ .

Rốt cuộc, quốc vương nước láng giềng nhặt được thằng nhóc sơ sinh ấy, ban tên Oedipus rồi giữ lại nuôi. Sau khi Oedipus trưởng thành, cậu cũng nhận được một lời tiên tri, rằng trong tương lai, cậu ta sẽ giết cha cưới mẹ. Oedipus rất sợ hãi, thế là rời nhà đi lang thang.

Trên một con đường nọ, cậu ta nảy sinh mâu thuẫn với một lão già, cuối cùng lão già ấy bị cậu đánh chết. Cậu ta không biết đấy chính là cha thân sinh của mình, quốc vương của Thebes.

Bấy giờ, ngoại thành Thebes xuất hiện một con quái vật nhân sư, tên là Sphinx. Nó thường đưa ra đủ mọi loại câu hỏi để đánh đố cư dân, người đáp sai sẽ bị nó ăn tươi nuốt sống. Kẻ cầm quyền khi ấy ra thông cáo, ai có thể giết quái vật sẽ giành được người vợ góa của quốc vương, cũng sẽ được ngồi lên vương vị.

Oedipus vừa khéo đến Thebes, Sphinx đố cậu một câu: Con gì sáng đi bằng bốn chân, trưa đi bằng hai chân, tối đi bằng ba chân, càng nhiều chân thì tốc độ và sức lực lại càng yếu?

Oedipus thoát cái đã đoán ra ấy là ‘Người’. Sphinx nhục nhã khó kìm, nhảy xuống vách núi mà chết . Thế là, Oedipus cưới mẹ đẻ của mình. Cho đến khi thần linh giáng dịch bệnh xuống Thebes thì bí mật này mới lộ ra. Sau đó vương hậu tự sát, Oedipus chọc mù mắt mình, lang thang khắp nơi cho đến lúc chết.

Bây giờ, cậu hiểu tại sao ta không muốn tiết lộ rồi chứ?”

Huyền Diệp nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng, “Tỷ kể câu chuyện này là có ý gì?”

Tôi nhìn cậu với vẻ vô cùng khinh bỉ: “VẬY mà cũng không hiểu? ẤY là, có vài lời tiên tri thực ra chỉ là một cái bẫy. Như cha của Oedipus đấy, nếu không tin lời tiên tri nọ, để con trai trưởng thành bên mình thì đã không xảy ra việc này. Còn nếu Oedipus không nghe được lời tiên tri kia, không rời khỏi nhà, cũng sẽ chẳng dẫn đến cơ sự ấy. Thế cho nên, có một số việc, biết quá nhiều chưa hẳn là chuyện tốt.”

Huyền Diệp hơi ngẩn ngơ: “À, là vậy ư.”

Thằng nhóc này, sao gần đây lạ lùng thế?

—

Lần xuyên không thứ G hoặc thứ I của tôi, nghe bảo rằng Huyền Diệp chuyên sủng một cô cung nữ tên là Vệ Lâm Lang, vì xuất thân là nô tỳ Tân Giả Khố(3) nên chỉ được phong làm Thường tại(4). (Vệ thường tại, rất thích hợp với việc hầu thiện. No rồi gọi một tiếng “Vị thường tại?” , Lâm Lang thưa “Vâng”, “Được rồi, chúng bay có thể bắt đầu tiêu hóa.”)(5)

(3): Tân Giả Khố là nơi lo liệu khẩu phần ăn, bao gồm người của Tân Giả Khố và người trong cung phạm tội bị đầy tới làm nô bộc.

(4): Thường tại chính lục phẩm, là cấp bậc ấn định thứ nhì dành cho những Tú nữ mới vào cung thông qua cuộc thi Tuyển Tú, cấp bậc này được xưng hô là Tiểu chủ.

(5): Vệ thường tại () và Vị thường tại () đồng âm [wèi cháng zài], về đầu là họ và cấp bậc của Lâm Lang, về sau có nghĩa là “Dạ dày và ruột có ở đây không?”, tóm lại, đây là tác giả chơi chữ thôi...

Lúc xưa chưa từng thấy Huyền Diệp chuyên sủng ai, trước nay cậu ta luôn ban phát tình yêu khắp cả hậu cung. Tôi không dẫn được lòng hiếu kỳ với vị Vệ Lâm Lang kia.

Tôi ngồi giữa Từ Ninh cung, đợi trái chờ phải, mãi mà chả thấy Vệ Lâm Lang đến thỉnh an. Được sủng nên kiêu? Tôi gọi Huyền Diệp đến tỏ vẻ rằng mình không hài lòng, Huyền Diệp lại bênh vực cô ta: “Lâm Lang nhất gan ạ.”

Ý gì đấy? Tôi là quỷ dạ xoa hay cọp cái? Mặt mày tôi đáng ghét lắm à? Tôi từng ngược đãi bà vợ này của cậu ư? Tôi vô cùng bức mình, kiên quyết muốn cô ta đến gặp mình. Nhưng Huyền Diệp – người chưa từng làm trái lời tôi lại tỏ thái độ kỳ lạ, tránh trái né phải, một mực không cho tôi thấy mặt cô ta.

Núi không đến chỗ tôi thì tôi đến gặp núi. Rốt cuộc, Huyền Diệp thế mà lại hạ lệnh cấm vào trước cửa cung cô ả! Tôi bùng nổ! Từ khi nào mà tôi không được người ta hoan nghênh đến thế chứ?

Con chim khách con này dài đuôi rồi, có vợ là quên ngay bà nội mình. Tôi giận dữ tránh móc ở Từ Ninh cung.

Không được, tôi vẫn chưa chấp nhận nổi! Chiếc lá thối tha kia, không ra oai thì cậu lại nghĩ tôi là bánh bao xẹp, có chết tôi cũng phải thấy được cái mặt của cô ả Vệ Lâm Lang kia! Tôi thực sự rất muốn xem rốt cuộc ba đầu sáu mặt của cô ả trông như nào mà có thể khiến cậu mê đắm đến mức này!

Tôi đi tìm Thường Ninh, võ công nó rất tốt. Thế là một ngày nọ, tôi thay đồng phục cung nữ, sai Thường Ninh vác mình nhảy qua tường, núp sau hòn giả sơn.

A, họ ra ngoài, nghỉ chân trong đình rồi, nhưng xa quá nhìn không rõ. Đợi đến khi cung nữ, thái giám được cho lui, Thường Ninh lắc người một cái, cả hai đã đến gần mục tiêu, tôi chỉ có thể rạp người xuống, nín thở ngồi xổm sau lưng bọn họ.

Chỉ nghe chất giọng vô cùng cưng chiều của Huyền Diệp vang lên: “Tiểu Lâm Tử, đừng mãi dè dặt như thế, trầm cho phép nàng can rõ đấy.” Tiểu Lâm Tử? Hừ, có ‘rừng mới’ rồi thì gạt ‘rừng già’ tôi đây sang bên chứ gì? Chiếc lá thối tha trông sắc đổi rừng này! Cậu nghĩ tôi cần cậu lắm ấy? Cứ chờ đấy, có chết tôi cũng phải thu phục cho bằng được cô ả ‘rừng bé con’ này!

Tôi và Thường Ninh “thưởng thức” cảnh Huyền Diệp dùng cái giọng ngầy chết người dụ dỗ Tiểu Lâm Tử làm can, chỉ thiếu điều đưa mặt ra cho cô ả tát hai cái thôi. E rằng con bé chẳng xuống tay nổi, Huyền Diệp bắt đầu có vẻ bức mình. Cái tên tồi tệ này! Người ta nâng niu cậu ta như bảo vật, cậu ta lại muốn làm cỏ rác.

Thường Ninh ở sát bên, hai tay bới đất, nghiêng răng nhin cười, vai run lập cập. Tôi ngắt nó một cái, ra dấu im lặng.

Huyền Diệp thở dài, lại bảo: “Nào, chu miệng lên một tẹo.”

Hả? Sắp diễn cảnh nóng hử? Tôi quên băng cơn tức, men theo cột đình mà bò đến bên cạnh. Thường Ninh cũng ngừng run, theo sát sau lưng.

Tôi ôm cột, nghển cổ lên.

Không có cảnh hôn, tôi vừa khéo ở đối diện cô ta, cô ả thấy ta, trợn tròn đôi mắt ngây thơ pha sợ hãi.

Tôi cũng trợn trừng mắt lên nhìn. Tôi vừa thấy gì vậy? Nổi kinh hoàng bỗng túa ra, tôi không muốn can thiệp vào chuyện này nữa.

Huyền Diệp nhận ra có điều bất thường, ngoái đầu lại, tôi vội vã thối lui, cuộn tròn mình dưới bậc thềm. Thường Ninh thì cười hô hô bước đến.

Tôi ra dấu với Thường Ninh, ý bảo nó đánh lạc hướng Huyền Diệp, nó nháy mắt tỏ vẻ đã hiểu.

Tôi lẩn ra sau lưng Huyền Diệp. Thường Ninh đứng chắn trước mặt Huyền Diệp, hành lễ chào bọn họ.

Tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng của Huyền Diệp: “Nàng vào trong trước đi.” Sau đó lại nghe được giọng tỉnh té dịu dàng cáo lui của con bé kia, âm thanh dần khuất xa.

Huyền Diệp nghiêm khắc hỏi: “Thường Ninh, đệ lại đang quậy phá gì đấy?”

Thường Ninh bắt đầu cợt nhả: “À, thời tiết hôm nay thật đẹp! Ha ha!”

Tôi tiếp tục truân di, hồngбет, vấy bị vướng, tôi thì đang bò vội bò vàng, chỉ nghe “roẹt” một tiếng, lộ mất rồi!

Sau đó, một đôi giày hoa văn rồng xuất hiện trước mắt tôi, tôi quỳ rạp dưới đất, không dám ngẩng đầu. Thiên linh linh, địa linh linh, động đất một trận ngay đi mà! Tách thành cái hố cho tôi chui vào với.

Huyền Diệp nghiêm nghị hỏi: “Người là kẻ nào?”

Thường Ninh vội vàng phản ứng lại, lập tức tiếp lời: “Là người bắt đẽ cho đệ đấy.” Cái thằng ngu này! Giờ là mùa thu, đâu ra đẽ mà bắt?

Quả nhiên, giọng của Huyền Diệp lại càng lạnh lùng hơn: “Rốt cuộc người là ai? Ở đây có mưu đồ gì?”

Tôi kéo cao giọng: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ đang quét đất.”Ặc, sao tôi cũng ngu quá vậy, có ai lại dùng quần áo quét đất chứ?

Sau hồi lâu im lặng, Huyền Diệp bảo Thường Ninh lui ra. Thường Ninh đòi đưa ả nô tỳ là tôi đi theo, Huyền Diệp chẳng ừ hử gì.

Tôi tưởng cậu ta đã ngầm đồng ý, trở mình đứng dậy, đầu vẫn cúi gằm xuống, chuẩn bị rời đi.

Sau đó, bước chân của tôi bị kìm chặt, Huyền Diệp thốt lên bằng giọng vô cùng cung kính: “Hoàng tổ mẫu, xin để nhi thần đích thân đưa Người trở về.”

Thường Ninh tặng cho tôi ánh mắt tự-cầu-phúc-đi rồi cười to chạy mất.

———— Tôi phân ————— Tôi cách ————— Tôi là phân cách —————

Viết thế này có biến thái không? Tôi vừa viết vừa thăm tạ tội với Huyền Diệp và cả Lâm Lang, cô phải chịu thiệt thòi rồi.

Mạch lô gíc là, Huyền Diệp vốn có lẽ chỉ là hơi bị Thanh Thanh thu hút thôi. Đến sau khi thấy được bản thể thật của cô ấy thì hình ảnh của Thanh Thanh đã trở thành 3D, vì vậy mà tình cảm hơi bị biến chất. Nhưng dù gì thì cậu ấy vẫn là người thời xưa, vẫn bị đạo đức trói buộc, nên đành phải uốn nắn Lâm Lang thành vẻ bề ngoài mà cậu muốn.

Lâm Lang sống trong tình huống này, xuất thân lại thấp, thế là hình thành thói quen yếu đuối, mãi không dám can rờ trước mặt vị hoàng đế như trời như đất. Sau cùng Huyền Diệp thất vọng, và Lâm Lang đương nhiên đã bị thất sủng.

22. Chương 22: Đường Như Chẳng Có Gì Xảy Ra Cả?

Cả người lầy lội, tóc tai rũ rượi, tay nhấc nửa vạt váy, giữa ánh mắt kinh ngạc của cung nữ thái giám, tôi bùm kín mặt trở về Từ Ninh cung.

Tôi không ngừng cầu nguyện một cách thành kính, ông trời làm ơn giáng sét đánh chết tôi đi, đưa tôi xuyên về ngay lập tức. Nhưng ông trời lại bịt chặt tai thêm một lần nữa.

Tôi chậm chạp thay quần áo trong phòng, rề rà đi ra. Huyền Diệp thế mà lại đủ kiên nhẫn chờ đợi. Môi cậu ta mím chặt, vẻ mặt như gió mưa sắp kéo đến.

Ánh mắt của tôi thoáng chạm phải ánh mắt cậu ta đã vội vã dời đi, dè dặt đặt nửa móng xuống ghế. Tôi cười gượng: “Cậu vẫn chưa đi à?”

Cậu hỏi tôi bằng giọng đầy tức giận: “Sao tỷ lại đến đây?”

Đúng vậy, sao tôi lại đến đây? Tôi nguyên rửa lòng hiếu kỳ của mình một trăm lẻ một lần, vô cùng hy vọng giờ phút này mình là một con mèo.

Tôi lí nhí: “Lúc ta đi dạo với Thường Ninh ở Ngự Hoa Viên, đột nhiên một cơn gió to thốc tới, cuốn bọn ta đến đây.” Cậu hừ lạnh một tiếng, giọng tôi càng bé hơn, “Ha ha, cậu không tin đúng không? Thông minh đấy! Ta cũng không tin.”

Đôi con ngươi của tôi đảo lia lịa, chỉ không dám nhìn cậu ta, bắt đầu nói nói dối tinh bơ: “Ôi này? Vừa nãy không nhìn rõ, đứa cháu dâu mới của ta tròn méo dài ngắn ra sao nhỉ?”

Cậu lạnh lùng hỏi: “Thực sự không nhìn rõ?”

“Thật mà! Còn thật hơn cả trân châu!” Tôi gật đầu như giã tỏi, cố gắng giành giật lòng tin của cậu ta.

“Ta gọi nàng ấy đến đây cho tỷ ngắm nhé?” Giọng cậu vẫn đều đều.

“Đừng! Thôi bỏ đi thì hơn, cậu lo nghĩ sâu xa, không để ta gặp ắt phải có cái lý của nó.”

Cậu ta không lên tiếng nữa, tôi cũng chả biết nên nói thế nào, đành gục đầu ngồi đó. Cái gì gọi là ‘như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than’? Ấy chính là cảm giác hiện tại của tôi.

Cả phòng tĩnh lặng, giác quan thứ sáu mọc ra vô số râu cảm ứng trong không khí, cảm giác của tôi vô cùng nhạy bén.

Tôi cảm nhận được ánh mắt lạnh te của cậu dán vào người mình, chúng như những mũi tên băng ghim chặt tôi vào ghế. Nửa bên móng vừa tê vừa nhúc, tôi lại không dám nhúc nhích. Đương lúc tôi cho rằng mình sắp hóa thành tượng băng, cậu ta lại nặng nề đứng dậy, nặng nề bước ra ngoài.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, vô cùng hi vọng đây chỉ là một giấc mơ!

Sau đó, bầu không khí giữa bọn tôi rất gượng gạo, bắt đầu tránh mặt nhau.

Lúc trái tim già cỗi sắp không chịu nổi nữa, cuối cùng tôi cũng đã quay về hiện đại. Tôi thở phào một hơi, chẳng muốn xuyên nữa.

Tôi lại bắt đầu nguyên rửa lão trời gian xảo kia. Chả biết ông ta làm việc ở đâu nhờ? Nào có chuyện cưỡng ép người ta đi đòi nợ chứ? Tôi ký đơn bỏ quyền chủ nợ được không vậy?

Tôi không muốn xuyên, tôi không muốn xuyên, tôi không muốn xuyên nữa đâu...

—

Song, dù có bằng lòng hay không, tôi lại đau khổ trở về Từ Ninh cung.

Mọi thứ đều như cũ? Đường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Huyền Diệp chả có chỗ nào bất thường, vẫn vâng lời, bảo sao làm vậy như trước, hơn thế, lúc chẳng có ai cậu ta cũng đã chịu gọi tôi là ‘Hoàng tổ mẫu’, cũng chả quan tâm vài hành động tùy tiện giữa tôi và Thường Ninh nữa.

Tôi vẫn cười nói ha hả, mặc sức làm càn, nhưng chỉ bản thân tôi hiểu rõ, rằng để giữ cái mặt nạ này mà mình đã phải nơm nớp lo sợ đến thế nào, cứ như đang dò bước trên lớp băng mỏng. So ra thì, đeo cái mặt nghiêm túc trong lần xuyên đầu tiên chỉ là trò trẻ con.

Quan hệ giữa chúng tôi lại trở về với khuôn mẫu của lần xuyên thứ nhất, nhìn bề ngoài thì tất cả đều rất yên ả. Chỉ là tôi cứ cảm thấy có mạch nước ngầm đang rục rịch, sơ sẩy một tý sẽ chìm vào tai ương. Thế nên tôi luôn kéo căng thần kinh, chẳng dám lơ lỏng.

Thỉnh thoảng, tôi thoáng thấy ánh mắt chán nản, căm hận, ghét bỏ cùng một loại cảm xúc tôi chẳng muốn biết là gì của cậu ta đang hướng về phía mình. Đến lúc tôi muốn nhìn kỹ, vẻ mặt cậu lại trông như thường ngày, dường như ấy chỉ là ảo giác của tôi. (Dù ánh mắt ấy là thật, tôi cũng sẽ chọn cách giả câm vờ điếc.)

Tôi vẫn xuyên tới xuyên lui thế đấy, chẳng còn cách nào.

Một hôm nọ, tôi vô tình đọc được một mẩu chuyện ngắn: Trước cuộc khởi nghĩa ‘Lý Tự Thành’(1), từng có một tên thầy bói phán rằng chính quyền của ông có thể tồn tại đến tám mươi năm, vậy mà ông ta chỉ ngồi vững trên long ỷ trong chưa đến một tháng. Đọc đường chạy trốn, ông gặp lại tên thầy bói kia, bèn đến chất vấn. Lão ấy bảo, bởi vì lúc làm hoàng đế rồi, ông ta thường xuyên ăn bánh chẻo, mà người ta chỉ ăn bánh chẻo mỗi độ xuân về tết đến. Lý Tự Thành ăn liên tục tám mươi bữa bánh chẻo, thế là mất tám mươi năm giang sơn.

(1): Lý Tự Thành là người lãnh đạo cuộc khởi nghĩa nông dân lật đổ nhà Minh 1644, tự xưng là Đại Thuận hoàng đế, lập ra nước Đại Thuận, làm vua được 43 ngày đã bị quân Mãn Châu tràn vào hất cẳng và tiêu diệt toàn bộ.

Được câu chuyện này gợi ý, khi tôi chẳng thể dừng được việc xuyên đến thời Thanh, tôi bắt đầu hưởng thụ cuộc sống xa hoa ‘gọi hai bàn Mãn Hán Toàn Tịch(2), ăn một ngó một; tậu hai con hãn huyết bảo mã(3), cưới một dất một; đặt hai bộ phượng bào của Thái hậu, khoét một đắp một...’. Chỉ tiếc rằng không thể đưa chồng đến chung vui.

(2): Tiệc triều đình Hán Thanh, ít nhất là phải có 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán, nhiều nhất tổng cộng 320 món, gồm 6 buổi tiệc trong 3 ngày.

(3): được cho là giống ngựa thuần chủng nhất trên thế giới, tiết mồ hôi đỏ như máu.

Huyền Diệp rất bất ngờ bởi việc tôi bỗng dưng trở nên xa xỉ, tôi bảo mình lười đi đi về về, muốn giàu sang gấp hai lần để sớm thanh toán xong nợ nần. Cậu ta buồn bã hỏi tôi: “Người không thích ở lại đây đến thế ư?”

Sau đó chi phí sinh hoạt của tôi bỗng nhiên bị cắt mất phân nửa.

Tôi đập bàn kháng nghị: “Sao ít thức ăn vậy? Cậu có biết ‘cần kiệm thành xa hoa thì dễ, từ xa hoa trở về cần kiệm thì khó’ không? Bây giờ còn chả bằng được tiêu chuẩn bình thường, cậu muốn trả nợ đến kiếp sau à?”

Cậu ta cười lạnh lùng: “Về đến kiếp sau rồi tính tiếp.”

Tôi bỗng nhớ đến những món bảo bối mà mình chôn, chắc tôi có thể đào chúng ra nhỉ? Khỏi sợ trời phạt? Hai mắt tôi biến thành hình “\$\$”, không nhiều lời nữa, cúi đầu và cặm.

Tâm trạng Huyền Diệp bỗng vô cùng vui vẻ, tôi khinh thường cậu ta. Quý kệ kéo, kéo đến tận kiếp sau chẳng phải nợ vẫn là do cậu trả à? Nếu cậu đầu thai thành ăn mày, xem cậu lấy cái gì mà trả tôi đây?

Lúc về đến hiện đại, tôi cảm xéng, giấu Sở Y Phàm đi đào bảo vật.

Tôi khoét đứt 15 rễ hoa, xúc trúng 11 gốc cây, đè nát vô số cỏ, ở ba công viên xuất hiện hơn 28 cái hố.

Tôi bị bắt quả tang ở công viên thứ ba, sau đó bị giải đến chỗ của quản lý công viên một cách mất mặt, đợi Sở Y Phàm đem tiền đến chuộc mình.

Đời tôi có vết như thứ hai – phá hoại công cuộc xanh hoá, lần này là do tôi tự chuốc lấy.

Thu hoạch của tôi là: gồm bể 21 mảnh, được giám định là quá nát, quá vụn, không có giá trị; 8 viên trân châu thủy tinh, hồi đó thấy Tô Mật Nhi vô cùng nâng niu, tôi còn tưởng là thủy tinh cao cấp; 3 đồng Khang Hy thông bảo(4), bị ô-xy hoá nghiêm trọng thành màu xanh gỉ đồng.

(4): tiền xu được đúc vào năm 1713 kỷ niệm sinh nhật vua Khang Hy.

Ngoài ra, tay tôi nổi lên 5 bọng nước; gãy 3 cái xẻng; ngồi taxi 121 đồng; tiền phạt 500 đồng; phí giám định 384 đồng, ấy là đã nhờ vả người quen, được giảm giá năm sáu phần rồi.

Sau đó tôi bị chồng cấm túc chừng hai tháng, được đưa đón mỗi khi đi làm hoặc tan ca, muốn xin 5 đồng cũng phải viết đơn nộp.

Tôi không dám loanh quanh gần ba công viên kia cả nửa năm, tôi sợ họ trao đổi thông tin, hai công viên nợ cũng sẽ đến bắt mình. Đến lúc đó, có lẽ chồng sẽ mua lồng nhốt tôi lại.

Kết luận: Trộm gà không được lại mất cả nắm gạo, một nắm gạo thơm hảo hạng của Thái Lan.

Vì thế, tôi ôm cả mớ thịnh nộ “ra đi lần nữa”. Lá cây thối, cậu không cho tôi xa xỉ thì tôi sẽ cam chịu à? Nay thì cho cậu phá sản nhó! Tức chết cái con quỷ kẻo kéo nhà cậu đi!

Tôi ban vô vắn báu vật hoàng cung cho quần thần, dù sao thì chúng cũng chẳng về tay tôi được. Nếu không phải do nguyên nhân này, báu vật trong Cố Cung Trân Bảo quán(5) hẳn sẽ nhiều hơn đôi chút. Chỉ tại lúc đó tôi phần nộ lắm rồi, chẳng nghĩ được nhiều đến vậy. Vô cùng xin lỗi nhân dân!

Lạ là, cái tên quỷ kẻo kéo kia thế mà lại nhần nhịn, để tôi mặc sức phá phách.

(5): nơi lưu giữ văn vật trong Cố Cung.

Sau này, khi hậu cung của Huyền Diệp được nhồi thêm vô số mỹ nữ, cậu ta lại có đối tượng sủng ái mới, Vệ Lâm Lang biến thành đóa hoa cúc ngày hôm qua. Bấy giờ, tôi mới thực sự thả lỏng mình. Tình yêu của đế vương vốn chẳng bền lâu, có lẽ lúc đó, đầu cậu ta bị úng nước. Tiết trời phương bắc khô hanh, cuối cùng rồi nước cũng bốc hơi cả. Chỉ tiếc cho Vệ Lâm Lang, đối với cô ta, chẳng biết cuộc sống này tốt hay xấu hơn kiếp cung nữ trước kia nữa?

Tôi dẹp trò quấy quả của mình.

Vệ Lâm Lang sinh một đứa con trai, chính là Bát a ca Dân Tự. Thăng bé giống mẹ y như đúc, bởi vậy cũng tựa tựa con trai tôi, tôi rất thích nó.

Tuy tôi lạnh nhạt thờ ơ, nhưng con trai thường không ở bên cạnh mình, tôi vẫn rất nhớ nó. Sau khi Dân Tự ra đời, tôi lập tức “ăn bánh vẽ cho đỡ đói lòng”(7). Hề rồi rồi là tôi ôm thăng bé cưng nựng.

(7): kiểu như ngắm vật để đỡ nhớ người.

Một ngày nọ, tôi đang đùa với nó, Huyền Diệp đến. Cậu ta hỏi: “Dường như Người rất thích thăng nhóc này?”

Tôi không ngẩng đầu lên, vừa tiếp tục nhăn mặt chọc thăng bé, vừa đáp: “Ồ! Nó giống con trai ta quá mà!”

“Người, Người ở đây hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc lắm.”

“Sư phụ Vô Trần tốt với Người không?”

“Ừ, không chỉ tốt, mà còn là tốt vô cùng!”

“Thế à?” Giọng cậu vương nét buồn thương.

Tôi ngẩng đầu, nhìn về mặt mơ hồ ấy. Lại chẳng nén được nặng nề.

Bấy giờ nhũ mẫu của Dân Tự bê bánh sữa về đến, cậu như bừng tỉnh giấc, lấy lại vẻ trấn tĩnh sắc bén. Bầu không khí kỳ lạ trong phòng cũng tiêu tan.

Nhũ mẫu dỗ Dân Tự ăn bánh, Huyền Diệp nhìn nó, vẻ mặt dịu dàng, phảng phất nét dăm chiêu.

Khi Huyền Diệp đi mất, nhũ mẫu vui mừng khắp khối: “Có vẻ Hoàng thượng rất thích tiểu a ca đấy ạ!”

Tôi nhếch miệng ra chiều như đang cười, đầu lại bắt đầu đau. Thầm cân nhắc xem mình có cần tìm cái lò bốc hơi cho cậu ta không.

Theo thông lệ trong Thanh cung, phi tần phẩm cấp thấp không được phép chăm sóc a ca, phải tìm mẹ nuôi cho Dân Tự. Huyền Diệp chỉ định Huệ phi, tức Nạp Lan Minh Tuệ.

Bấy giờ Văn Thúy đã chết từ lâu (mong rằng nó ngủ yên dưới suối vàng, muốn trách thì phải trách Huyền Diệp, là do cậu ta khắc Hoàng hậu, chả liên quan gì đến tôi.), vẫn chưa lập tân hậu, phẩm cấp lớn nhất trong cung chính là Hoàng quý phi Đông Giai thị, tức mẹ nuôi của Tứ Tứ. Huệ phi xếp thứ nhì, song vì sức khỏe của Đông Giai thị không tốt, tất cả thực quyền ở hậu cung nằm trong tay Huệ phi.

Vì thế, Huyền Diệp rất xem trọng Dân Tự, mà Dân Tự cũng chẳng thua kém gì ai, mười bảy tuổi đã được phong bồi lộc. Nếu Hiếu Trang sống đến tận thời Cửu Long Đoạt Dích, với cái tính bênh vực người nhà của tôi, có lẽ lịch sử nhà Thanh sẽ có diện mạo khác. (Phe Tứ Tứ nhớ cảm ơn Hiếu Trang chết vừa khéo, đừng quên cộng điểm cho tôi! Phe Bát Bát nín khóc rồi cũng đừng quên cộng điểm nhé.)

23. Chương 23: Chả Biết Vứt Mặt Đi Đâu

Thái độ của Huyền Diệp tạo áp lực cho tôi, về hiện đại tôi lại thở dài than ngắn. Đáng chết là, có một lần tôi nói mơ khiến Sở Y Phàm đánh hơi được điều gì đó.

Anh ấy lay tôi dậy tra hỏi, đương nhiên tôi nghiêng chặt rằng không hé môi. Dễ gì mà tìm được manh mối ở thời hiện đại chứ, rốt cuộc mọi chuyện cũng phải bỏ ngõ. Nhưng mằm mống nghi ngờ này khiến anh kiểm soát tôi chặt hơn, cuối cùng đi đến kết luận: Tôi có vẻ bất thường.

Trong một lần âu yếm, kẻ đề tiện này chỉ làm một nửa, chờ tôi mơ màng hệt hăng mới bắt đầu hỏi tội. Tôi đắm chìm nam sắc, sớm đã say sưa thì còn biết cái quái gì gọi là cảnh giác nữa. Cuối cùng đành khai chân tướng. Không bàn đến thái độ kỳ lạ của Huyền Diệp, quan trọng là chính tôi cũng đã ngộ ra được vài điều.

Đến cả chồng cũng rất lo lắng, tôi cứ vừa ngủ là anh ấy lại hôn tôi tỉnh lại. Sau một thời gian, tới khi cả hai sắp tiến hóa thành gấu trúc, tôi sụp đổ. Tôi đe dọa Sở Y Phàm, nếu anh còn không để yên, tôi sẽ ở lại cổ đại luôn, không về nữa.

Vừa đúng lúc đó, việc nhờ người dò la đã có kết quả. Chúng tôi tìm được một vị đại sư pháp lực cao cường. Có lẽ nào đây lại là chuyển thế của ông hòa thượng kia không? Lão ta rất khách sáo với Sở Y Phàm nhưng xa cách với tôi, tôi mà lời thôi hỏi han thêm hai ba câu là lại trưng bản mặt hầm hầm ra, cuối cùng, lão mặc định tôi là không khí luôn.

Hỏi hận rồi, lúc trước quyền thế trong tay, sao tôi không dạy dỗ lão già này một trận nhỉ? Giờ lão niết bàn rồi, được hỏa táng rồi, bằng không lúc xuyên đi thì tôi mới có cái để đốt chứ.

Vị đại sư này ba hoa chích chòe rằng mình thấu tỏ tiền căn kiếp trước, nhìn rõ hậu quả đời sau, hỏi Sở Y Phàm: “Đây là số kiếp đã định trước của cô ta, nếu cản trở một cách cưỡng ép thì đoạn duyên kia sẽ tiếp tục đến đời này. Vậy, anh có còn muốn cản chẳng?”

Sở Y Phàm quả quyết gật đầu: “Vẫn đỡ hơn là ngoài tầm tay với.”

Tôi ngồi bên cạnh, phần khởi xen mồm vào: “Thế có phải là một ngày nào đó, ông trời sẽ giáng tiền bạc xuống đầu tôi không?”

Đại sư khinh thường liếc tôi một cái rồi để mặc đấy, sau đó nhìn Sở Y Phàm bằng ánh mắt vô cùng thông cảm. Sở Y Phàm kịp thời kéo tôi vào ngực mình, sợ tôi gây sự mịch lòng người ta, tự chặt đứt đường lùi.

Đại sư tặng tôi một chuỗi ngọc khóa hồn, sau đó, tôi ngừng xuyên không. Cuối cùng đã có thể ngủ ngon rồi.

Thỉnh thoảng nhớ về những ngày khi còn ở cổ đại, tôi không nén nổi đôi chút buồn bã, nhưng tình cảm mập mờ của Huyền Diệp lại khiến tôi hoảng hốt. Thế nên, tuy rằng cứ không từ mà biệt thì hơi vô tình, nhưng sự cũng đã rồi. Chỉ mong họ sống hạnh phúc cả.

Sau một thời gian theo dõi và khẳng định được năng lực của chuỗi ngọc khóa hồn kia, cuối cùng Sở Y Phàm cũng đã yên tâm. Nhưng chẳng bao lâu sau, anh lại bắt đầu căng thẳng, e sợ món nợ kiếp trước sẽ tìm đến tận cửa nhà. Ngày nào cũng thì thầm thổ lộ bên tai tôi, dặn tôi không được tiếp chuyện người lạ.

Tôi phản đối: “Em bị nợ ‘vinh hoa phú quý’ mà, phải để nó tìm tới mới tốt, chỉ có thể thì chúng ta mới có thể giàu lên chứ.”

Sở Y Phàm lại rất lo lắng: “Tiền đến một mình thì tốt thật đấy, sợ là sợ ‘được’ tặng kèm thứ khác. Chẳng phải chúng ta cũng vì nợ nhau nửa mạng mới dây dưa mãi hay sao?” Tôi nhớ đến Huyền Diệp, không khỏi lặng người đi.

Sau này chồng lại mắc phải bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế(1), luôn giám sát tôi ngay khi có thể, chỉ thiếu nước buộc tôi lên thắt lưng thoi. Tôi cũng từng chống đối, cho rằng cứ thế cũng chẳng có tác dụng gì, sẽ có lúc anh đề phòng mấy cũng chẳng xong, anh lại bảo tránh được chút nào hay chút ấy, phải giảm mức rủi ro xuống thấp nhất. Chẳng còn cách nào khác, tôi trở thành phụ kiện của anh(2).

(1): một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

(2): ý là đồ trang trí dính lên thắt lưng ấy.

Mỗi ngày, anh đón tôi đi làm rồi về nhà, khi phải tăng ca thì sẽ gọi điện liên tục, cho đến khi tôi đến tìm anh.

Không lâu sau, tất cả mọi người thuộc phòng làm việc của tôi đã quen với Sở Y Phàm, đặt biệt danh cho anh là ‘chồng ngoan’. Tổ của anh cũng quen mặt tôi, sau lưng đều gọi tôi là ‘vợ hiền’ (tôi lại bắt đầu thực hiện kế hoạch thực nữ). Hai người bọn tôi là ‘kẹo đường’, nghĩa là dính nhau như đường ấy.

Tên chồng này rất được ưu ái trong công ty, cái mác ‘đã có vợ’ cũng chẳng ảnh hưởng gì tới vị thế ‘bạch mã hoàng tử’ của anh. Lần đầu tiên đến công ty bọn họ, cả lũ con gái bất kể già trẻ đều quăng cho tôi ánh mắt sắc như dao. Rõ ràng là có kẻ vẫn chưa chịu thôi, muốn đá tôi xuống ngựa, như hổ rình mồi. Vì thế mà không ít lần tôi nhả nhai Sở Y Phàm, khiến anh nóng nảy, suýt chút đã đến bệnh viện giải phẫu cho xấu đi.

Cho nên, vì để giám sát tình địch mà tôi tình nguyện làm phụ kiện của anh ấy.

Có điều, đàn ông trong công ty anh đều rất thân thiện với tôi, vì tôi đã gạt đi tảng đá chắn đường hái hoa họ bọn họ.

Nhưng, đừng quên trước đây tôi đã từng nói, lời tiên tri là một cái bẫy. Sự thật này đã ứng nghiệm vào trường hợp của tôi, trong hoàn cảnh trên, tôi đã gặp cậu ta. Chỉ là, lúc ấy chúng tôi đều không nhận ra nhau.

Chi nhánh chỗ bọn họ ký được hợp đồng lớn với một công ty Tây Tạng, tổ chức tiệc chúc mừng. Sở Y Phàm là công thần đi đầu, tất nhiên phải có mặt, thế là tôi cũng phải vất vèo theo anh cùng đến tham dự.

Cả nhóm người quây quanh anh vỗ vai bắt tay. Tôi đứng bên cạnh lòng đầy đắc chí, người đàn ông lóa mắt này là của tôi!

Đến khi họ tản ra, Sở Y Phàm ôm tôi, tôi tiểu nhân đắc chí hỏi anh: “Chồng à, chúng ta có được xem là đôi vợ chồng thành đạt – hạnh phúc, khiến người người ghen tỵ không?”

Sở Y Phàm yêu chiều nhéo mũi tôi, cười đáp: “Ừ đúng đó, cục cưng của anh!”

Tôi hếch cằm lên đầy kiêu ngạo, tay cầm ly sâm-panh, cạn ly rồi nốc một ngụm lớn. Đang nuốt vào, bỗng nghe thấy có tiếng người cười khẽ, về mặt Sở Y Phàm nghiêm túc hẳn lên: “Chào Kim tổng!”

Sau đó có một bàn tay chìa đến trước mặt tôi, “Xin chào, tôi là Kim Diệp...”

“Phụt!” Ngụm rượu sâm-panh chưa kịp vào bụng tôi đã tười thẳng lên bộ âu phục của anh ta, về tười cười cứng ngắc trên gương mặt ấy.

Tôi vừa liên tục xin lỗi, vừa luống cuống tay chân cầm khăn giấy lau cho anh ta, Sở Y Phàm hơi lúng túng. Người nọ cũng là dạng có phong độ, sắc mặt khôi phục ngay lập tức, nói: “Không sao, tôi vào nhà vệ sinh xử lý một chút.”

Đợi người nọ rời đi rồi, Sở Y Phàm trách tôi: “Sao em lại thế chứ?”

Tôi áy náy đáp: “Xin lỗi, tên của anh ta buồn cười quá mà.”

Sở Y Phàm giận dữ nhéo lỗ tai tôi: “Chẳng phải hoa mỹ lắm ư? Người ta là Kim của ‘kim sắc’, Diệp nhật hoa(3), em nghĩ đi đâu vậy?”

(3): Kim là màu vàng, Diệp được ghép lại từ nhật () và hoa ().

Tôi xoa lỗ tai, thầm nói trong lòng, ai bảo anh lúc nào cũng gọi Kim tổng dài Kim tổng ngắn mà chả bao giờ gọi thẳng tên ra, làm em không có thời gian thích ứng. Nhưng cái tên này đúng là khiến người ta dễ hiểu lắm mà(4).

(4): đầu óc kém, mình không hiểu ý của tác giả cho lắm.

Đây là lần gặp đầu tiên đầy khó xử của chúng tôi.

—

Một ngày nọ, tôi và đồng nghiệp xin nghỉ đi dạo phố, tôi vừa ý một bộ váy áo trông rất đặc biệt. Bộ váy cứ như được may theo đúng vóc dáng của tôi, quả là khiến người phụ nữ ngoan hiền tôi đây toát lên vẻ quyến rũ tột cùng. Tôi kích động mua ngay, sau khi mặc vào còn phối với tất da đen và một đôi cao gót. Lại đến thẩm mỹ viện làm tóc, trang điểm. Một cô gái xinh đẹp quyến rũ vừa mới ra lò.

Tôi cực kỳ phấn khích lái xe đến công ty Sở Y Phàm, chuẩn bị gây bất ngờ cho anh. Chẳng ngờ anh lại ra ngoài làm việc, nửa tiếng sau mới về. Tôi chỉ đành chờ ở văn phòng.

Tôi ngồi vào ghế anh ấy, chán đến xoay trái lắc phải. Chân bắt cần va vào góc ngăn kéo bàn, tất xước một đường thật mảnh, rất bắt mắt. Tôi thầm rửa xui xẻo, chỉ số quyến rũ đã giảm ít nhất năm phần.

Tôi thay đôi tất cũ vào, may mà mình không vứt đi. Vừa xong một chiếc, đang định thay tiếp bên còn lại thì có người gõ cửa, tôi thuận miệng đáp một câu “Mời vào!” Người nọ đẩy cửa ra. Tôi cuống quýt bỏ chân xuống, tười cười đón khách.

Là anh ta, người có cái tên lạ lùng kia. Tôi vừa vội vã trưng ra nụ cười lấy lòng: “Chào Kim tổng ạ!” vừa lễ phép đứng dậy, bấy giờ mới phát hiện chả biết một chiếc guốc biến đâu mất rồi. Tôi đứng trên một chiếc guốc còn lại, cố gắng giữ thăng bằng.

Anh ta vừa trông thấy tôi thì sững người, sau khi nhận ra tôi mới ngỏ lời: “Chào cô, Sở Y Phàm không có ở đây sao?”

Tôi đáp: “À, vài phút nữa anh ấy về rồi.”

Anh ta lịch sự hỏi: “Tôi ở đây chờ anh ta được không?”

“Tất nhiên!” Tất nhiên là không, nhưng đây là công ty anh, tôi dám nói gì?

Tôi giữ nụ cười trên mặt: “Mời ngồi! Uống trà hay nước ạ?” Vừa dứt lời tôi đã hối hận, nếu rót nước thì tôi phải rời khỏi bàn, tôi nên mang giày hay đi chân không qua đây? Mà tôi còn mang đôi tất không cùng màu, một dài một ngắn nữa chứ.

Bấy giờ câu trả lời của anh ta rất hợp ý tôi, “Không cần đâu, cảm ơn nhé!”

Tôi nhanh chóng theo lời ngồi xuống, cử động mắt cá chân.

Anh ta lại hơi ngần ra, chắc là không ngờ tôi sẽ chẳng đem gì ra thật. Tôi cũng bó tay rồi, thất lễ còn hơn mất mặt.

Tình huống bây giờ rất kỳ cục, tôi là người ngoài lại đóng vai trò chủ nhân; anh ta là tổng giám đốc công ty lại đóng vai khách ngay tại địa bàn của mình.

Sau đó hai người lại bắt đầu tìm chuyện để nói, chủ yếu là anh ta hỏi tôi đáp, cũng chẳng có gì ngoài mấy câu như tôi đang làm việc ở đâu, hôm nay trời đẹp,... vô thưởng vô phạt.

Trong lúc trò chuyện, tôi thò chân vào gầm bàn mò chiếc guốc còn lại, cuối cùng tìm thấy nó sâu tít bên trong. Tôi với chân nhưng không tới, với thêm lần nữa, vẫn không tới. Quỷ thật, tự dừng khi không mua cái bàn sâu như thế làm gì?

Nhân lúc anh ta đang tỏ ra hứng thú với cách bài trí tường, tôi chống tay vào ghế, nhích mông lên, ưỡn người ra với, tới rồi. Đường lúc vui vẻ, người đang thưởng thức bức tường chợt ngoái đầu lại: “Tác phẩm điêu khắc này...” dọa tôi thót tim, tay hẫng một cái, nửa người còn đang ghé vào ghế trượt cả ra ngoài.

Tôi ngồi bịch một tiếng xuống đất, cảm giác đau đớn truyền đến từ xương cụt, không khỏi thở hắt ra. Vị Kim tổng nọ vội bước đến hỏi: “Sao rồi? Cần tôi giúp gì không?”

Tôi nghiêng răng lắc đầu, “Không sao.” Tôi cố gắng đứng lên, nhưng không nổi.

Người nọ buông một câu “Thất lễ rồi!”, sau đó hai tay xốc nách, lôi tôi từ dưới bàn lên, đặt ngồi xuống ghế.

Vừa ngồi vào ghế, tôi lập tức nhảy vọt dậy, che mông tựa vào bàn. Má ơi! Đau quá đi!

Đến khi cơn đau vơi đi, tôi chợt nhớ đến vấn đề thể diện, ngoái đầu mới thấy người nọ đang nhìn xuống dưới bằng ánh mắt kỳ lạ. Tôi nhìn theo anh ta, phát hiện ra anh ta đang nhìn chân mình. Á! Anh ta thấy đôi tất hai màu của tôi rồi, thôi chết đi cho xong!

Bấy giờ, Sở Y Phàm đã quay về, thấy cục diện lạ lùng này thì hỏi: “Chuyện gì thế?”

Sao giờ anh mới về chứ? Tôi tủi thân gọi “Chồng ơi!”, rốt cuộc cũng chảy nước mắt, chẳng biết là nước mắt xấu hổ hay đau đớn nữa.

Chồng muốn đưa tôi đến bệnh viện, tôi vừa tựa bàn khóc nức nở, vừa buông tay trái vẫn đang gồng chặt, “Hu hu... chồng ơi, anh thay tất dùm em trước đã. Huhu...”

Tôi được chồng bế ra ngoài với tư thế kỳ lạ, vì mông tôi đau chết đi được. Vị Kim tổng nọ xung phong lái xe đưa chúng tôi đến bệnh viện.

Tôi ngồi đằng sau tựa vào đùi chồng, giấu mặt vào ngực anh, không ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn chảy miết.

Đến bệnh viện, sau một loạt kiểm tra xấu hổ, tôi được kết luận nứt xương cụt, là cái đoạn xương vẫn chưa tiêu biến hoàn toàn khi khởi tiến hóa thành người dơi.

Trời ơi, ông ác quá đi! Tôi chỉ cười giấu cái tên của anh ta thôi mà, ông lại chặt đuôi tôi!

Trong khi bác sĩ đang kiểm tra, chồng hóa giải cái vẻ chìm trong nước mắt của tôi, chẳng trách lúc này ai cũng dòm tôi với ánh mắt khác thường. Lần này đúng là mất mặt đến tận đầu tận đuôi rồi! Tôi xui quá thể! Chưa “yêu” đã thành “quái”(4), thê thảm đi quá thôi! Huhu...

(4): ý là chưa kịp tỏ vẻ yêu kiều đã thành quái nhân.

Y tá bó thuốc cho tôi, bây giờ mới bớt đau.

Sở Y Phàm nghe kỹ lời dặn của bác sĩ, lấy thuốc xong, bế tôi ra khỏi bệnh viện. Người kia vẫn còn ở đấy, đăng ký đóng phí cho tôi, sau cùng lại đưa chúng tôi về.

Tôi vẫn vùi mặt vào lòng chồng, không khóc nữa nhưng vẫn chẳng chịu ngẩng đầu lên.

Xe đến dưới nhà, Sở Y Phàm tỏ ý cảm ơn anh ta. Mặt tôi vui mãi trên vai chồng, xấu hổ khó mà cầm được: “Xin anh quên mặt tôi đi.”

Đây là lần gặp lại còn ngượng ngùng hơn giữa chúng tôi.

Thế là vui mừng thành sợ hãi, sau khi diễn xong trò hề, tôi lại sống cuộc sống áo đến giờ tay, cơm tới há mồm. Nhưng lần trước ưỡn bụng ra, vênh váo nghênh ngang lòng vòng trong nhà; lần này lại gập lưng xuống, đỡ mông lết tới lết lui.

Ngày nào cũng chỉ có thể nằm ngủ sấp hoặc nghiêng, sáng thì tựa sô pha xem ti vi, đồi núi chẳng mấy lời lôm của tôi có xu hướng đồng bằng hóa.

Sau đó, một ngày nọ, Sở Y Phàm đem một cái lớp xe về nhà, bảo là quà tạ lỗi của Kim tổng.

Lớp xe căng đầy, cuối cùng tôi đã có thể ngồi xuống. Với sự chân thành của anh ta, tôi cũng sấp tha thứ 10% cho cái tội hù dọa kia rồi.

24. Chương 24: Một Màn “kinh Hãi”

Tôi không chịu đến công ty của chồng trong một thời gian dài. Chồng cứ đổ dành là chẳng sao hết, người ta đâu biết tôi bị thương chỗ nào, Kim tổng không kể lung tung đâu, còn anh thì càng không tiết lộ. Nhưng hôm đó có rất nhiều người thấy tôi được bế ra ngoài bằng tư thế kỳ lạ, vậy là đủ mất mặt rồi. Thế nên sống chết gì tôi cũng không đi.

Cho đến khi xảy ra một chuyện khác thu hút ánh mắt của mọi người, tôi mới âm thầm tái xuất hiện trong công ty anh. Hội phụ nữ đoán rằng giữa tôi và chồng nảy sinh mâu thuẫn, tưởng mình sắp có cơ hội chen chân vào lập tức thất vọng. Tôi phải cố gắng đứng thẳng lưng giữa rừng ánh mắt như mưa bom bão đạn của họ, đúng là chả dễ mấy, dù gì tôi cũng khom người cong lưng cả tháng rồi mà!

Người dời ánh mắt mọi người đi giúp tôi chính là anh trai của Kim tổng, Kim phó tổng.

Tôi bị thương được nửa tháng, người tình cũ của Kim phó tổng tìm tới công ty, lại đụng độ người tình đương nhiệm, hai cô nàng bắt đầu vùng tay đá chân. Chuyện này trở thành đề tài chiếm thứ hạng đầu trong “bảng bất quái” của công ty, đương nhiên chả ai thèm để ý đến chuyện vợ của một vị chủ nhiệm nho nhỏ được bế ra ngoài bằng tư thế gì nữa.

Kể ra thì, điều kiện của vị Kim tổng nọ hoàn hảo lắm. Là loại người có gia thế, công ty này trực thuộc tập đoàn của gia đình anh ta cơ mà. Năng lực cũng rất cừ, nghe bảo anh ta là người thừa kế được gia đình lựa chọn. Mà ngoài lại cực đẹp (chỉ kém chồng tôi một tý xíu thôi), trên ba mươi, vừa đúng vào độ tuổi cường tráng của nam giới. Rồi cả bằng cấp cao, tốt nghiệp thạc sĩ Harvard. Phong độ tốt, dù đối diện mình là người thương hay ghét, anh ta vẫn giữ được dáng vẻ lễ độ nho nhã. Chỉ có điều sự lễ độ của anh hơi xa cách, không ai có thể đến gần hoặc đoán được suy nghĩ thật sự của anh ta. Anh ta được tặng biệt danh ‘Cool tổng không phải núi băng’.

Có lúc tinh tú quá chói mắt, nên chỉ có thể ngưỡng vọng. Giống như khi bảo bạn chọn giữa sao trên trời và nhẫn kim cương trong tủ kính, chắc hẳn rằng phần lớn phụ nữ sẽ chọn nhẫn kim cương, đã là người thì phải sống thật một tý.

Nghe nói vợ chưa cưới của Kim tổng là bạn học cùng trường Harvard, đẹp như tiên nữ, gia thế hiển hách. So ra thì một cô nhân viên theo ca có vẻ ngoài bình thường như tôi dễ xử lý hơn. (Tôi không nằm trong biên chế của viện khoa học, việc truyền chuyển giấy chứng nhận này nọ phức tạp quá, nên tôi cứ làm việc theo ca cho xong.)

Thế nên, trên bảng bạch mã hoàng tử của một công ty có phụ nữ chiếm đa số này, Kim tổng đành phải xếp dưới Sở Y Phàm.

Từng có người lấy lý do đề phòng tài liệu cơ mật của công ty bị lộ ra ngoài để cấm tôi vào công ty chồng, chẳng biết Sở Y Phàm nói gì với Kim tổng mà tôi vẫn chẳng vấp phải trở ngại nào khi lưu thông.

Sau này, tôi thỉnh thoảng bắt gặp Kim tổng. Anh ta làm việc rất nghiêm túc, có chuyện cần thì chẳng bao giờ ngồi khờ khạo trong văn phòng tổng giám đốc hẹn nhân viên lên cả, mà đích thân xuống tận khâu giải quyết. Mọi người rất nể anh ta.

Tôi cố gắng tránh việc đụng độ trực tiếp với anh ta, nếu chẳng thể không đụng thì gật đầu chào một tiếng. Tôi vẫn rất xấu hổ, nhưng thấy vẻ mặt anh ta vẫn bình thường như đã quên chuyện dáo dạt, đương nhiên tôi chẳng ngu mà trưng cái vẻ ngượng ngùng kia để nhắc anh ta nhớ, cũng cố gắng làm bộ tự nhiên. Một thời gian sau, tôi dần quen với chuyện này, tất cả đều bình thường trở lại.

—

Một ngày cuối tuần nọ, chồng phải tăng ca, bà vợ rồi rồi tôi đây mua một phần KFC gia đình đến công ty anh. Đến đó thì thấy mọi người đều đã dùng bữa, là do một vị trợ lý phòng ban của họ tổ chức sinh nhật trong công ty.

Cô trợ lý này tên Hồ Lệ, người cũng như tên, vẻ ngoài trông như một con hồ ly tinh, luôn nghĩ cách chen chân vào gia đình tôi. Mỗi ngày đều bày ra cái vẻ mình ‘lên được phòng khách, xuống được phòng bếp’ trước mặt tôi, ý bảo tôi phải tự biết nhục đi. Tôi chẳng thừa hơi quan tâm cô ả.

Cô ta thấy tôi đem thức ăn sẵn đến thì giọng mỉa mai: “Sao trước giờ chưa thấy Lâm tiểu thư nấu cơm tình nhân bao giờ vậy?”

Cơm tình nhân mà tôi nấu á, đưa ra thì chắc tôi bị chửi là đàn bà lòng dạ ác độc quá. Sau lần đầu tiên ăn cơm tôi nấu rồi bệnh ba ngày, chồng liền cương quyết cấm tôi đến gần bếp.

Tôi vẫn chưa nghĩ ra nên đáp trả cô ả thế nào, chồng lại làm bộ đáng thương, trả lời thay tôi: “Cô ấy đây hử, chỉ biết nấu đồ giảm béo thôi, ăn vào đảm bảo tôi sẽ gầy mất một vòng.”

Mọi người cười ồ lên, Hồ Lệ thương cảm nói: “Ấy dà Lâm tiểu thư ôi, chị vậy là không đúng rồi, anh Y Phàm cực khổ cả một ngày, về tới nhà vẫn chẳng được chăm sóc đúng cách, đúng là đáng thương mà!”

Đệt! Y Phàm là từ để xưng gọi à? Dù có ‘đáng’ thì cũng chẳng đến lượt xưng phải ‘thương’ đâu! Gọi chị là Lâm tiểu thư, thì cái danh “bà Sở” chắc thừa phần cho xưng quá? Hừ, nếu không phải do chị đang cố làm thực nữ, thì xưng đã được ném ngón đòn đá hồ ly của chị rồi!

Tôi giả bộ quần lên người Sở Y Phàm như một nhánh tầm gửi, nũng nịu hỏi: “Chồng chị là người đàn ông tốt trời ban, anh ấy cứ thích chị ỷ lại mình đấy. Chồng ơi, em nói đúng không?”

Sở Y Phàm ôm lấy tôi đầy vẻ phụ họa, nũng nịu chân thành đáp: “Không sai, cục cưng ạ! Em là gánh nặng hạnh phúc nhất của đời anh.” Qe!

Người xung quanh bắt đầu trêu đùa, bảo chúng tôi biểu hiện thử xem. Tôi ghen hòng, Sở Y Phàm trước giờ mặt dày lắm, có hời là tuyệt đối không buông, thế là chúng tôi hôn nhau trước đám đông. Từ khoe mắt để hở của mình, tôi thấy mặt của con hồ ly kia đỏ bừng lên rồi. Tôi thầm cười lạnh.

Từ đó về sau, Lâm Đại Ngọc trong công ty anh bắt đầu nhiều hơn. Danh tiếng “ký sinh trùng” của tôi thành hiện thực, bọn đàn bà muốn cứu vớt đời Sở Y Phàm cũng tăng mạnh(1).

(1): ý nói là trong công ty mọc lên nhiều “bà” ra về tiếc hận thay cho bạn Sở.

—

Lại vào một buổi cuối tuần khác, Sở Y Phàm lại tăng ca, gọi điện liên tục giục tôi đến công ty. Vì bảo vệ cổng đã quen mặt tôi từ lâu nên tôi cứ thế mà bước thẳng vào.

Vừa vào đến, thấy vài người ghé vào cửa phòng Sở Y Phàm như đang nhìn trộm, thì thoáng còn cười thầm. Xảy ra chuyện gì thế? Sao cứ đến lúc tăng ca là mấy người này lại chẳng có tỵ nào nghiêm chỉnh như bình thường, mấy hành động rình mò thế kia mà còn làm được à.

Tôi khe khẽ bước tới, vỗ vai người đang chiếm vị trí tốt nhất. Anh ta ngoái đầu nhìn, thoát cái đã biến sắc, tôi “suyt” một tiếng, đưa tay ra hiệu.

Tôi bầu vào khe cửa ngó vào, mẹ nó, con hồ ly kia đang quỳn rũ chồng tôi!

Ả ta mặc một bộ đồ bó sát cổ trễ, sóng lớn nhấp nhô cứ thế mà tràn về phía ông xã tôi. Anh cũng chẳng chịu khuất phục mà tránh né lung tung, cau mày nói: “Hồ tiểu thư, xin hãy tự trọng, tôi đã có vợ rồi.”

Con hồ ly tinh kia sống chết gì vẫn cuốn chặt lấy: “Em có gì không bằng nó chứ? Con ăn bám đó có gì hay...”

Sở Y Phàm tức giận ngắt lời ả: “Mong cô đừng tùy tiện phê bình vợ tôi. Hồ tiểu thư, nếu cô không dừng lại, thì đừng trách tôi không giữ thể diện cho.” Giữ thể diện gì? Sao còn chưa tát bay nó ra đi!

Tôi đang điên lên, nào biết trong phòng có biến, con hồ ly kia bỗng dưng nhào tới, oái! Chạm vào rồi! Bên tai tôi vang lên tiếng hít vào. Tuy Sở Y Phàm tránh không chạm nhưng môi của ả ta cũng đã chạm vào má anh, để lại một vệt môi son trên áo sơ mi. Sở Y Phàm đẩy ả ra ngay lập tức.

Tôi điên lên rồi! Vừa muốn tung cửa vào bảo vệ lãnh thổ thì có người đứng đằng sau lên tiếng hỏi: “Các người đang làm gì vậy?”

Mọi người ngoái đầu nhìn, thấy là Kim tổng thì tản ra ngay. Có người bấy giờ mới nhìn thấy tôi, “á” lên một tiếng rồi về vị trí.

Lúc này, người trong phòng nghe thấy tiếng động, bèn mở cửa bước ra.

Sở Y Phàm thấy tôi thì vội vã chạy đến: “Thanh Thanh, em đừng hiểu lầm!”

Con hồ ly kia thấy tôi mà lại chẳng lộ nửa phần xấu hổ, lại lườm tôi khiêu khích, hừ một tiếng rồi rời đi.

Tiểu vũ trụ của tôi bùng nổ rồi! Những người đang ngồi trong phòng ngày hôm nay có số hưởng đấy, các người sắp trở thành tốp người thứ hai sau Sở Y Phàm chứng kiến tôi thay đổi sắc mặt.

“Đứng đó!” Tôi chặn trước mặt ả ta, chòng ghẹo nói gì đó, tôi trừng mắt, “Câm mồm! Nép qua một bên.” Anh ngoan ngoãn đứng ngay sau lưng tôi.

Tôi siết vết son môi trên áo chồng, “Cưng làm hư đồ người ta thì không cần đền à? Cái áo này 1000 đồng, trả đây cho chị!”

Ả ta đỏ mặt: “Cô, cô bắt chẹt người ta.”

Bấy giờ, vị Kim tổng đang bị quên lãng kia bước tới, “Sao thế? Có gì từ từ nói!”

Tôi cũng trừng mắt anh ta một cái: “Câm mồm!” Anh ta sững ra, nhưng cũng im lặng lại, tìm ghế ngồi xuống.

Tôi quay đầu lại đối phó con hồ ly nọ, “Bắt chẹt? Chị đây còn chưa tính xong tiền cơ! Phí vấy bẩn sự trong sạch của chồng chị, vô giá; phí tổn thất tinh thần của chị, vô giá. Đây là khoản cứng không bồi thường nổi! Chỉ còn một món mà cứng có thể đền thôi, phí vắc xin phòng bệnh, 300 đồng, trả đây cho chị!”

Có người thê thọt hỏi: “Sao lại có phí vắc xin phòng bệnh?”

Tôi lạnh lùng đáp: “Chẳng lẽ không nên chích vài mũi vắc xin phòng bệnh đại trước cho chắc à?”

Tất cả cười ồm lên, ngay cả Kim tổng thường ngày mặt lạnh cũng bật cười.

Sự xấu hổ trong lòng con hồ ly kia bỗng thức tỉnh, “Cô, cô đừng quá đáng!”

“Chị quá đáng?” Tôi đập cái bàn ở chỗ gần mình một cái, oái đau quá, tôi vẩy vẩy tay, chồng vội vã cầm lên xoa bóp cho tôi. Tôi châm chọc ả tiếp, “Cưng quỳn rũ đàn ông có vợ chắc không quá đáng hả? Người ta không đồng ý thì cứng cường hôn cũng không quá đáng ư? Chị nói cứng biết nhá, cứng phạm tội chưa đạt đã hoàn thành(2) rồi đấy...”

(2): là trường hợp người phạm tội đã thực hiện hết các hành vi khách quan cho là cần thiết để gây ra hậu quả của tội phạm nhưng hậu quả đó không xảy ra vì nguyên nhân khách quan.

Chồng đứng đằng sau gập đầu lia lịa, “Không sai, vợ ơi, anh thấy mình đáng thương quá đi à!”

Con hồ ly nọ che mặt chạy ra ngoài, tôi đứng sau lưng hét to theo: “Đừng mơ tưởng tới việc chạy nợ nhé, mau cầm tiền tới đây!” Chạy gì lạ vậy? Tôi vừa tìm lại được một ít cảm giác chanh chua của đàn bà mà. Còn một sọt câu đã chuẩn bị sẵn chưa lôi ra dùng cơ đấy.

Tôi liếc xéo Sở Y Phàm một cái, “Còn không mau đi rửa mặt? Nhớ dùng thuốc tẩy trùng, thuốc khử vi khuẩn này nọ để tiêu độc đấy.”

Sở Y Phàm nghe lời vọt vào nhà vệ sinh. Tôi vừa xoay người lại, đã phát hiện mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt ngăm người ngoài hành tinh. Cái đầu bị lửa ghen thiêu đốt bắt đầu nguội. Ôi tiêu rồi, hình tượng thực nữ yếu đuối mà tôi khổ tâm theo đuổi! Tôi ngây ngốc đứng đó, chẳng biết phải bày ra vẻ mặt nào.

Kim tổng đến trước mặt, đưa một xấp tài liệu cho tôi: “Phiền cô giao cho Sở Y Phàm, bảo cậu ta xử lý nhanh một chút. Ừm... Vừa nãy cô rất có khí thế.” Sau đó hai vai anh ta run lên một cách khả nghi, bước đi.

Ày, giờ tôi che mặt lại còn kịp không?

Sở Y Phàm chà mặt đến mức hai gò má hồng lên xong mới quay về, chỉ cho tôi xem: “Vợ ơi, chà tới sắp rách da luôn rồi, được chưa?” Xung quanh có người cười trộm. Tôi thò tay lôi anh vào văn phòng, đóng cửa lại.

Đôi mắt Sở Y Phàm tỏa sáng: “Vợ à, phong độ của em không khác gì hồi xưa hết!”

Tôi không để ý đến, lôi Sở Y Phàm xuống ghế rồi ngồi lên người anh, bắt đầu cởi áo anh ra. Chồng lo lắng giãy dụa: “Vợ à, vậy không hay lắm đâu? Đây là văn phòng đó! Ngoài kia có người.” Tôi vẫn chẳng thèm để ý đến anh, vẫn tiếp tục cởi.

Xong chuyện, tôi vê áo thành một cục rồi quăng vào thùng rác. Sau đó dùng miệng mình châm lửa trên cơ thể anh. Lúc đầu anh hãy còn dè dặt, nhưng rồi bị nửa người dưới khống chế, bắt đầu đáp lại nhiệt tình. Chỗ nào đó bỗng dựng thẳng lên.

Tôi thấy mình đã đạt được mục đích bèn đẩy anh ra, nhảy xuống đất, vọt tới cửa. Mặt anh ửng hồng gằm nhẹ: “Em không thể làm thế được! Cục cứng à! Bảo anh làm sao bây giờ?”

Tôi hôn gió một cái: “Muốn đập muốn vặn gì thì cứ việc! À mà đừng quên xử lý xấp tài liệu trên bàn kia nhé.” Sau đó mở cửa nghênh ngang rời đi.

Hừ! Phải biết tôi là người Trần Giang, dấm chua là đặc sản chỗ chúng tôi đấy. Ai bảo anh bảo vệ thân mình không xong?

Đương nhiên tôi đóng cửa thay anh, sắc đẹp kia là sở hữu riêng của tôi, phải bảo vệ quyền lợi của bản thân chứ.

—

Tâm trạng vui vẻ, tôi bước xuyên qua rừng ánh mắt liếc trộm bên ngoài. Nhìn đi, nhìn đi! Dù gì tôi cũng là người mát sạch thể diện rồi!

Tôi vào thang máy, ấn nút xuống. Thoắt cái thang máy đến, chỉ có mình tôi. Cửa thang máy khép lại, tôi không nhìn được mà cười hô hô lên. Bộ dạng vừa nãy của Sở Y Phàm đúng khốn khổ luôn! Chỉ có thể cam chịu nhìn tôi chạy đi, còn bản thân thì chẳng cách nào đuổi theo được.

Ha ha ha! Thang máy dừng lại, có người bước vào. Tôi nhanh chóng bịt miệng cúi gằm mặt xuống, nén tiếng cười, vai không kim được run rẩy.

Có xấp khăn giấy đưa đến, một giọng nói vang lên: “Cô vẫn đang buồn à?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, ý cười trên mặt vẫn chưa tan, là Kim tổng. Anh ta dường như không đoán được tình huống này, ngần ra hồi lâu, “Cô đang cười? Cô không giận hờn?”

Tôi phản bác: “Có gì đáng giận? Anh ấy mà không có ai thèm để ý đến thì tôi mới nên giận đấy. Đối thủ càng mạnh chứng tỏ tôi càng giỏi.”

Anh ta cũng cười, bảo: “Tôi còn nghĩ tới nay Sở Y Phàm phải quỳ trên bàn giặt rồi chứ.” Hừ? Anh ta cũng biết nói đùa à?

Tôi hơi ngượng, hôm nay thể hiện hơi “khét” rồi, “Nào có chuyện nghiêm trọng tới mức ấy, dọa anh ấy một chút thôi mà, dù gì anh ấy cũng là người bị hại.”

Sau đó tôi xấu hổ nói: “Xin lỗi Kim tổng ạ, lúc nãy tôi thất lễ quá.”

Kim tổng cười cười: “Không sao, tôi nên cảm ơn cô cho tôi trải nghiệm cảm giác bị la rầy mới phải.”

Gì đây? Đây mà cool à? Đây là bị ổi thì có! Tôi xoay đầu đi nhè mặt quỷ khinh bỉ, sau đó mới đổi vẻ tươi cười nịnh nọt, chuẩn bị quay lại.

Song trong giây lát, tôi phát hiện vách thang máy bằng inox rất bóng, giống như mặt gương vậy. Bấy giờ Kim tổng đang kinh ngạc ngó tôi qua mặt gương, tôi cũng chờ người ra, kinh hãi nhìn anh ta. Chúng tôi nhìn nhau qua gương.

Tôi ấp úng hỏi: “Anh, à, ngài có mắc bệnh ghét lây không vậy?” Tuy nghe đồn anh ta công tư phân minh, nhưng vẫn phải xác nhận mới yên tâm, tôi không muốn mình khắc chết chồng đâu.

Anh ta buồn cười đáp: “Không, không bị đâu, ha ha! Khụ khụ... Cô thú vị thật, khụ khụ...” Đáng ghét, không phải anh ta được ca tụng là rất có phong độ à? Sao cũng biết chế giễu người khác vậy? Không thấy tôi đang cố hàn gắn hay sao?

Thang máy ngừng lại đúng lúc, cửa mở ra, anh ta bước ra ngoài, tôi nghiêng răng huơ tay sau lưng như muốn đâm anh. Anh ta bỗng dừng quay đầu lại, tôi biến quyền thành chưởng, đổi từ nghiêng răng sang nhe mồm cười, “Tạm, tạm biệt!” Cửa thang máy đóng lại, loáng thoáng có tiếng cười vọng vào.

Mất mặt có trở thành thói quen không?

Tôi mua một chiếc áo sơ mi quay về công ty chồng, dò xét trước, không có ai đó mới bước vào. Sở Y Phàm đã cởi sạch áo, tôi không kìm được mà giễu anh một phen, giành chút tự tôn vừa mất về lại. Anh giũt áo sang, gài giữ thay vào, sau đó hưng tợn nói: “Em chờ đấy, xem anh về xử lý em thế nào!”

Hừ, ai sợ anh! Cùng lắm là đem thân ra tạ tội, đến lúc đó, ai lấy lòng ai còn chưa biết à! Hừ!

Tôi thành danh chỉ sau một trận chiến, được sửa tên lại là ‘Vợ cộp’. Tôi thần tốc tiến hóa trong dư luận, từ ký sinh trùng thành rồng bá vương. Sở Y Phàm từ đứng đầu bảng bạch mã mà tụt ra khỏi mười thứ hạng đầu, song lại nhận được rất nhiều lời khen từ những người phụ nữ đã kết hôn, từ sát gái trở thành sát bà già.

Sau này tôi cũng lười giả làm thực nữ rồi, trong đường kính năm thước không để bất kỳ một sinh vật giống cái nào đến gần.

Con hồ ly kia từ chức, đáng ghét thật, 1300 đồng chưa trả đã bỏ chạy, việc đấy còn khiến tôi phẫn nộ hơn chuyện ả ta vô lễ với chồng. Con hồ ly vắt cổ chày ra nước này! Đừng có rơi vào tay bà lần nữa đấy!

Chẳng biết có phải tôi suy nghĩ quá nhiều hay không, tuy bề ngoài thì Kim tổng tỏ ra bình thường, nhưng tôi vẫn luôn có cảm giác rằng anh ta đang cười thâm trong lòng. Thế nên tôi lại bắt đầu tránh né anh. Đẹp 10% tha thứ lần trước, tăng thêm 100% ghi thù!

25. Chương 25: Là Vàng Thì Thế Nào Cũng Phát Sáng

Mấy tháng sau, hợp đồng lớn nợ đã đến đoạn kết, công ty đối tác mời nhân viên phụ trách đến Tây Tạng khảo sát du lịch. Sở Y Phàm đương nhiên phải có mặt. Tôi vốn định nhân cơ hội này để về Nam thăm con trai, Sở Y Phàm lại không muốn tôi đi một mình.

Tôi hỏi anh, nếu người trả nợ kia mãi không chịu xuất hiện thì anh dự định trông tôi cả đời à? Anh bảo cũng chả cần thiết lắm, chờ tới khi tôi từ ngọc tốt biến thành mất cá, anh tự khắc sẽ không kiểm soát nữa.

Sau đó, anh đóng thêm một khoản tiền, tôi được ngồi cùng máy bay tuyến Bắc Kinh – Lhasa. (Làm việc bán thời gian tốt thật ấy, xin phép rồi cứ việc nghỉ.)

Vị Kim tổng kia cũng có tên trong danh sách, vì anh ta là cấp trên, tôi không thể không cung kính chào hỏi lấy lệ.

Tôi hơi nhưng nhớ khoảng thời gian mình làm Thái hoàng thái hậu làm mưa làm gió xưa kia. Lúc ấy tôi có cần phải nhìn ánh mắt người khác đâu? Tôi không ra vẻ khó chịu với họ đã là tốt bụng lắm rồi. Quyền lực ời! Mất rồi mới biết quý.

Đến Lhasa, trời đã ngã chiều, đối tác đặt phòng khách sạn rất gần cung điện Potala. Ổn định xong chỗ nghỉ, hướng dẫn viên dặn dò ngày đầu tiên tốt nhất là đừng vận động mạnh, tập thích ứng trước đã.

Sau buổi cơm tối, tôi và Sở Y Phàm tản bộ ở quảng trường trước cung điện Potala, tôi đắm chân nói: “Chồng ời, mỗi quá.”

Sở Y Phàm đáp: “Chân anh vẫn ổn, chỉ thấy hai cánh tay mất sức thôi.”

Tôi trèo lên lưng anh: “Vậy thì hay quá, anh đi, em xách đồ.”

Bấy giờ, sau lưng có người bật cười, hóa ra là Kim tổng.

Tôi ngượng ngùng trượt xuống.

Anh ta đồng hành với chúng tôi, chuyện phiếm cả hành trình, vô cùng lắm lời.

Từ lúc quen biết anh ta, sao tôi chưa bao giờ thấy anh ta lạnh lùng gì cả? Chẳng biết lời đồn đãi từ đâu xuất hiện cơ.

—

Người cùng đi còn có Kim phó tổng và người tình mới của gã. Tên Kim phó tổng này thực sự rất trắng hoa, cô trước vừa rồi cô sau lại tới. Lần này là một cô ca sĩ hạng ba, là dạng ngực to óc bé. Cả đường khoe da khoe thịt, luôn trỏ tay chìa móng, dùng cái nhẫn kim cương to bự kia lòn mắt người khác. Còn luôn lấy thân phận bà chủ ra hất hàm sai khiến này nọ.

Các vị chủ quản thấy nhiều loại “thảm điện” này lắm rồi, vả lại gã Kim phó tổng kia cũng chỉ sắm cái chức bù nhìn, thế nên họ đều mặc kệ cô ta. Xem ra, Kim tổng rất đau đầu với gã anh trai này, song không thể không nhịu mảy kiểng chế, nhưng đối với ả đàn bà kia thì anh ta lại không khách sáo đến như vậy. Kim phó tổng rõ là sợ em trai mình, cũng chẳng dám ra mặt vì cô tình nhân ngọt ngào ấy.

Cô ta biết mình đâm đầu vào tường, bèn vươn xúc tua về phía tôi. Từ sau vụ “hóa yêu quái” thảm đạm nọ, tôi đã ăn mặc lại theo phong cách cũ. ả có vẻ thích nhìn quần áo đánh giá thân phận, luôn xéch mắt liếc tôi. Tôi là ai? Thái hoàng thái hậu đấy nhé! Lý nào lại cho ả vào mắt chứ, cứ mặc kệ thôi. Cô ả lại luôn quần lấy tôi.

Ngày nọ, trên đường đến Nyingchi, họ đang bàn bạc việc công, chỉ thừa lại hai kẻ ngoài cuộc là tôi và cô nàng. ả lại khoe khoang với tôi, ầm ĩ vô cùng.

Bấy giờ, ả dùng giọng Hương Đài ra vẻ oán trách nhưng thực chất là để khoe khéo: “Ồi da, chịu ơn người ta phiền thật, em có một người bạn mở phòng khám răng hàm mặt á, để giúp đỡ việc làm ăn của anh ấy, em thay toàn bộ răng thành sứ hết luôn, làm một cái tốn tới 3000 đồng, cả hàm thì cũng gần 10 vạn rồi, ghét thật ấy!”

Đệt, cô nạm vàng hết mới giỏi kìa! Tôi bị quấy rầy tới bực mình, cười hi hi nhại lại giọng ả, hỏi một câu: “Ồ vậy hở, thế thì em nên mừng ha, may mà bạn em không mở phòng lắp tay chân giả đấy!” Cô nàng bị tôi chặn họng.

Người bên cạnh cười phá lên, hóa ra, chẳng biết từ lúc nào mà bọn họ đã ngừng thảo luận, nghe thấy đoạn đối thoại của hai bọn tôi. Vị Kim tổng kia lại nhìn tôi với vẻ hứng thú, đồng thời ngăn anh trai mình làm khó dễ tôi. Gan tôi to hơn nhiều. Thấy vị Kim tổng nọ cũng rất biết lý lẽ, tôi lại tha thứ 10%.

Sau này trước mặt tôi, ả kia ngoan ngoãn hơn nhiều.

Các danh cảnh Tây Tạng cách nhau rất xa, phần lớn thời gian đều phí hết vào việc đi đường. Đường đến Châu Phong rất hiểm trở, ngồi xe bò không an toàn, mọi người bèn thuê vài chiếc jeep, bốn người một chiếc. Hai chúng tôi bất hạnh được phân cùng xe với bọn Kim phó tổng. Cặp gian phu dâm phụ ngồi cùng nhau, hai đôi vợ chồng tôi đây phải người trên người dưới.

Tôi thâm bực mình, ngoài mặt lại không tiện thể hiện, chỉ đành chìa tay ra ghế trước cho chồng nắm. Tôi nhớ chuỗi ngày được làm Thái hoàng thái hậu lắm rồi!

Xe băng qua từng đoạn đường đèo, mãi mà không dừng, chúng tôi ngày càng lên cao so với mặt nước biển, tôi dần có cảm giác váng đầu, tim đập nhanh. Vậy mà cô ả kia lại chẳng một phản ứng nào, chẳng biết có phải ông trời thiên vị kẻ ngốc không nữa? Cả đoạn đường này, cô nàng sức khỏe dồi dào, nững nịu mãi với vị Kim phó tổng kia.

Tôi mặc định bản thân là Quan Âm, nhắm mắt để ngoài tai.

Tôi khó chịu lắm rồi, rất thèm được vùi mình vào lòng chồng! Cũng tại hai kẻ kia cả!

Tới một khúc đèo, phía trước tắc đường, tôi bước xuống xe, ngồi xổm nôn thốc nôn tháo. Chồng ngồi hàng ghế trước lao ra, vỗ lưng tôi. Bây giờ Kim tổng trên chiếc xe trước cũng bước xuống, tiến đến hỏi han, sau đó chú ý tới cách sắp xếp chỗ ngồi rồi bảo hai người trên xe của anh ta xuống đổi với chúng tôi. Cuối cùng tôi đã có thể vùi mình vào lòng chồng, hảo cảm với Kim tổng cũng tăng lên, sắp tha thứ đến 50% rồi.

Sau khi nôn xong, tôi khỏe hơn nhiều, dường như đã nôn sạch cả cái chứng sốc độ cao kia. Đến chùa Nhung Bồ, tôi đã kịp hồi sức lại. Chùa Nhung Bồ là một ngôi chùa nhỏ, xung quanh không có người sinh sống, chỉ có một quán trọ. Mọi người không có chỗ vui chơi giải trí, bèn tập hợp tán gẫu trong sảnh trọ.

Cô nàng kia no cơm rồi lại bắt đầu tít ta tít tít. Bây giờ ả đang đòi thảo luận tên mình, bảo là muốn sửa một nghệ danh có lợi cho sự nghiệp. Ngoài Kim phó tổng, những người còn lại chẳng ai quan tâm đến.

Tôi vẫn ghim trong lòng vụ bọn họ chia tách hai vợ chồng mình, bèn tiếp lời: “Cô có thể đổi tên thành Bao Mạn, Bao của hoa bao, Mạn của hoãn mạn(1), ý là sự nghiệp của cô sẽ như hoa chậm rãi bung nụ, mãi mãi trường tồn mà không héo tàn nhanh chóng. Ngoài ra cũng đồng âm với nữ minh tinh nổi tiếng Ingrid Bergman(2), cô đúng là có vẻ giống giống bà ấy.” Bergman, xin lỗi bà, để ả ta mắc câu, tôi chỉ đành hy sinh tên tuổi bà thôi.

(1): hoa bao là nụ hoa, hoãn mạn là chậm chậm.

(2): bà sinh năm 1915, mất năm 1982, là một nữ diễn viên người Thụy Sĩ nổi tiếng của Hollywood.

Ả thấy cuối cùng cũng đã có người để ý đến mình, bèn phấn chấn hơn, lại nghe lời tôi nói có vẻ hay ho, lập tức lúi húi ra ngắm ngang ngó dọc, “Thật à? Em thật sự giống bà ấy ư?” Sao giống được chứ? Có khi cô nàng ngốc nghếch này còn chẳng biết Bergman là ai.

Tôi gật đầu chắc nịch, nói trái lương tâm: “Không sai, nhất là mắt và miệng, đượm nét phong tình hệt bà ấy.” Là dạng ‘phong tình’ trong bộ “Án mạng trên chuyến tàu tốc hành phương Đông”(3).

(3): từ phong tình () đầu tiên có thể hiểu nôm na là nét quyến rũ, từ phong tình () thứ hai là điên khùng, ý nữ chính muốn bảo ả này điên điên khùng khùng, kinh dị như bộ phim “Án mạng trên chuyến tàu tốc hành phương Đông” mà nữ diễn viên Bergman từng thủ vai diễn.

Cô nàng vui vẻ, thoáng chốc đã thân thiết hơn với tôi, “Hình như nét chữ của cái tên này không đẹp lắm.”

Chả sao hết, tôi có chuẩn bị rồi, cô không muốn người ta biết mình phản ứng ‘chậm’ thì cứ đổi thành ‘mạn’, rất hợp với dáng vẻ không xương của cô còn gì(4). Cái chữ ‘Bao’ kia thì thế nào tôi cũng phải giữ lại, quá xứng với hình tượng bao cỏ của cô rồi(5)!

(4): Mạn () trong gợi ý đầu tiên của nữ chính là ‘chậm’, còn Mạn () thứ hai nghĩa là củ cải, đều phát âm là [màn].

(5): chữ Bao () được ghép từ bộ ‘Thảo’ và chữ ‘Bao’, gộp lại có nghĩa là bao cỏ, nghĩa bóng là đồ ăn hại, vô dụng, bất tài.

Tôi rặn một nụ cười chân thành: “Vậy cứ đổi thành Mạn trong mạn duyên(6), ám chỉ sự nghiệp của cô sẽ phát triển mọi bề.

(6): lan tràn.

Cô ta cân nhắc một chốc: “Hình như không đủ khí khái.”

Mẹ nó, sao lắm yêu cầu thế, “Vậy cứ để là Mạn trong mạn diệu(7), biểu thị vóc dáng tốt của cô.” Vẫn rất oan ức cho hoa mạn đà la rồi, dù nó có là cỏ độc thì cũng là tiêu chuẩn của Thủy Hoa Sinh(8) . (Thủy Hoa Sinh là một loài thực vật sinh sống dưới nước, do lão Mao đưa vào Trung Quốc, từng phá hủy cân bằng hệ thống thực vật của Trung Quốc, đến giờ vẫn chưa thể diệt sạch, những loài gia súc như dê cừu ăn vào có thể trưởng bụng mà chết.)

(7): duyên dáng uyển chuyển, đồng thời chữ Mạn đó cũng là Mạn trong mạn đà la.

(8): chẳng biết nên gọi là cây gì, chỉ biết tên khoa học của chi thực vật này là *Alternanthera philoxeroides*, nôm na có nghĩa là thực vật có hoa thuộc họ Dền.

“Hình như hơi tầm thường.”

Tôi dẫn dắt từng bước, “Vậy thì Mạn trong lạn mạn nhé, hàm ý rằng cô ngây thơ thuần khiết.” Ồ thì ‘nát’ đến ‘tràn ra’ luôn rồi thì có(9).

(9): lạn mạn () có nghĩa là hỗn nhiên chân chất, nhưng nếu tách ra từng chữ thì ‘lạn’ có nghĩa là ‘nát’, còn ‘mạn’ là tràn ra.

“Hình như hơi thiếu nét độc đáo.”

Tôi vẫn rất kiên nhẫn, “Vậy cứ để chữ Mạn với bộ nữ kế bên, có ý chỉ phụ nữ(10), toát ra vẻ thân thương, cũng vừa có thể quảng bá hình ảnh bản thân, tên của Vương Tiểu Nha cũng thuộc loại này đấy(11).”

(10): Mạn () có bộ nữ () đứng kế chữ Mạn ().

(11): Tiểu Nha () có nghĩa là hầu gái nhỏ, cũng có nghĩa gợi nhắc lại tuổi thơ từng lang thang đầu đường xó chợ của Vương Tiểu Nha.

Lần này thì ả vừa lòng rồi, “Được, cứ thế đi, một cô gái như hoa như ngọc. Ừm! Đúng là không tồi! Tiểu Lâm à, chị hiểu biết rộng thật ấy!”

Cũng chẳng nhiều nhận gì, chỉ vừa đủ để biết nếu phát âm chữ ‘Mạn’ ấy theo thanh nhất thì có nghĩa là phụ nữ, nhưng phát âm theo thanh tư thì lại mang ý khinh thường, làm nhục. Cô là cái loại vô dụng khiến người khác khinh thường!

Cô nàng thích thú với cái tên mới, sau khi cảm ơn tôi thì đi nũng nịu với tên gian phu kia.

Tôi gục lên vai chồng mà cười trộm. Sau vụ ‘Người trâu’ bạn tôi, Sở Y Phàm đã được tôi huấn luyện đến mức thâm sau khó lường, thế nên căn bản đã hiểu được lời vàng ý ngọc của tôi, khẽ nói bên tai: “Em đúng là cái đồ tồi chứ người không tục!”

Tôi cười đủ rồi, ngẩng đầu lên khỏi vai chồng thì bắt gặp Kim tổng đang tán thưởng, vui vẻ nhìn tôi, hóa ra anh ta cũng rất thông minh. Tôi nhú nhú mày ra vẻ hiểu lòng nhưng không tiện nói, cũng bởi sự thông minh ấy mà tôi lại châm chọc tha thêm 10% cho anh ta.

Bên này chồng lấy bút viết ý nghĩa của chữ Bao kia ra, tôi lại cầm bút bổ sung ý của Mạn, sau đó chuyển cho đám chủ quán nọ đọc. Bầu không khí sôi nổi hẳn lên, chồng có vẻ rất hân diện.

Ngày hôm sau, mọi người đột nhiên nhiệt tình hơn với ‘Bao Mạn’, không ngừng gọi tên mới của cô nàng. ả rất vui vẻ, đúng là cái tên tốt, chưa gì mà nhân khí đã vượng rồi.

Sau này, Bao Mạn liền xem tôi là tri kỷ, luôn tìm tôi tán gẫu. Tôi cũng hết bị sốc độ cao rồi, tinh thần dư dả, rồi rãi cũng đùa giỡn với ả. Cô ta đúng là ngớ ngẩn, còn vị Kim phó tổng kia đúng là tiêu chuẩn của đám thể gia đời thứ hai, vừa vặn đưa hồng phối táo hự, nổi lạch úp vung méo. Lúc nào họ cũng xem mấy câu đùa bốn của tôi là lời khích lệ.

Còn chồng thì đứng cạnh bạn rợn viết giấy giải thích ẩn ý của tôi rồi chuyển tay nhau đọc, mọi người vô cùng vui vẻ.

Mắng người vô tri thì chẳng thú vị gì, khi dễ người dân đen cũng không phúc hậu cho lắm, thắng được ả lại chả có cảm giác thành tựu, vì thế, chưa đến hai ngày tôi đã mất hứng rồi. Mà người khác lại bị tôi khơi dậy hứng thú, lúc không thảo luận việc công thì kéo đến dự dỗ tôi nói chuyện, sau đó được mấy lời lảm nhảm vợ vắn của tôi chọc cười sảng khoái.

Sau khi không được làm Thái hoàng thái hậu, một lần nữa tôi lại là đích ngắm của mọi người, đến cả Kim tổng cũng thỉnh thoảng tham gia vào hội tán phét của chúng tôi, mọi người công phá thành công hình tượng lạnh lùng khắc nghiệt của anh ta. Danh tiếng của Sở Y Phàm bị tôi qua mặt, đến nỗi có ngày Bao Mạn gọi anh là anh Lâm luôn. Bầu không khí của cả đội ngũ có sự hòa hợp trước nay hiếm thấy.

Người Tạng tín Phật, ven đường bắt gặp rất nhiều chùa miếu. Người cùng đi đều dập đầu thành kính, kính tiền hương khói. Tôi lúc nào cũng đứng cạnh ngắm cảnh náo nhiệt, chưa từng dập đầu hay quỳ tiền.

Cuối cùng cũng có người không chịu nổi nữa, bảo tôi keo kiệt. Tôi trợn mắt, móc túi mình, “Ai nói? Tôi đều tặng tiền không màng số lượng nhé.” Tôi ném túi tiền lên trời, miệng lẩm nhẩm: “Phật tổ ạ, người muốn lấy bao nhiêu cứ lấy, số còn lại trả cho con.” Sau đó tôi đón lấy túi, ra về lật xem, “Ấy dà, Phật tổ ơi! Người khách sáo quá rồi, vậy mà chẳng lấy đồng nào hết!” Tôi hươ hươ tay với bọn họ, “Thấy chưa, không phải tôi keo mà là Phật tổ khách sáo, người không muốn lấy thì tôi cũng hết cách rồi.”

Mọi người bị tôi chọc đến mức dở khóc dở cười, Sở Y Phàm kiêu ngạo ôm lấy tôi, “Biết sự lợi hại của vợ tôi chưa!”

Có người chưa từ bỏ ý định, vẫn khuyên, “Cô quỳ tiền hương khói có thể trừ ác nghiệp, tích công đức cho bản thân. Cứ cho là không quỳ tiền thì dập đầu cũng được mà.”

Tôi vẫn cố lơ lửng, “Nếu thực sự cúng hương hỏa là diệt được tội nghiệt thì chả phải tương đương với việc đút lót cho Phật tổ à? Nếu Phật tổ thực sự vì điều này mà giúp người trừ ác thì đã phạm tội ăn hối lộ, lúc đấy chúng ta hẳn nên lật đổ ông mới đúng. Sao tôi có thể quỳ trước mặt ông ta?”

Nếu bảo đưa tiền thì tích công đức, thì tôi và Phật tổ có quan hệ mua bán, đều bảo khách hàng là Thượng đế, đấy, ông ta ngang hàng với Thượng đế mà, người bỏ tiền là đại gia, vậy thì ông ta nên đến nịnh nọt lấy lòng tôi mới phải. Sao ông ta dám để tôi quỳ xuống?

Lại nói, nếu Phật tổ công bằng chính trực, thì sẽ chẳng vì tôi có dập đầu, quỳ tiền hay không mà sửa mệnh cho tôi, vậy thì sao tôi phải cầu cạnh ông ấy? Nếu ông dám sửa, thì những vị thần không ngay thẳng này chả đáng nhận được sự kính trọng, tôi cũng khinh chẳng thèm lấy lòng ông ta.

Vậy cho nên, vì để giữ hình tượng vị Phật công bằng thanh liêm trong lòng mình, tôi cũng không vì ông ấy không ở trước mặt mình mà giở thủ đoạn, thế là khỏi dập đầu hay quỳ tiền gì hết. Nếu ông không đến bợ đỡ tôi, tôi cũng chỉ đành có nhiều xài nhiều thôi.”

Sau khi tôi phát biểu xong, một phần ba người trợn mắt há mồm, một phần ba bắt đầu đung đưa, một phần ba còn lại dùng ánh mắt sùng bái chân thành nhìn tôi. Sau này, không ai còn ý định đến khuyên tôi làm gì nữa, hơn nữa số người gia nhập phe cánh của tôi, bỏ cả tín ngưỡng.

Ôi, đúng là sinh không gặp thời! Nếu tôi được sinh ra trong thời kỳ đầu xây dựng Đảng, Lâm Đảng của tôi vừa xuất hiện thì ai dám tranh phần? Tôi nhất định có thể phát triển đảng của mình một cách nhanh chóng, xã hội cũ đại gian ác cũng đã có thể biến mất sớm hơn vài chục năm. Các vị đồng bào từng vùng vẫy cực khổ dưới đáy xã hội ơi, là lỗi của tôi cả! Tôi đúng là chẳng nên sống uống trước sau ba trăm năm! Nước cộng hòa ơi! Tuổi của người vốn đã có thể lớn hơn chút ít.

Khóc mắt của Thích Ca Mâu Ni bên kia hơi ánh lệ, Vô Tụ Long Hương khuyên: “Đừng khóc mà Ngã Phật, nước mắt cũng là nước, ít vài khoản tiền thôi mà, không tới mức tự làm khổ mình chứ.”

Ngã Phật ghen ngào: “Cô đăng trên Tấn Giang thì có tới mấy ngàn người đọc được, mấy ngàn người này lại kể lại cho người thân, vậy sẽ trở thành mấy vạn người, cuối cùng thành một đốm lửa lớn. Ta bây giờ

không vợ không con, cô lại chặn đường hương khói của ta, bảo ta sau này làm sao mà sống chứ! Hu hu...”

Bên này lão Tưởng hãy còn sợ hãi, vỗ ngực mà tự an ủi mình: “May mà Lâm Tử Thanh không trà trộn tới thời này, nếu không cũng chẳng biết mình còn có thể chạy trốn tới Đài Loan được không. May mà tai qua nạn khỏi!” Lão Tưởng dòm trời hát vang, “Cảm ơn người đã yêu thương tôi, không để Lâm Tử Thanh đầu thai sớm...” — với giọng Đài.

26. Chương 26: Tôi Là Nữ Thần

Bên hồ Nạp Mộc Thố, tôi đến vẫn chẳng có trò gì giải trí.

Trước giờ cơm chiều, mọi người ngồi tán gẫu trong đại sảnh. Chẳng biết sao lại lan man sang chuyện mối tình đầu, nhìn quanh một vòng, chỉ có tôi và Sở Y Phàm tu thành chính quả. Có một anh đồng nghiệp không phục, nói nếu chúng tôi không kết hôn sớm mà yêu đương thêm vài năm nữa, kết quả cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì. Tôi sôi máu lên, sao có thể xem thường tình cảm của bọn tôi đến vậy?

Một lát sau, đến lượt anh ta, anh ta bảo mối tình đầu của mình đã cao chạy xa bay theo một gã xấu xa, kể xong lại tủi thân thủ thỉ: “Tôi tốt với cô ấy biết bao nhiêu! Cô ấy bệnh, tôi còn hầm gà ác đến cho cô ấy cơ mà.”

Tôi ngồi bên cạnh vỗ tay, “Hong, là do ăn gà ác nên hong, chính vì vậy mà cô ta mới yêu đứa xấu xa kia đấy. Nếu cậu hầm gà Tam Hoàng, có nhẽ cô ta vẫn yêu cậu thôi.” Mọi người cười vang.

Tôi lại bắt đầu suy tư: “Không đúng, gà Tam Hoàng thì là NP rồi, càng hong bét! Hay là đổi thành dưa leo(1) đi!”

(1): dưa leo còn được gọi là hoàng qua, vì vậy mà nữ chính mới bắt cầu từ gà Tam Hoàng sang dưa leo.

Có fan cuồng bách hợp(2) tiếp lời: “Không được, nếu vậy thì trở thành GL mất rồi, thua phụ nữ còn mất mặt hơn thua đàn ông.”

(2): chỗ này không hiểu tại sao tác giả vẫn để là “đam mĩ”, vì mình chưa tìm hiểu chuyên sâu về bách hợp nên cũng chẳng rõ bên ấy có dán nhãn “đam mĩ” lên tất cả các truyện đồng tính không.

Mọi người cứ thế bắt đầu thảo luận xem tặng loại thức ăn nào mới giữ được trái tim người yêu, đề ra rất nhiều ý kiến lạ lùng. Anh chàng kia giận tái mặt, nếu tái thêm tý nữa thì có thể gọi ý cậu ta tặng gà luộc thái lát rồi.

Dùng xong cơm chiều, mọi người ngồi chơi mát chược, từ lúc thua thằng nhóc Dận Chân, tôi đã mất sạch hứng thú với trò này. Thấy ánh trăng ngồi sáng, tôi bèn ra ngoài, tản bộ bên hồ.

Bờ hồ đêm không huyền ảo như ban sáng, chỉ có sóng gió vỗ rì rào. Ánh trăng như ngọc vỡ phủ đầy mặt nước, u nhã mà thanh tĩnh. Một câu nói chợt lóe lên trong đầu “Chỉ có trăng thắm bên bờ sông xanh, mới tỏ tường dung nhan người xưa ấy.” Những người sống ở thế giới kia vẫn khỏe chứ?

Tôi hét vọng lên trăng: “Chúc mọi người hạnh phúc! Nhất định phải hạnh phúc!” Cùng dưới một vầng trăng, lời chúc phúc của tôi hẳn có thể truyền tải đến chốn kia chứ?

Tôi nhặt đá ném xuống hồ, chợt nghe tiếng bước chân vang lên. Cái tên bám đuôi này, chẳng cho tôi tận hưởng khoảng thời gian một mình hiếm hoi gì cả? Tôi ngân nga hát khê, ngồi nghịch nước, ra vẻ không phát hiện.

Tôi lén vốc một vốc nước. Chờ anh đến gần, tôi đột nhiên bật dậy thét lớn một tiếng “Hù!”, đồng thời hắt nước ra.

Nước hắt rồi hốt lại được không? Điều cười đác ý của tôi dần trở nên gượng gạo, không phải Sở Y Phàm mà là Kim tổng, mặt đầy nước đứng ngây ra.

Tôi không ngừng cúi đầu cun cút, “Xin lỗi ạ! Xin lỗi ạ!...”, tay cũng lục túi liên hồi. May quá, có một bọc khăn giấy.

Bên kia Kim tổng cũng đã dùng tay gạt bớt nước, tôi rút khăn giấy, cuống cuống đưa tay định lau hộ anh ta. Tiến đến gần mới phát hiện mình xử sự không hợp lễ bèn vội vã lùi lại, nhét túi giấy vào tay anh. Đoạn gập người, “Xin lỗi ạ! Xin lỗi ạ!...”

Kim tổng đỡ lời: “Đừng cúi đầu nữa, cúi mãi thì tôi trường sinh bất lão mất.”

Bấy giờ tôi mới dám thẳng người dậy, xấu hổ đứng đấy.

Kim tổng cười nói: “Lần sau tôi có đột nhiên xuất hiện trước mặt cô thì chắc phải giương sẵn ô mất.”

Tôi chỉ đành cười gượng, quen mất mặt trước anh ta rồi, sự lúng túng của tôi nhanh chóng biến mất.

Anh ta hỏi tôi: “Cô chúc phúc ai dưới trăng vậy? Gọi điện hoặc viết thư chẳng phải sẽ trực tiếp hơn sao?”

Tôi cười cười: “Ày, vài người bạn ấy mà, tại mất liên lạc rồi, chỉ có thể chúc kiểu này thôi.” Tôi không muốn kể nhiều về vấn đề này, bèn bẻ sang chuyện khác, “Sao Kim tổng không đánh mặt chược với bọn họ?”

Anh thở dài, “Tôi vừa vào trận họ đã mất tự nhiên, nên tôi biết điều lui ra thôi.”

“Đúng nhỉ, họ đều bảo anh là giám đốc mặt lạnh mà.”

“Thế hở?” Kim tổng sờ mặt mình, “Tôi hà khắc tới vậy cơ à?”

“Tôi thì chẳng thấy thế, nhưng tôi nhận ra bọn họ lúc nào cũng câu nệ trước mặt anh, tại anh rất nghiêm túc trong công việc chẳng? Gần đây quan hệ tốt, bọn họ cũng đã tự nhiên hơn nhiều rồi, chẳng phải đều bắt đầu gọi anh là ‘sếp’ rồi hay sao?” Cái tính ba hoa mồm mép của tôi bắt đầu lên cơn, tôi nhìn anh ta, che miệng cười trộm.

Anh ù ù cạc cạc, “Cô cười cái gì?”

Tôi vẫn không dừng, “Tôi nói ra thì anh đừng giận nhé! Ha ha! Ày dà, thôi không nói thì hơn!”

Tôi càng không muốn nói thì Kim tổng lại càng muốn biết, cuối cùng anh ta phải thề thốt rằng mình không giận, tôi mới hé lời, “Là anh ép tôi nói đấy nhé! Anh chắc chắn không được giận đấy nhé! Trước đây họ gọi anh là ‘Kim tổng’, lại thắm lén đặt biệt danh là ‘khốc tổng’ đúng không? Giờ họ lại gọi anh là ‘sếp’, vậy thì... Ha ha! Giờ tôi mạo hiểm nãy lòng tốt nhắc nhở anh, sau này đừng bày cái mặt cay nghiệt kia ra nữa, nếu không sẽ được gọi là ‘khốc đầu’(3) đấy. Ha ha...” Vừa dứt lời, tôi cứ thế thả lỏng tâm trạng, bắt đầu cười ầm lên.

(3): nguyên văn chữ ‘sếp’ kia là ‘đầu nhĩ’ (), còn ‘khốc đầu’ là tên nhân vật trong bộ truyện tranh bên Trung, mình cũng chả biết được sự “kỳ diệu” và “mắc cười” ẩn đằng sau chữ này là gì.

Anh ta chỏ tay vào tôi, chẳng biết bản thân nên giận hay nên cười, “Cô, cô, cô sao lại tinh quái tới vậy chứ?”

Tôi ôm bụng, “Ha ha, xin lỗi, tư duy của tôi rất nhạy bén. Nhưng tình huống tôi đề cập đến cũng rất thực tế mà! Mà anh hứa sẽ không giận rồi đó.”

Anh ra vẻ đau đầu, “Được rồi, tôi không giận, nhưng cô cũng phải hứa là sẽ không kể chuyện này cho ai khác biết đấy.”

Tôi gơ tay phải lên phát thệ: “Tôi cam đoan sẽ không nói. Nhưng tôi không dám bảo đảm họ không tự nghĩ ra được đâu nhé. Ha ha...”

“Ngoài cô ra thì còn ai mà nhanh trí như thế nữa?” Anh ta cuối cùng cũng chẳng nhịn nổi mà bật cười, “Ha ha! Tôi phục cô thật rồi, cô đúng là rất thông minh.”

Tôi vô cùng đắc ý, bản thân là tiểu nhân mà, “Có nào không dùng sẽ bị gở đấy, nếu bộ não thiên tài của tôi mà bị gở thì nhân loại sẽ tổn thất biết bao! Đương nhiên phải luôn hoạt động rồi!”

Anh cười gật đầu, “Không sai! Cô đúng là rất thú vị. Ha ha...”

Tôi quỳ xuống hành lễ, “Ta rất vinh hạnh đã lấy được lòng ngài.”

Anh ta lại cười ầm lên.

Chúng tôi tùy ý tản bộ bên hồ, tán chuyện vớ vẩn. Anh ta thỉnh thoảng lại bị tôi chọc cười.

Sau khi gần gũi với anh ta, tôi ngày càng quá quắt, sớm đã quên anh là cấp trên. Dù gì tôi cũng đã từng làm Thái hoàng thái hậu, sao mà khiêm tốn cho được.

—

Bấy giờ có người chạy đến, lần này đúng là Sở Y Phàm. Anh ôm lấy tôi, “Kim tổng cũng ở đây à?”

Kim tổng gật đầu: “Vừa gặp, hai người cứ tiếp tục đi, tôi về nghỉ đây.”

Anh ta quay đầu vòng về, tuy trước mặt anh ta là nhà khách đèn đuốc sáng trưng, nhưng chẳng hiểu vì sao, bóng lưng anh lại khiến tôi cảm thấy cô quạnh vô cùng.

Chồng lắc lắc tôi: “Nhìn cái gì? Sao hai người lại đi chung với nhau vậy? Có phải em đã nảy ra ý xấu gì rồi không?”

Tôi đá anh một cái, “Nói nhảm gì vậy? Lúc này em tưởng anh ta là anh, tạt đầy nước lên mặt anh ta kia kìa.”

Sở Y Phàm nghiêm túc nói: “Anh nói này, em cũng phải ý tứ chút, đừng lúc nào cũng nói cười hỉ hả như vậy.”

Tôi cụt hứng, rõ là anh đang ghen hẹp ghen hòi, giờ lại muốn đổ tội sang tôi.

Tôi phồng má, lách người không chịu cho anh ôm nữa.

Anh lại bước đến ôm lấy tôi, tôi vươn tay chống trước ngực anh, “Là một người cao thượng, thuần khiết và đang tích cực thoát ly khỏi giai cấp dưới đáy xã hội, em phải đóng góp cuộc đời hữu hạn của mình phục vụ nhân dân! Sau này xin anh đừng đem cái tư tưởng nhỏ nhen của mình đến vấy bẩn tình cảm cách mạng cao thượng của em nữa!”

Anh soi kỹ sắc mặt tôi, “Giận rồi? Hử?” Sau đó hai tay ôm chặt lấy tôi, nhấc bổng tôi lên. Cái tên xấu xa này, lại dùng sức ép người.

Tôi thét ầm lên, đoạn dùng tay đâm liên hồi để anh buông xuống. Anh lại càng ôm chặt, “Không buông! Vĩnh viễn không buông!”

Đùa một chốc, chân tôi lại về với đất mẹ, nhưng môi lại bị khóa mất. Dưới ánh trăng, hai chiếc bóng của chúng tôi lồng vào nhau.

Thật lâu sau, anh lại khẽ thì thầm bên tai: “Anh muốn nhận tội trước mặt em, thực ra anh rất thích em giả trò xấu xa, cũng yêu cái tật hư hỏng của em, càng mến cách em quấy phá, ái mộ nhất là sự đáng yêu của em.”

Tên này, sao càng nói chuyện lại càng mang phong cách của tôi nhỉ? Giống y như đúc. Rõ biết anh chỉ đang dỗ ngon dỗ ngọt thôi, vậy mà tôi vẫn cam nguyện rơi vào tay giặc.

—

Ngày cuối cùng ở Tây Tạng, chúng tôi tiếp đãi một vị đại sư mà đối tác sắp xếp cho gặp, nghe nói ông ta thấy được tương lai. Mọi người sôi nổi, lần lượt xếp hàng xem bói, Sở Y Phàm cũng vào góp vui.

Tôi từng gặp không ít chuyện lạ, những điều cần biết đã biết hết rồi, cuộc sống hiện tại cũng nắm chắc trong tay, nên chẳng hứng thú gì mấy.

Kim tổng cũng không xếp hàng, bọn tôi ngồi ngoài gian chờ họ.

Tôi hỏi anh ta: “Sao Kim tổng không vào xem?”

Anh tự tin đáp: “Tôi vẫn luôn cho rằng số mệnh của bản thân là do chính mình quyết định.” Anh ta lại tò mò hỏi ngược, “Sao cô cũng không vào, chẳng phải phụ nữ thích mấy trò này lắm ư? À đúng rồi, chiếu theo thái độ của cô đối với thần phật, có thể thấy được cô cũng không tin mấy chuyện này.”

Sao không tin? Sau khi vận mệnh đã bày ra cho tôi thấy nhiều chứng cứ xác thực đến vậy.

Tôi lắc đầu: “Không, thực ra tôi tin vào số mệnh lắm. Nhưng hiện tại tôi thấy rất hạnh phúc, nên không muốn biết chuyện tương lai nữa.”

“Ồ, tại sao?” Anh ta bỗng hứng thú hỏi tiếp.

“Nếu số mệnh có thể thay đổi, có xem bói cũng vậy thôi; còn nếu nó không thay đổi được, xem bói rồi thì có thể làm gì? Mạng tốt còn đỡ, chứ nếu mạng xấu thì không đứng lại nảy ra gánh nặng tâm lý, ảnh hưởng đến hạnh phúc hiện tại.

Anh không biết lúc chờ chết trong bất lực là điều rất đáng sợ à? Thà tôi cứ ngây thơ vui khỏe, hưởng thụ trọn hạnh phúc của chính mình.” Dứt lời, tôi ném một ánh mắt ‘Hiểu chưa’ cho anh ta.

Anh nhìn sâu vào mắt tôi, “Cô đúng là có rất nhiều ý nghĩ kỳ lạ.”

Tôi kiêu ngạo hất cằm lên: “Đúng đây, sản phẩm của gia đình nhà họ Lâm, không phải người thường!”

Anh lại liếc tôi bằng ánh mắt thâm sâu, mỉm cười: “Sở Y Phàm là một người may mắn.”

Tôi không thẹn mà rằng: “Cũng không hẳn may mắn đâu, gom góp mấy đời mới gặp được tôi đây!”

Anh ta cười ha hả, nhưng vẻ mặt lại hơi khó hiểu. Đúng lúc này, Sở Y Phàm bước ra, sắc mặt không tốt lắm. Tôi chẳng hơi đâu mà xem xét biểu tình của Kim tổng nữa, lên tiếng tỏ ý sẽ đi trước, đứng dậy đón Sở Y Phàm. Sau lưng dường như có tiếng thở dài, nhưng tôi không quan tâm lắm.

Sở Y Phàm kéo tôi ra một góc nhỏ, tôi trách anh, “Bảo anh đừng đi xem rồi mà, giờ khó chịu rồi phải không. Nói đi, tương lai anh như nào?”

Anh bực mình nói: “Không phải tương lai của anh, mà là tương lai của chúng ta, đại sư nói người kia đã xuất hiện rồi.”

“Người kia là ai?” Tôi tạm thời chưa phản ứng kịp.

“Chính là người trả nợ kia ấy, mà anh ta sẽ...” Sở Y Phàm muốn nói lại thôi, “Ày, không được, anh phải suy xét kỹ lại.”

—

Đi Tây Tạng về, bạn bè của tôi lại tặng thêm vài người, tất cả đều xung phong làm tai mắt cho tôi, vỗ ngực lớn tiếng cam đoan sẽ phấn đấu đến cùng để bảo vệ sự trong sạch của Sở Y Phàm.

Tôi lại tiến hóa rồi, từ rồng bá vương thăng cấp lên nữ thần, bây giờ họ gọi tôi là “Muse”.

Về sự xuất hiện của biệt danh này, họ bảo là vì trong cả chuyến đi tôi thường phát biểu những lý luận kỳ lạ, vậy nên mới được vinh tặng “Chuyên gia ngụy biện”. Tôi thấy cái tên không hay lắm, nhưng thịnh tình khó chối, chỉ đành vận dụng bộ não tuyệt thế vô song của mình, đổi thành “Muse”(4).

(4): muse có nghĩa là “suy nghĩ” trong ngôn ngữ Âu-Án.

Lúc tôi đề xuất cái tên “Muse” này, không khỏi lại khuấy phục được một số người. Giờ tôi đã quen với ánh mắt sùng bái của họ. Nữ thần ấy mà, vốn là để người người thờ cúng, xem như tôi đã danh xứng với thật rồi nhỉ?

Tôi trở thành người-thân-của-nhân-viên được hoan nghênh nhất trong công ty.

Nhưng Sở Y Phàm lại chẳng vui vẻ gì. Từ lúc xem bói ở Tây Tạng về, anh lại tập trung sự nghi ngờ về kẻ đến trả nợ vào công ty mình, vì những người tôi quen biết gần đây đều ở đấy cả. Vì thế mà số lần tôi đến công ty bọn họ ít đi nhiều. Nhưng tai mắt của tôi cũng không ít, lần trước đấu một trận với hồ ly cũng đã dọa rất nhiều kẻ trong đội tiểu tam chạy mất, vậy nên tôi an tâm tạm biệt với cuộc sống lệ thuộc.

27. Chương 27: Đâu Đã Vào Đây [hoàn]

Hiện thời, Sở Y Phàm có xu hướng chuyển từ bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế sang bệnh hoang tưởng ảo giác(1). Anh bây giờ quản tôi chặt hơn trước.

(1): là bệnh có thể mắc khi cảnh giác quá mức.

Tôi biết vì anh quá quan tâm đến mình nên mới thế này. Lúc đầu, tôi cũng đặc ý vì nhận được tình yêu quá sâu sắc từ anh, nhưng lâu dần, tôi lại cảm thấy ngọt nhạt. Vậy nên, lúc anh bảo phải đến Hải Nam công tác, tôi đã lên thở phào nhẹ nhõm.

Anh lại đề nghị tôi cùng đi, lần này tôi kiên quyết từ chối.

Anh buồn bã nhìn tôi, “Thanh Thanh, lần này đi đến một tháng cơ, em bảo anh sao có thể yên tâm bỏ lại em ở nhà?”

Tôi véo má anh, để anh nhìn mình thật kỹ, “Chồng, anh xem này, thực ra em là một người rất ư là bình thường thôi. Em là đối tượng thích hợp với tình huống lâu ngày sinh tình, chứ không phải hình mẫu để nhất kiến chung tình đâu. Nên anh đừng lo trong một tháng ngắn ngủi sẽ xảy ra chuyện gì.”

Anh làm nũng, “Anh đẹp trai thế này, em chịu được việc vắng bóng anh lâu ngày à?”

Tôi xoa huyết thái dương, “Chồng thân yêu của tôi, anh đúng là đẹp tới mức trời trăng mật mù, trái với lẽ thường, khiến tôi yêu hoài không chán. Nhưng thông cảm cho tôi chỉ là một người phàm, ăn nhiều sơn hào hải vị rồi cũng phải ngán. Giờ tôi ngấy nam sắc của anh rồi, thử một lần ‘tiểu biệt thắng tân hôn’ xem thế nào, được không?”

Anh lại hờn dỗi, than mãi rằng hồng nhan chưa già ân đã đoạn. Tôi phải chỉ trời chỉ đất thề rằng mình yêu anh vô vàn mới vỗ về được.

Anh vẫn không buông tha, “Chẳng lẽ em không lo anh bị người ta rình mò?”

“Em tin sẽ có rất nhiều người thèm muốn anh, nhưng em cũng chắc chắn rằng anh nhất định sẽ không làm chuyện có lỗi với em. Cho nên, xin anh hãy tin em y như vậy. Kiếp trước, anh vì em mà chết, em cũng từng lấy cái chết chứng minh, chúng ta coi như cũng đã hẹn thề sống chết rồi mà? Anh cho là còn có người nào có thể phá hoại tình cảm của mình nữa?”

Anh ôm lấy tôi, “Xin lỗi vợ yêu, anh biết gần đây mình hơi căng thẳng. Nhưng em phải hiểu nhé, tất cả đều là bởi anh quá yêu em.”

Tôi cũng ôm ngược lấy anh: “Em cũng yêu anh, chẳng lẽ anh không muốn trải nghiệm cảm giác ngọt bùi của việc ‘tình nhân oán diêu dạ, cách tịch khởi tương tư’ à?”

Anh đã bị tôi thuyết phục, nhưng vẫn than thở với vẻ không cam lòng: “Em chưa nghe qua câu ‘tiểu tọa thắng quá biệt hậu thư’ hả? Anh chẳng thấy tương tư ngọt ngào chỗ nào cả.”

Tôi thề với trời, “Em cam đoan ngoại trừ đi làm ra thì chẳng đi đâu nữa. Di động mở 24 giờ, xin cứ kiểm tra nếu thích.”

Cuối cùng, anh ngàn răn vạn dặn, bay đến Hải Nam trong tâm trạng vẫn không yên tâm lắm. Tôi an phận thủ thường, cứ sống và làm việc theo lộ trình hai điểm là công ty – nhà riêng. Anh hễ rỗi rãi thì sẽ gọi cho tôi, cống hiến rất nhiều cho sự phát triển của ngành điện báo Trung Quốc.

—

Một ngày nọ, lúc tôi đang dọn dẹp nhà cửa, chuỗi khóa hờn châu trên tay bỗng dưng đứt mất, sau đó tôi liền hôn mê.

Khi tỉnh dậy, tôi phát hiện mình đang ở Từ Ninh cung, chỉ là thân thể rất nặng nề. Tô Mạt Nhi và một nhóm thái y túc trực trước giường tôi, chiếu theo tình hình thì lần này Hiếu Trang đã bệnh nặng lắm. Thấy tôi tỉnh lại, Tô Mạt Nhi vội vã sai thái giám đi báo tin cho hoàng thượng.

Tôi gắng hỏi thời gian, giờ đã là cuối năm Khang Hy thứ hai mươi sáu. Xem ra Hiếu Trang sắp từ biệt vũ đài lịch sử rồi.

Cơ thể Hiếu Trang đã như đèn cạn dầu, tôi gắng gượng ngồi nửa người dậy. Về nhà tôi nhất định phải rèn luyện thân thể thật tốt, cảm giác bất lực thật chẳng dễ chịu gì.

Chẳng bao lâu sau, Huyền Diệp bước vào. Nói ra thì cũng đã không gặp nhau năm năm, cậu ta lại thâm trầm thêm không ít.

Tuy trước nay chưa từng sẵn sàng để đến nơi này, nhưng tôi luôn cảm thấy chỉ cần mình bỏ tởa hồn châu ra, thế giới này sẽ luôn chào đón tôi, thế nên cũng chẳng khó chịu lắm. Nhưng lần này từ biệt sẽ là mãi mãi, dù có bạc tình bạc nghĩa tới mức nào thì tôi cũng buồn bã hơn không ít.

Huyền Diệp bước đến, “Hoàng tổ mẫu, người cảm thấy thế nào?”

Tôi yếu ớt cười với cậu, “Là ta.” Câu này chẳng đầu chẳng đuôi nhưng cậu nghe xong lại hiểu, phát tay cho người lui xuống.

Cậu lặng lẽ nhìn tôi, tâm tư cậu ta lại thâm trầm hơn rồi, tôi không thể nhìn thấu được một chút cảm xúc nào. Sau đó cậu nói: “Ta cứ tưởng người không bao giờ quay lại nữa.”

Tôi cũng rất xúc động: “Ừm, ta cũng nghĩ thế, có thể là ông trời tặng chúng ta một cơ hội để từ biệt nhau chẳng?”

Cậu hơi lộ vẻ căng thẳng, “Lời này nghĩa là sao?”

“Đại hạn của Hoàng tổ mẫu đã đến, sau này ta có muốn quay lại cũng chẳng được nữa.” Tôi thở dài, “Lợi cho cậu quá rồi, vẫn nợ ta mấy năm phú quý đấy nhé!”

Cậu không buồn cười bởi lời đùa của tôi, “Vậy người cứ ở lại hưởng cho hết đi.”

Tôi lắc đầu, “Ta nghĩ Diêm vương không đồng ý đâu! Với cả trú trong cái thân xác già khụ này, ta có thể làm được gì? Đợi kiếp nào đó cậu trả cho ta khi còn trẻ đi.”

Cậu khẽ hỏi: “Kiếp sau, người sẽ nhận ra ta chứ?” Cậu rút chủy thủ tủy thân rạch một chữ thập lên cổ tay trái, “Nếu kiếp sau gặp một người có vết này thì đấy là ta, người cứ đến đòi nợ nhé.”

Tôi kinh ngạc bởi hành động của cậu, ngây ra hồi lâu mới thốt nên lời, “Tuy ta có rất nhiều anh họ, nhưng bọn họ đều rất thô lỗ, lúc nào cũng bắt nạt ta cả. Lúc nhỏ, ta luôn mong có một người anh ruột, người ấy phải phong độ, phải thông minh, phải biết lừa gạt tính kẻ khác, phải trở mặt thật lợi hại, chẳng cần đánh lộn cũng dạy bảo được bọn kia. Ta thấy cậu rất giống với hình mẫu anh trai trong trí tưởng tượng của mình. Kiếp trước chúng ta đã là anh em, nếu kiếp sau chúng ta có duyên, cậu vẫn cứ làm anh trai của tôi nhé.”

Dứt lời, tôi bỗng văng đầu một trận, thấy môi Huyền Diệp mấp máy, song chẳng nghe được giọng cậu ta. Rốt cuộc cũng là cơ thể như đèn cạn dầu, nói nhiều thêm mấy câu đã chịu không nổi.

Tôi tỉnh lại lần nữa, vẫn là Từ Ninh cung, một nhóm thái y vây quanh giường, thấy tôi tỉnh bèn vội vã bẩm báo: “Hoàng thượng, thái hoàng thái hậu tỉnh rồi ạ.”

Huyền Diệp lo lắng xông đến: “Người thấy sao rồi?” Chúng thái y đứng một bên lắc đầu thở dài.

Tôi cố gắng lấy hơi, nói câu cuối cùng ở cổ đại, “Huyền Diệp, cậu đừng quá đau lòng, ta sẽ cố gắng sống thật tốt ở thế giới khác, còn nữa, sau khi viết xong bất cứ văn bản gì cậu nhớ đóng cái ấn...” Nếu cậu quên thì sẽ ảnh hưởng tới công việc ở hiện đại của tôi mất.

Huyền Diệp rưng rưng gạt đầu, thấp giọng thì thầm một câu: “Lúc này rồi mà người vẫn nhớ tới chuyện đó!”

Đám người xung quanh đều quỳ rạp xuống đất mà khóc, Tô Mạt Nhi là bi thương nhất, “Thái hoàng thái hậu, người đã thế này rồi mà vẫn còn quan tâm đến quốc sự ư!”

Vậy là tôi đã gây nên vụ hiểu lầm cuối cùng trong lịch sử. Truyền rằng trước khi lâm chung, Hiếu Trang hầy còn khuyên Khang Hy không được quá đau lòng, lấy quốc sự làm trọng.

Tôi tỉnh lại ở thời hiện đại, nhặt mấy hạt tởa hồn châu đang tung tóe khắp sàn. Tôi tìm dây định khâu chúng lại, song tầm mắt đã nhặt nhòa, lấy tay sờ thử, khóe mắt rưng rưng.

Tôi buồn lắm, bao nhiêu năm tháng ấy cứ thế mà tan thành mây khói. Huyền Diệp, Phúc Toàn, Thường Ninh và cả Tô Mạt Nhi nữa, sau này chẳng thể nào gặp lại, trong lòng tôi, bọn họ đều là người thân cả!

Đau thương mấy ngày, sau đó Sở Y Phàm trở về, niềm vui khi cứu biệt trùng phùng đã làm phai nỗi buồn trong lòng tôi. Tôi không thể không thừa nhận mình là một người trọng sắc khinh bạn.

Sau này tôi không đeo tảo hồn châu nữa, cũng kể mọi chuyện cho Sở Y Phàm nghe. Tuy anh thoáng hoảng hốt, nhưng cũng biết được sự uy hiếp bên kia đã biến mất, bèn thở phào nhẹ nhõm.

—

Thời gian như nước lặng lẽ trôi, người trả nợ vẫn không xuất hiện, chúng tôi dần lơ là cảnh giác. Bọn tôi vẫn yêu nhau như ngày nào, thỉnh thoảng cũng sẽ cãi nhau để cuộc sống hài hòa hơn.

Tôi tìm tòi học tập một thời gian, trên phương diện giám định đồ cổ cũng có chút trình độ nhất định, không dựa vào mảnh lối nữa.

Ngày nọ, có một vị luật sư tìm tôi. Trong phòng khách của công ty, anh ta trình bày rõ ràng rằng tôi không phải con gái ruột của bố mẹ mình, dựa trên bản sao báo cáo sức khỏe của cả gia đình. Bố tôi máu A, mẹ tôi máu O, còn tôi máu B.

Tôi cũng không ngạc nhiên lắm, lúc mười bảy tuổi tôi đã biết chuyện này rồi. Bố mẹ thương yêu tôi chẳng kém gì người thân ruột thịt, trong lòng tôi thì họ luôn là bố mẹ ruột thôi, vì thế tôi vẫn sống vô tư tự tại như trước.

Tôi lạnh lùng ngắt lời anh ta, “Anh trình bày việc này với mục đích gì? Gia đình tôi không có gia tài bạc triệu, cũng không có quyền thế địa vị, không có tài sản gì để vợ vét cả.”

Anh ta cười, “Tôi không có ác ý, nhưng bố ruột của cô muốn nhận con.”

Tôi từ chối thẳng thừng: “Tôi có đủ bố mẹ rồi.”

Anh ta vẫn muốn khuyên tôi, “Bố ruột cô giàu lắm đấy...”

Tôi mở cửa, mời anh ta ra ngoài, “Tôi tự có chân tay làm việc. Mời anh về, sau này đừng đến đây nữa.”

Có đồng nghiệp nghe chuyện, bước đến hỏi thăm, vị luật sư kia không nói nữa, đưa danh thiếp cho tôi, “Cô Lâm cứ cân nhắc thêm, cân nhắc kỹ rồi thì gọi cho tôi.”

Tối hôm ấy, tôi kể chuyện thân thế của mình cho Sở Y Phàm nghe, anh ôm tôi, “Thanh Thanh đáng thương của anh.”

Tôi vẫn hơi lo, “Nếu bố ruột của em là người xấu, có khi nào anh sẽ khinh thường em không?”

“Không, lúc anh yêu em cũng có điều tra trước chuyện của bố mẹ em đâu nào.” Sở Y Phàm cũng bắt đầu lo lắng, “Vị luật sư kia nói bố ruột em rất giàu, có khi nào bởi thế mà em ghét anh không đấy?”

Tôi lườm anh một cái, “Điên! Em không nhận mặt ông ta đâu! Em là kiểu người để người ta gọi thì đến, đuổi thì đi à? Dù có thế nào thì kiếp này em chỉ mang họ Lâm, còn anh thì sẽ phải gánh mãi cục nợ ngọt ngào là em thôi.”

—

Nửa tháng sau, vị luật sư kia lại cản đường tan sở của tôi, nói có người muốn gặp. Tôi nghiêm túc từ chối. Bấy giờ có người bước xuống từ chiếc xe ven đường, ấy mà là Kim tổng. Anh nhìn tôi bằng vẻ mặt phức tạp, nói bố mẹ mình muốn gặp tôi.

Tôi vô cùng kinh ngạc, mơ hồ bước lên xe. Trên đường đi, anh nói với tôi, họ đã tìm tôi lâu lắm rồi.

Sau đó tôi đã biết thân thế đầy đủ của mình: Mẹ ruột của tôi từng là thư ký của bố anh, ngoại tình mà sinh ra tôi. Người đàn bà ấy muốn dùng cơ này để gả vào gia đình giàu có nhưng không được như ý, bèn đem tôi vừa được sinh ra không lâu vứt trước cửa bệnh viện nhi đồng. Cùng thời gian đó, bố mẹ tôi đưa con gái của họ đến Bắc Kinh khám bệnh, song chưa kịp chữa đã chết, trong lúc đau buồn họ đã nhận nuôi tôi, thế chỗ con gái ruột của mình.

Chẳng trách bố mẹ lại phản đối tôi đến Bắc Kinh học như vậy, mỗi lần về nhà cũng thường hỏi có người lạ nào đến tìm tôi không.

Trong lúc trò chuyện, xe đã dừng trước một căn biệt thự. Kim tổng đưa tôi vào, tôi gặp bố mẹ anh. Mẹ anh là người có dáng dấp quý phu nhân, Kim tổng rất giống bà. Nhìn đến người bố kia, tôi rất cuộc đã biết Kim phó tổng được di truyền từ ai. Nghĩ đến chuyện từ ông ta mới có tôi, tôi không khỏi bắt đầu tự ti.

Mẹ của Kim tổng vênh mặt lên soi xét tôi, bố anh ta cũng nhìn tôi với ánh mắt chẳng mấy nhiệt tình. Tôi nhìn lại với vẻ không hề yếu thế, cũng không cho rằng họ tìm tôi đến diễn cảnh tình cảm gì.

Mẹ của Kim tổng mở lời trước tiên, là chất giọng của kẻ nhìn từ trên cao xuống, “Bọn ta định cho cô về nhận tổ quy tông.”

Tôi rất bức mình, rõ ràng là các ông các bà cứ cố sống cố chết quẩn lầy tôi, sao còn nói chuyện bằng cái giọng này? Tôi cũng trả lời với ngữ khí ngạo mạn không kém: “Xin lỗi nhé, nhà họ Lâm chúng tôi có tổ tông rồi.”

Bà ta hơi sững sốt, không đoán được tôi sẽ trả lời như vậy: “Cô có biết khi vào được gia đình này thì mình nhận được cái gì không?”

“Gia đình nhà bà có núi vàng núi bạc cũng chả liên quan gì tới tôi, xin các người đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.” Tôi xoay đầu nói với Kim tổng, “Kim tổng, phiền anh đưa tôi về.”

Anh cười khở với tôi, “Đến bây giờ mà em còn gọi anh là Kim tổng à.”

Tôi cười cho qua, “Với tôi mà nói, anh chỉ là Kim tổng.”

Bấy giờ ông bố kia mới mở lời: “Chỉ cần con đồng ý cấy tửu cho chị mình, sau này có thể nhận thừa kế lên đến mấy trăm vạn.”

Hóa ra là thế! Tôi phần nộ tròn mắt nhìn ông ta: “Tôi là con một, tới tận bây giờ vẫn chả có chị em nào hết.”

Tôi giận đing người bước ra khỏi cửa, Kim tổng đuổi theo từ phía sau. Tôi chế giễu, “Mạng của tôi rẻ đến thế ư? Nhà các người nhiều người như vậy, thế mà lại phải tìm tôi cho bằng được. Có tiền thì giỏi lắm à?”

Anh ta giải thích với vẻ rất áy náy: “Không phải thế, bọn anh đều thử cả rồi, không tương thích nên mới tìm em. Anh biết thái độ của mẹ rất xấu, năm đó mẹ ruột em làm bà tổn thương rất nhiều, nên giờ khó tránh khỏi việc giận chó đánh mèo sang em. Anh xin lỗi!”

Tôi vẫn rất tức giận, “Có nhầm không vậy? Bây giờ là bà ta có việc phải nhờ vả tôi đấy!”

—

Tuy tôi vẫn còn rất tức giận, nhưng cuối cùng vẫn đến bệnh viện kiểm tra. Con người tôi có thể làm mấy việc gian ác một tẹo, nhưng chuyện quá độc ác thì không thực hiện nổi.

Kết quả thử nghiệm ra lò, tương thích. Tôi đồng ý hiến tửu, yêu cầu bọn họ gửi tôi hai mươi vạn rồi chấm dứt hoàn toàn, sau này đường ai nấy đi. Sở Y Phàm không có ý kiến, tất cả đều tùy vào tôi.

Tôi cầm tiền đưa bố mẹ ở quê mua một căn nhà to, họ không biết chuyện này, tôi cũng chẳng định kể cho họ hay. Tôi vẫn là con gái ruột của bố mẹ, bố mẹ vẫn cảm rằm với tôi như cũ, tôi không muốn thay đổi cuộc sống như thế này.

Gia đình họ không đến quấy rầy tôi nữa, ngoại trừ Kim tổng. Anh luôn trưng ra vẻ anh trai rồi chen chân vào cuộc sống của tôi, tôi thì mặc kệ anh ấy.

Sau này, vào một ngày họ phát hiện một vết sẹo hình chữ thập trên tay anh, tôi mới cam tâm tình nguyện gọi một tiếng anh trai.

Anh ấy đối xử với tôi rất tốt, tốt đến mức chính bản thân anh cũng thấy lạ. Anh bảo lúc trước mình là một người rất nguyên tắc, nhưng chẳng biết vì sao, dù tôi có đề ra bất cứ yêu cầu vô lý nào, chỉ cần tôi bày ra bộ dáng đáng thương nhìn anh ấy, anh đều sẽ thỏa hiệp.

Tôi đương nhiên biết lý do vì sao nhưng cũng chẳng tiết lộ làm gì, anh đã quên ký ức kiếp trước, tôi không muốn anh nghĩ mình bị điên đâu.

Đương nhiên là tôi đã kể với Sở Y Phàm, anh biết rồi thì thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra vị đại sư Tây Tạng đã nói với anh rằng, người trả nợ có lẽ sẽ có quan hệ rất thân mật với tôi. Anh có làm sao cũng chẳng thể ngờ giữa đường lại xuất hiện một gã anh trai, cho nên đã lo lắng vô ích trong một khoảng thời gian dài.

Vấn đề bây giờ của tôi là, làm sao để tạo một kẻ địch giả cho Sở Y Phàm đây? Từ lúc rắc rối được giải quyết, dường như anh đã chẳng còn coi trọng tôi như trước.

Hầy! Đàn ông ấy mà, không tặng ột chút áp lực thì không ổn.

—

Lúc mới nhận mặt anh trai, tôi rất vui vẻ. Dù tôi có tùy tiện làm việc gì thì đều có anh đứng sau lưng chịu oan dùm.

Nghe người ta đồn ở đâu có sân khấu ngầm biểu diễn thoát y, tôi hiếu kỳ, muốn đi cùng bạn tới xem cho biết. Nhưng Sở Y Phàm nhất định sẽ không cho tôi đi chơi quá khuya, thực ra thì có việc gì anh đều muốn đi cùng. Sao tôi có thể đồng ý để anh ngắm cơ thể của người phụ nữ khác chứ? Thế nên mãi mà ý nguyện vẫn không thành.

Sau khi có anh trai rồi, việc đã được giải quyết một cách dễ dàng. Một ngày nọ, thừa dịp Sở Y Phàm đi công tác, tôi bèn nói với Sở Y Phàm rằng mình muốn đi ăn tối cùng anh trai, nhằm bồi đắp tình cảm anh em. Tôi cũng đến tìm anh đi ăn cơm thật, còn để hai người nói chuyện với nhau mà.

Ăn xong, tôi phịa lý do vứt anh trai lại rồi hẹn với một người bạn, cuối cùng cũng đến được sân khấu thoát y như ý nguyện. (Tiếc rằng chỉ là tin vịt, cũng chỉ có mấy con nhóc choai choai mặc đồ bơi ngoáy mông qua lại thôi.)

Sở Y Phàm rất kính trọng anh trai, cũng bởi lòng tự tôn của đàn ông mà anh không thể tìm anh trai đối chất, thế nên tôi qua ải an toàn.

Những vụ tương tự thế này xảy ra được vài lần, tôi vui vẻ sống giữa kẻ hở giao tiếp giữa chồng và anh trai cho đến khi bại lộ.

Có một khoảng thời gian tôi mê mô tô, muốn thử trải nghiệm cảm giác xe bay như bão. Chỗ Sở Y Phàm thì tôi có muốn nghĩ cũng khỏi nghĩ, chắc chắn là anh sẽ không đồng ý, có khi còn bị mắng ột trận. Tôi bèn đi tìm anh trai. Hết cách rồi, một chiếc mô tô ngon lành cũng phải hai, ba vạn, từ quần dài tới quần đùi cộng thêm cả gia tài của tôi cũng chỉ có vài ngàn tệ, còn thiếu rất nhiều.

Lúc tâm sự với anh trai, tôi giả vờ vô ý nhắc đến một bộ trang sức nào đó, thể hiện rằng mình rất rất thích chúng. Hai ngày sau, anh đưa cho tôi một tấm thẻ, nói là thích gì cứ mua đấy. Tôi giả vờ từ chối hai lần rồi nhận. Cũng vì muốn tốt cho anh ấy thôi, không lợi dụng một chút thì anh làm sao trả nợ cho tôi được?

Tôi mua một chiếc mô tô hạng nhẹ, gửi lại bên nhà bạn, dành thời gian đến tập chạy. Tiếc rằng chẳng kịp bay, đến cả chuyện chạy thành thực tôi cũng chưa làm nổi thì chuyện đã bị bại lộ. Trong lúc luyện tập tôi đã ngã một lần, đầu gối và cánh tay bầm một mảng to đã tố cáo tôi. Sau đó, qua nhiều lần trò chuyện, anh em hai người kia bắt đầu trao đổi rồi điều tra tôi, những chuyện trước kia tôi đã làm đều bị khai ra hết.

Cuối cùng, xe mô tô đương nhiên bị cưỡng chế xử lý, người bạn kia vì nổi giận cho giấc nên bị liệt vào hàng bạn bè bỏ dỡ, họ không cho tôi tiếp xúc nữa. Anh trai nhìn thấu vẻ mặt giả bộ đáng thương của tôi thì không nuông chiều nữa, còn trở thành đồng minh của Sở Y Phàm, liên kết lại để quản lý tôi.

Hầy! Tôi thế này không phải là tự tìm xui xẻo à? Khi không đi nhận anh trai làm gì chứ? Tự dưng lại rước thêm một người tới quản lý mình.

Một ngày nọ, anh trai nhờ tôi giám định một món đồ cổ giúp anh, là một cái nhẫn ngọc, anh nói: “Cái nhẫn này anh mua ở Hà Bắc mấy ngày trước. Theo lời người nông dân kia thì đây chính là vật mà Khang Hy từng đeo. Lúc ấy mọi người đều khuyên anh không nên mua, nói đấy chắc chắn là giả. Cũng chẳng biết vì sao, anh lại muốn sở hữu nó. Em xem giúp anh, có phải đồ thật không?”

Tôi nhìn thấy các chấm đặc thù, đúng là cái nhẫn mà tôi từng đưa cho Huyền Diệp rồi, không khỏi mừng mừng tủi tủi.

Anh trai thấy tôi chẳng nói gì sau một lúc lâu thì an ủi ngược lại: “Là đồ giả à? Em nói đi, không sao đâu, anh mua nó cũng không phải để đầu tư, chỉ là tự thấy thích thôi.”

“Đây là đồ thật.” Tôi kéo tay anh, “Anh, em rất vui vì anh là anh trai em.”

Anh ngây ra một hồi, hơi mơ hồ. Nhưng anh là người rất phong độ, nên chỉ cười rồi vỗ vỗ lên tay tôi, “Anh cũng rất mừng vì có em là em gái. Em biết không, lần đầu tiên gặp em, anh đã cảm thấy thân thiết một cách kỳ lạ rồi, giờ nghĩ lại, hẳn là sức mạnh của tình thân.”

“Có lẽ kiếp trước chúng ta quen nhau.” Tôi hé mở một tỷ sự thật, “Nói không chừng em là bà nội anh đấy!”

Anh trai cốc nhẹ lên đầu tôi, trách yêu: “Lại nói nhảm rồi!”

Hầy! Không phải tôi cố ý lừa anh ấy, các bạn cũng thấy rồi đấy, nói thật mà anh có tin đâu!

Thực lòng mà nói, bây giờ tôi đang rất hạnh phúc. Tuy tôi thường xuyên trách chồng và anh trai quản lý mình quá chặt, nhưng tôi vẫn là người hiểu chuyện, biết họ vì muốn tốt cho tôi thôi, một ngày nào đó họ không quan tâm đến tôi nữa, bây giờ mới thực sự bất hạnh!

Bên trên chính là câu chuyện của tôi, điều tôi muốn nói với mọi người rằng, nhất định phải làm thật nhiều việc tốt, có khi duyên số tốt lành kiếp sau của bạn xuất phát từ đây; và cũng đừng tùy tiện mắc nợ ai cả, anh trai tôi trả cả hai kiếp rồi mà vẫn chưa biết có trả sạch được hay không kia kìa.

Biên tập kết lời:

Giờ đã kết thúc phần 1, mình dự tính sẽ không chuyển ngữ tiếp phần 2.

Lý do thì nhiều lắm, về khía cạnh chuyên môn thì, tác giả sử dụng từ lóng hơi nhiều khiến mình khá hoang mang và căng thẳng, chất lượng truyện ra lò cũng không ổn định. Mình theo chủ nghĩa hoàn hảo, nên nhiều lúc thấy bức bản thân ghê gớm.

Còn về những lý do lặt vặt khác, như đã nói ngay trong trang mục lục, mình là người sùng đạo, lúc chuyển ngữ nhiều khi khó chịu đến nỗi đã vô chuột đập bàn phím nhiều lần, thương thay... Ồ, cái chính là quà làm tặng người thân thôi, mình đã cố gắng hết sức để hoàn thành. (Mong các ái phi và thái hậu tha lỗi cho trẫm :’()

Cảm ơn các bạn đã đồng hành đến tận đây, mình còn nhiều hàng tồn của nhiều tác giả khác nhau lắm, toàn cổ đại cả thôi, ai hứng thú xin cứ tiếp tục theo dõi nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-chieu-ta-toi-la-ba-noi-khang-hy>